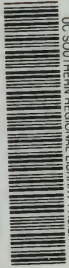

A

0
0
0
9
2
7
2
6
3

4

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

THE LIBRARY
OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA
LOS ANGELES

The image features a dense, repeating pattern of stylized white flowers and leaves on a green background. The flowers are multi-petaled with a central circular motif, and the leaves are simple, pointed shapes. The pattern is uniform and covers the entire surface. In the center, the text "E POSSELIUS" is printed in a purple, serif font.

E POSSELIUS

E FOSSELIUS

NORDLANDETS DOTTER

BERÄTTELSE

AV

JACK LONDON

ÖVERSÄTTN. AV M. DRANGEL

FEMTE UPPLAGAN

STOCKHOLM
BOHLIN & C:o

STOCKHOLM 1918
SVENSKA TRYCKERIAKTIEBOLAGET

PS
3523
L8425

FÖRSTA KAPITLET.

»Allt klart, miss Welse, men det gör mig ont, att vi inte kunna undvara någon av ångarens båtar.»

Frona Welse reste sig ivrigt och gick fram till kaptenen.

»Vi äro så överhopade av arbete», förklarade han, »och guldsökare äro en svårhanterlig frakt, åtminstone då...»

»Jag förstår», avbröt hon. »Och nu bär jag mig också åt, som om jag vore svårhanterlig. Jag är verkligen ledsen över det besvär jag kommer att förorsaka, men — men...» Hon vände sig hastigt åt sidan och pekade mot stranden. »Ser ni det stora blockhuset därborta? Mellan talldungen och floden? Där är jag född.»

»Då skulle jag nog också vara ivrig att komma i land», mumlade kaptenen deltagande, i det han lotsade henne framåt på det överfulla däck.

Alla människor voro i vägen för varandra, och där fanns icke en enda, som underlät att förkunna detta med sina lungors hela kraft. Ett tusental guldsökare väsnades om att ofördröjligen få sitt bagage i land. Alla däcksluckor gapade vidöppna, och från de undre djupen förde gnisslande vinschar massor av

resgods huller om buller upp i dagen. På ömse sidor om ångaren togo rader av flatbottnade båtar emot det nedfirade bagaget, och i var och en av dessa båtar hängde svettiga karlar sig fast i vinschkättin-garna och hivade balar och packlådor hit och dit under ett ivrigt sökande. Män viftade med frakt-sedlar och skreko över relingen ner till de arbetande. Ibland råkade två eller tre i strid om något kolly. De inbrända märkenas rätta betydelse gav anled-ning till ändlösa tvister, och till varje svepsåg an-mälde sig ett dussin ägare.

»Förste styrmannen påstår, att han håller på att bli galen», sade kaptenen, medan han hjälpte Frona Welse ner till plattformen, »och understyrmännen ha överlämnat bagaget osorterat åt passagerarna och låta dem reda sig bäst de vilja. Men vi äro i alla fall inte så illa ute som *Star of Bethlehem*», fortfor han lugnande, i det han visade på en ångare, som låg förankrad en fjärdedels mil därifrån. »Halva antalet av den båtens passagerare ha med sig hästar för transport av sitt bagage till Skaguay och White Pass, och den andra hälften skall över Chilcoot. Där är fulit uppror, och allt står stilla. — Hallå — hitåt ni!» ropade han i detsamma till en Whitehall-båt, som försiktigt höll sig strax utanför det fly-tande virrvarret.

En liten barkass, som hjältemodigt släpade på en stor lastpråm, försökte kila emellan, men roddaren i Whitehallbåten sköt med kraftiga årtag förbi bar-kassens bog, och just då han var nära att klara sig, missade han med åran, så att båten svängde runt och sedan icke kom ur fläcken.

»Se upp där!» skrek kaptenen.

Ett par sjuttiofots kanoter, lastade med bagage, guldsökare och indianer, närmade sig för fulla segel från motsatt håll. Den ena av dem gjorde en skarp sväng inåt landningsplatsen, men den andra klämde Whitehallbåten intill pråmen. Roddaren hade i tid dragit upp sina åror, men den lilla farkosten knakade under det hårda trycket och var nära att krossas, varför mannen i båten reste sig upp och i korta, men kraftiga ordalag dömde allt vad kanotister och pråmskeppare hette till evinnerlig pina. En man på pråmen lutade sig ner och överöste roddaren med ursinniga svordomar, medan de vita och indianerna i kanoten skrattade hånfullt.

»Seså, framåt bara!» skrek en av dem. »Att ni inte har lärt er ro bättre än så!»

Roddarens knutna hand träffade belackaren mitt på käkens ömtåliga punkt, så att han ramlade bedövad baklänges ner bland bagaget. Men inte nog med det, den uppretade mannen beredde sig också att låta sin knytnäve ta i tu med den andra kanoten. Den av guldsökarna, som stod honom närmast, ryckte häftigt i en revolver, som satt fast i sitt glänsande läderhölster. Men kanoten var nu åter i gång, och den indianske rorgångaren stötte inkräkaren för bröstet med sin åra, så att han slungades ner på botten av sin egen båt.

Medan ovett och svordomar haglade som häftigast och våldsdåd och livsfara tycktes vara överhängande, hade kaptenen kastat en förstulen blick på sin följeslagerska. Han hade väntat att få se henne upprörd och förskrämd och var ingalunda beredd på den min

av djupt och ivrigt intresse, som han nu mötte i hennes ansikte.

»Det gör mig ont, att ni...» började han.

Men hon avbröt honom hastigt, som om det redade henne att ha blivit störd.

»Å, visst inte, visst inte! Det intresserade mig alltsammans... Men nog är jag glad, att revolvern satt så fast! Om den inte hade gjort det...»

»Så kunde vår landstigning ha blivit fördröjd.» Kaptenen skrattade, och det var det lämpligaste han kunde göra.

»Den där karlen är en riktig prejare», fortsatte han, i det han pekade på roddaren, som nu åter hade fått sina åror i vattnet och drev båten utmed ångarens bredsida. »Han gick in på att föra er i land för tjugo dollars, men sade, att han skulle ha tagit tjugufem, om det varit en manlig passagerare. En riktig sjörövare, miss Welse — och märk mina ord: han kommer nog att bli hängd en vacker dag. Tjugo dollars för en halvtimmes arbete! Tänk bara!»

»Sakta i backarna, sir!» varnade mannen i fråga, som i detsamma på ett tafatt sätt lade till invid ångaren och tappade den ena av sina åror i vattnet. »Ni har ingen rättighet att kasta ut fula ord, sir», tillade han trotsigt, under det att han vred ur sin ena skjortärm, genomblöt efter räddningen av åran.

»Ni har goda öron, hör jag», sade kaptenen.

»Och duktiga knytnävar», inföll den andre.

»En rask tunga också!»

»Det behövs i mitt yrke. Hur skulle man annars kunna komma nå'n vart med er, edra hajar! Jaså, jag ä' sjörövare, jag? Det ska ni säga med edra

tusen passagerare sammanpackade som sardiner i en låda! Låter dem betala dubbel förstaklassavgift och ger dem sedan dålig kost och hyser in dem sämre än svin! Sjörovare — ä' det jag, det?»

En karl med högrött ansikte stack nu huvudet över relingen däruppe och skrek med full hals:

»Jag vill ha mina hästar i land! Kom upp hit, mr Thurston! Nu med ens! Jag har femti indianponies här, som hålla på att äta upp varandra i er snuskiga busa — och ni ska inte få det för rart, om ni inte lagar att de komma i land, så fort ni kan röra på er. Jag förlorar tusen dollars om dagen på dem, och det ämnar jag inte finna mig i. Hör ni? Jag gör det inte! Ni har skoijat mig på allt sätt från och med den stund ni gick ut från Seattle, men jag svär vid gångjärnen till helvetets portar, att jag inte tål'et längre! Jag ska' stuka erat bolag så sant jag heter Thad Ferguson! Hör ni vad jag säger? Jag är Thad Ferguson, och ni kan inte komma hit upp en sekund för tidigt! Hör ni?»

»Sjörovare — va'?» muttrade roddaren. »Vem? Jag?»

Mr Thurston vinkade lugnande åt mannen med det röda ansiktet och vände sig sedan till den unga flickan.

»Jag skulle gärna följa er i land och upp till magasinet, men ni ser huru överhopade vi ä'. Adjö nu — och lycklig resa! Jag skall genast skicka ett par man att lossa ert bagage. Det skall vara uppe vid magasinet i god tid i morgon bittida.»

Hon stödde sig lätt på hans hand och steg ner i båten, varvid den otäta farkosten krängde till och

vattnet sköljde över bottenplankorna, så att hennes skodon blevo våta. Men hon tog saken lugnt, satte sig på aktertoften och drog fötterna under sig så långt hon kunde.

»Håll!» ropade kaptenen. »Det här går aldrig, miss Welse. Kom upp igen — jag skall låta er få en av våra båtar, så snart det blir en möjlighet.»

»Å, drag ni åt — åt himla!» genmälde roddaren. »Låt gå!» skrek han hotfullt.

Mr Thurston grep ett fast tag i relingen, och till lön för sin ridderlighet fick han ett hårt slag över knogarna av årbladet. Nu glömde han sig — och även miss Welse — och svor av alla krafter.

»Jag får verkligen säga, att vårt avsked kunde ha varit en smula värdigare», ropade hon tillbaka till honom, och hennes skratt klingade över vattnet.

»Tusan hakar, det är en kvinna, det!» mumlade han, i det han artigt lyfte på mössan. Han greps av en plötslig hunger, en trånande längtan att ständigt kunna få spegla sig i Frona Welses gråa ögon. Han var ingen psykolog, och han visste icke varför, men han kände med sig, att med henne skulle han kunna färdas till världens ände. Han erfor en plötslig vedervilja för sitt yrke och en frestelse att helt och hållet lämna det och ge sig av till Klondyke, dit hon var på väg. Men så kastade han en blick uppåt ångarens lutande bredsida, såg Thad Fergusons röda ansikte och glömde den dröm, vari han nyss hade invaggat sig.

*

*

*

Plask! En handfull vatten från roddarens ivrigt arbetande åra slog henne mitt i ansiktet. »Hoppas ni inte tar illa opp, miss», sade han urskuldande. »Jag ror verkligen så gott jag kan, men det vill inte säga mycket.»

»Det tycks så», svarade hon godlynt.

»Och inte är jag förtjust i sjön heller», fortsatte han bittert. »Men jag måste på något hederligt sätt skaffa mig lite pengar, och jag tyckte det här var det bästa. Hade jag haft tur, så borde jag ha varit i Klondyke vid det här laget. Jag ska' säga er hur det var. Jag miste hela min utrustning, när jag kom halvvägs — vid Windy Arm — sedan jag väl hade fått den med mig över passet...»

Plask! Plask! Hon torkade vattnet ur sina ögon och riste på sig, emedan en del rann utför hennes varma rygg.

»Ni reder er nog», sade han uppmuntrande. »Ni tycks vara som skapad för det här landet. Ska' ni ända in?»

Hon nickade glatt.

»Ja, ni reder er säkert. Men — som jag nyss sa' — jag miste hela min utrustning, och då vände jag om till kusten igen, pank som jag var, för att knoga ihop till en ny. Det är därför jag är så dyr. Och jag hoppas ni inte är stött för att priset är högt. Jag är inte värre jag än de andra, miss — det är säkert. Jag fick först lov att skrapa ihop hundra dollars till den här gamla sumpen, som inte skulle vara värd tio därnere i Staterna. Samma pris här överallt. På vägen till Skaguay är ett hästskosöm värt en kvarts dollar. Man går till exempel på en bar och begär en

whisky. Den kostar en halv dollar. Nå, man dricker sin whisky, lägger fram två hästskosöm och det är jämnt. Ingen muckar för det, de gå som växelpengar.»

»Ni måste vara modig, efter ni vågar er dit igen, fastän ni har gjort så ledsamma erfarenheter. Vill ni säga mig vad ni heter? Det kan ju hända att vi träffas däruppe.»

»Vem? Jag? Å, jag heter Del Bishop och är guldgrävare eller rättare sagt vaskare, eller s. k. pocketminer,* och om vi nånsin träffas därinne, så kom ihåg, att jag skulle kunna ge er min sista skjorta — ja, jag menar min sista matbit, miss.»

»Tack!» svarade hon med ett vänligt leende; ty hon satte värde på sådant som kom rakt från hjärtat.

Han upphörde med att ro för att luta sig ner och fiska upp en gammal konservburk ur vattnet på båtens botten.

»Är nog bäst att ni öser lite», sade han och kastade burken till henne. »Hon läcker värre nu se'n hon var i klämman.»

Frona smålog omärkligt. drog åt sig sina kjolar och lutade sig ner för att efterkomma tillsägelsen. Varje gång hon lutade sig såg hon de glaciärfläckiga bergen höja och sänka sig som väldiga vågor utmed horisonten. Emellanåt vilade hon sin rygg, i det hon än betraktade den myllrande stranden, dit de voro på väg, och än den inskjutande havsarmen, där ungefär ett tjugotal stora ångare lågo för ankar. Fram och tillbaka mellan alla dessa och stranden gick en ständig ström av liktare, barkasser, kanoter och

* *Pocket*, ficka, kallas ett slags fördjupningar i botten av guldförande floder. Ö. A.

alla slags mindre farkoster. Där var människan, den mäktige arbetaren, upptagen av att reagera mot en fientlig omgivning, tänkte Frona, återkallande i sitt minne de mästare, av vilkas visdom hon fått del under lektionstimmar och egna midnattsstudier. Hon var ett fullt utvecklat barn av sin tid med klara begrepp om den fysiska världen och dess arbete. Och för denna värld hyste hon både kärlek och en djup aktning.

En stund punkterade Del Bishop tystnaden endast genom plasket med årorna. Men så tycktes han bli slagen av en tanke.

»Ni har inte sagt mig vad ni heter», sade han i sin artigaste ton.

»Mitt namn är Welse», svarade hon. »Frona Welse.»

Hans ansikte fick ett uttryck av djup vördnad, som stegrades allt mer och mer.

»Jaså, ni heter Frona Welse», sade han långsamt. »Då är kanske Jacob Welse er far?»

»Ja, jag är dotter till Jacob Welse.»

Han spetsade sina läppar till en sakta, långdragen och betydelsefull vissling och upphörde att ro. »Var så god och sätt er i aktern igen och håll era fötter ur vattnet», kommenderade han. »Och tag hit öskaret.»

»Har jag inte öst bra?» frågade hon harmset.

»Jo, det har ni visst, det. Men — men ni är...»

»Precis densamma som innan ni visste vem jag var. Ro nu, det är er andel av arbetet. Och jag skall sköta min.»

»Å, ni reder er nog!» mumlade han förtjust, i det han åter tog till årorna. »Jaså — Jacob Welse är eran farsgubbe! Jag borde ha förstått det.»

Då de kommo fram till den sandiga landtungan, där de mest olikartade massor av varor voro uppstaplade och människor surrade som i en bikupa, gav den unga flickan sig tid att skaka hand med sin roddare. Och Del Bishop, som icke var van vid ett dylikt bemötande från kvinnliga kunder, ställde det i samband med, att hon var dotter till Jacob Welse.

»Kom ihåg, att min sista matbit hör er till», försäkrade han ännu en gång och höll hennes hand kvar i sin.

»Och er sista skjorta också, glöm inte det.»

»Å, ni är — ni är — urstyv!» exploderade han med en sista handkramning. »Det är då visst och sant.»

Den korta kjolen hindrade icke friheten i hennes rörelser, och han upptäckte med både överraskning och välbehag, att hon genast utbytte den hastiga trippande stadsgången mot de långa, lätta steg, som lämpa sig för fotvandringar, men som bruka ta tid och möda att lära in. Mer än en guldsökare, som djärvt betraktade hennes fotleder och damaskklädda smalben, instämde i tysthet i Del Bishops omdöme. Och mer än en såg henne i ansiktet och gjorde om det igen, ty hennes blick var ärlig och kamratligt öppen, och i hennes ögon lyste ständigt gryningen av ett leende, som var färdigt att bryta fram så snart hon mötte andra leende ögon. Och hennes leende var mångskiftande — det kunde vara muntert, deltagande, glatt eller lycklande, ett komplement till vad som framkallat det — men hennes ansikte behöll alltid sitt öppna, ärliga och kamratliga uttryck.

Och det fanns många anledningar för henne att småle, då hon skyndade genom vimlet på udden och

över den flacka slätten bortåt blockhuset, som hon hade utpekats för mr Thurston. Tiden tycktes ha gått tillbaka, och fortskaffningssätt och transportmedel hade återgått till primitiva förhållanden. Män, som aldrig förut i hela sitt liv hade burit större saker än små paket, knogade nu framåt med tunga bördor. De gingo icke längre raka och med höjt huvud, de lutade kroppen framåt och hängde huvudet mot marken. Varenda rygg var lastad och bärremmarna skuro in i hullet. Männenn stapplade under sina ovana bördor, de vacklade som druckna av trötthet och sviktade hit och dit, medan de begåvo sig åt olika håll, tills solskenet försvann och bärare och bördor lade sig ned utmed vägen. Andra lastade med hemlig triumf sina tillhörigheter på tvåhjulade skottkärror och drogo i väg lätt nog, men endast för att stanna vid första plats, där de väldiga rullstenarna belamrade vägen, varvid de på nytt måste fundera över lämpligaste sättet att färdas i Alaska och lämnade kärrorna åt sitt öde, eller också vände de om med dem till landningsplatsen och sålde dem för fabulösa priser till nyanlända resenärer. Nykomlingar, med bälten fulla av revolverar, ammunition och jaktknivar kring livet, vandrade raskt uppåt vägen, men kommo sakta skridande tillbaka och gjorde sig i förtvivlan av med både revolverar, ammunition och knivar. Mödosamt strävande i sitt anletes svett, fingo dessa Adams söner lida för sin stamfaders synd.

Frona Welse erfor en obestämd känsla av obehag vid åsynen av denna väldiga ström av guldgalna människor, och den gamla platsen med sina många

minnen tycktes henne vanhelgas av de myllrande främlingarna. Till och med de forna landmärkena föreföllo märkvärdigt bekanta. Det var desamma, men ändå icke desamma. Här på den gräsbeväxta slätten, där hon hade lekt som barn och ryggat tillbaka vid ljudet av sin egen röst, då den ekade från glaciär till glaciär, trampade tio tusen människor oavbrutet av och an, krossade det späda gräset under sina fötter och gäckade den stora tystnaden. Uppåt vägen vandrade andra tio tusen, som nu hade kommit så långt, och över Chilcoot vandrade tio tusen till. Bakom, utmed hela den örika Alaskakusten och ända nere vid Kap Horn, kommo ytterligare tio tusen, burna av vind och ånga, skyndande från jordens alla håll. Dyeaflo den störtade som förr brusande och virvlande ned mot havet; men dess gamla stränder voro fårade genom trampet av många mäns fötter, och männen arbetade i böljande led vid drypande draglinor för att de tungt lastade båtarna skulle följa dem, där de knogade uppåt. Och människans vilja kämpade mot vattnets vilja, och männen skrattade åt den gamla Dyeaflo den och gjorde djupare spår invid dess stränder för dem, som skulle komma efter.

Ingången till magasinet, där hon förr hade sprungit ut och in och med respekt betraktat den ovanliga företeelsen av en eller annan trapper eller pälshandlare, som förirrat sig dit, var nu fullpackad med en larmande folkmassa. På den plats, där fordom ett enda brev kunde ligga som en märkvärdighet och vänta på att bli avhämtat, såg hon nu, då hon titade in genom fönstret, att post låg hopad från golv

till tak. Och det var just denna post som folkmas-
sans larm gällde. Vid vågen utanför magasinet stod
en annan hop. En indian slängde sin packning på
vågen, och den vite ägaren antecknade vikten i sin
annotationsbok, varefter en ny packa vägdes, allt-
sammans insnört och färdigt att läggas på bärarens
rygg för att forslas över Chilcoot. Frona gick när-
mare. Hon intresserade sig för fraktavgifter. Hon
kom ihåg, att hon på sin tid hade sett en och annan
guldgrävare eller pälshandlare stå där och få sitt
bagage transporterat för sex cents per skålpund, eller
hundredtjugo dollars per ton.

Nykomlingen, som vägde upp, rådfrågade sin
»Handledning för resande».

»Åtta cents», sade han till indianen. Varpå samt-
liga indianerna stämde upp ett hånskratt i korus.

»Fyrtio cents!»

Den vite mannens uttryck fick ett pinat uttryck,
och han såg sig ängsligt omkring. Det deltagande
uttrycket i Fronas ögon väckte hans uppmärksam-
het, och han såg på henne med på samma gång frå-
gande och frånvarande min. Han var egentligen
upptagen av att inom sig göra ett överslag av vad
tre tons bagage skulle kosta honom på de uppställda
villkoren.

»Tvåusen fyrahundra dollars för trettio mil!» ut-
brast han. »Vad skall jag göra?»

Frona ryckte på axlarna. »Bäst att ni betalar
fyrtio cents», tillrådde hon. »I annat fall låta de
alltsammans ligga.»

Han tackade henne, men i stället för att ta rådet
i akt, började han pruta. Då reste sig en av india-

nera och började lossa sina spännremmar. Nykomlingen tvekade, men just som han stod i begrepp att ge med sig, höjde indianerna sitt pris till fyrtiofem. Han smålog matt och nickade till tecken, att han gick in på deras begäran. Men nu kom en annan indian fram till gruppen och började ivrigt viska med sina kamrater. Varpå de uppstämde ett jubelskrän, och innan den vite mannen hann förklara för sig vad det var fråga om, hade de slängt av sig spännremmarna och rusat sin väg, och förkunnade nu skrikande den nyheten, att frakten till Lake Linderman var femtio cents.

Plötsligt uppstod en märkbar rörelse bland folket utanför magasinet. Det viskades ivrigt överallt och allas blickar riktades uppåt vägen, där tre män nalkades. Trion såg icke alls märkvärdig ut — männen voro illa klädda, till och med trasiga. I ett mera solidt samhälle skulle de antagligen genast ha tilltalats av polisen och arresterats som lösdrivare.

»Det är Franska Louis», viskade nykomlingarna, och nyheten spreds vidare.

»Den äger tre inmutningar i en sträcka vid Eldorado», anförtrodde mannen närmast Frona sin granne. »Värd sina tio millioner allra minst.»

Franska Louis, som gick några steg före sina följeslagare, såg emellertid icke så ut. Han hade skilts från sin hatt någonstades under vägen och hade i stället vårdslöst lindat en sliten silkesnäsdud omkring huvudet. Och trots alla sina tio millioner bar han sitt bagage på egna breda skuldror.

»Och den där med skägget, det är Swiftwater Bill, också en Eldoradomatador.»

»Hur vet ni det?» frågade Frona i tvivlande ton.

»Hur jag vet'et!» utbrast mannen. »Hans porträtt har stått i alla tidningar de sista sex veckorna. Se här!» Han vek upp en tidning. »Det är för resten ett mycket bra porträtt. Och jag har tittat på't så mycket, så jag skulle känna igen hans tryne bland tusen andra.»

»Nå, vem är då den tredje?» frågade hon med ett tyst erkännande av hans auktoritet.

Mannen sträckte sig på tå för att kunna se bättre. »Det vet jag inte», erkände han misslynt. Men så klappade han sin närmaste man på axeln och sade: »Vem kan den där magre och skägglöse vara? Han med blå skjortan och lappen på knä't?»

I detsamma uppgav Frona ett glatt litet utrop och sprang fram. »Matt!» ropade hon. »Matt Mc Carthyl»

Mannen med lappen på knäet skakade hjärtligt hand med den unga flickan, fastän han icke kände igen henne och hans ögon tydligen uttryckte misstro.

»Å — jag ser, att ni inte kommer ihåg mig!» utbrast hon. »Våga inte säga att ni gör det! Om här inte vore så många som såg det, så skulle jag ta er i famn, gamle björn! — 'Och så gick den store björnen hem till de små björnungarna', reciterade hon i högtidlig ton, 'och de små björnarna voro mycket hungriga. Och den stora björnen sa': 'Gissa vad jag har kommit över för gott, mina barn'. Och en liten björn gissade på bär, och en annan på lax och en tredje på piggsvin. Men då skrattade den stora björnen 'hu, hu, hu', och sa': 'Nej, men en stor och fet och präktig människa!«

Medan hon talade började tydligen en hågkomst småningom dagas för honom, och när hon hade slutat, stod han där med plirande ögon och skrattade på ett säreget tyst och lustigt sätt.

»Ja visst, ja, nog känner jag igen det där», förklarade han. »Men om det så gällde mitt liv, så är jag ändå inte säker på vem ni är.»

Hon pekade på magasinet och höll blicken ivrigt fäst på honom.

»Åhå — nu har jag det!» Han tog ett steg tillbaka och betraktade henne från topp till tå. Men hans glada min förbyttes snart till ett uttryck av misstränning. »Nej, det kan inte vara så — det var ett misstag av mig. Ni kan aldrig ha bott i det där hybblet.» Han visade med tummen bortåt magasinet.

Frona nickade av alla krafter.

»Skulle det verkligen kunna vara ni själv, när allt kommer omkring? Den lilla moderlösa reringen med guldhåret, som jag redde ut så många gånger? Den lilla bytingen, som sprang omkring här överallt barfota och barbent?»

»Ja, ja just så», utbrast Frona glatt.

»Den lilla satungen, som stal sig till ett hundspann och for över passet mitt i värsta vintern för att se efter om världens ände fanns på andra sidan, se'n Matt Mc Carthy hade berättat sagor för henne?»

»Å, Matt — du käre gamle Matt! Kommer du ihåg den där gången, då jag kom simmande från indianlägret i sällskap med siwashflickorna?»

»Och jag drog upp er vid håret, ja!»

»Och du förlorade din ena gummistövel, Matt!»

»Visst gjorde jag det. Hm -- det var då alls inte

passande att ni gav er ut så där! Och mina stövlar va' värda tio dollars!»

»Och se'n gav du dig i väg över passet inåt landet, och vi hörde aldrig ett ord av dig vidare. Alla trodde att du var död.»

»Ja, nog kommer jag ihåg den dagen! Och ni grät och ville inte kyssa er gamle Matt till avsked. Men ni gjorde't ändå till sist», tillade han triumferande, »när ni såg att det var rena allvaret att jag skulle fara. Vad ni då var för ett litet pyrel!»

»Jag var bara åtta år.»

»Och nu är det tolv år se'n dess. I tolv år har jag varit därinne utan att resa därifrån en enda gång. Ja, ni måste vara tjugu nu?»

»Och nästan lika stor som du, Matt», förklarade Frona.

»Ja, ni har växt upp till ett vackert fruntimmer — lång och välväxt och allt så'nt där.» Han betraktade henne med kritiska ögon. »Lite mera kött kunde ni då ha på benen, förstås.»

»Nej, nej, inte vid mina år, käre Matt, inte vid tjugu. Känn på min arm, så får du se.» Hon krökte armen, så att musklerna spändes.

»Det är bra muskler», medgav han, sedan han hade beundrande strukit med handen över hennes arm, »nästan som om ni hade arbetat strängt för ert uppehälle!»

»Å, jag kan både svänga hantlar och boxas och fäkta», förklarade hon och intog den ena typiska positionen efter den andra. »Och jag kan simma och dyka och hoppa över en bom tjugu gånger å rad — och gå på händerna. Det kan jag!»

»Är det sånt ni har haft för er? Jag trodde ni for bort för att studera», sade Matt torrt.

»Men de ha olika sätt att undervisa nu för tiden, Matt -- och de släppa en inte ifrån sig med fullproppat huvud och...»

»Och med så spinkiga ben, att de inte kan hålla kroppen uppe! Ja, jag förlåter er de där musklerna!»

»Men hur har du det själv, Matt?» frågade den unga flickan. »Hur har världen levat med dig under dessa tolv år?»

»Ja, se på mig!» Han ställde sig bredbent framför henne, satte näsan i vädret och spände ut bröstet. »Här ser ni mister Matthew Mc Carthy, matador från Eldorado, som genom sin egen kraftiga arm har blivit en av den traktens kungar. Mina besittningar ä' utan gräns. Jag får mera guldstoff för var minut än jag förut hade sett i hela mitt liv. Varför jag nu är på resa till Staterna — det är för att jag vill forska efter mina förfäder. Jag tror alldeles säkert att de ha funnits till. Och så — guldklimpar kan man nog hitta i Klondyke, men aldrig god whisky, och det är min fasta föresats, att jag ska smaka den rätta sorten innan jag dör. Men när jag det har gjort, så har jag också fast beslutat att vända om till Klondyke och vaka över mina tillhörigheter. I alla fall så är jag nu en Eldoradomatador — och är det så att ni behöver låna lite, så kan jag gott stå till tjänst med det.»

»Samme gamle, gamle Matt, som aldrig blir gammal!» utbrast Frona skrattande.

»Och ni är också en äkta Welse ännu, fastän ni har en fäktares muskler och hjärna som en filosof.

Men låt oss nu gå in där — vi följa efter Franska Louis och Swiftwater. Jag har hört, att Andy har affären kvar, och det ska bli roligt att höra, om han kommer ihåg mig.»

»Ja, och mig också!» Frona tog hans hand i sin. Det var en ful vana hon hade att fatta deras händer som hon tyckte om. »Det är tio år sedan jag reste härifrån.»

Irländaren banade sig väg genom trängseln som en ångvält och Frona följde lätt efter i skydd av hans breda rygg. Nykomlingarna betraktade dem med respekt, ty i deras ögon gällde sådana män som de tre matadorerna snart sagt för gudomligheter. Nu började åter det sorlande samtalet.

»Vem är flickan?» frågade någon. Och just då Frona gick in genom dörren till magasinet, hörde hon begynnelsen av svaret:

»Hon är dotter till Jacob Welse. Å, har ni aldrig hört talas om Jacob Welse? Var har ni då hållit till?»

ANDRA KAPITLET.

Hon kom ut från den glänsande björkskogen, och med morgonens första solsken glittrande över sitt fladdrande hår skyndade hon med lätta steg över den daggiga ängen. Jorden var till överflöd mättad med fuktighet och låg mjuk under hennes fötter, och när det våta gräset, som räckte henne till knäna, böjdes undan, kastade det omkring sig ett helt regn av gnistrande diamanter. Hon hade morgonrodnad på kinderna och morgonglans i ögonen, och hon strålade av ungdom och ömhet. Ty hon var upp-ammad vid naturens barm — i brist på en mor — och hon hyste en lidelsefull kärlek till de gamla träden och hela växtvärlden. Det matta sorlet av spirande liv var en glädje för henne, och lukten av fuktig jord föreföll henne ljuvlig.

Där den övre delen av ängen begränsades av en tät och mörk skogsdunge, råkade hon på en tuva stora Alaskavioler mitt ibland högresta lejonänder och guldgula smörblommor. Hon kastade sig raklång framstupa på marken och begravnade sitt ansikte i den doftande svalkan, som hon drog intill sig med bägge händerna. Och hon blygdes icke över sitt beteende. Hon hade varit ute i vida världen med

dess förvecklingar, dess smuts och dess feberglöd, och hon hade kommit tillbaka enkel och naturlig, sund och renhjärtad. Och hon var glad över det, där hon nu låg och lät tankarna glida tillbaka till forna dagar, då världen började och slutade för henne vid horisontens rand och hon begav sig ut över passet för att skåda avgrunden där bortom.

Det var ett primitivt liv hon hade fört i sin barn- dom, med få föreskrivna regler, ehuru dessa voro stränga nog. Och de kunde egentligen sammanfattas — som hon hade läst någonstades under senare år — i den enda föreskriften »arbetets redbarhet — redbarhet i handel och vandel». Den läran hade hennes far följt, tänkte hon vid minnet av den akt- ning, varmed hans namn uttalades av alla. Och detta var vad hon själv hade lärt, den troslära hon hade fört med sig ut i världen, där människorna hade vänt sig ifrån de gamla sanningarna och uppfunnit själviska dogmer och sofistiska hårklyverier. Med denna övertygelse lika kraftig och frisk och glädje- bringande som någonsin hade hon nu kommit till- baka. Alltsammans föreföll henne så enkelt — var- för skulle inte alla människor hylla samma lära som hon? Arbetets redlighet. Den lagen gällde ju på färdvägar och i jaktläger, och med den till rättesnöre trotsade kraftiga och ärliga män plötsliga faror och hotande död. Varför inte? Det var ju hennes fars troslära? Och Matt Mc Carthys? Och indianguossarnas, som varit hennes lekkamrater? Och indianflickornas, som hon anförde i amazonkrig? Själ- va varghundarna lydde ju denna lag, där de strä- vade framåt i selygen över snön? Ja, denna tro var

sund, den var god och oförfalskad, ansåg hon, och det gjorde henne glad.

En rödhakesångares klara drillar ljödo nu från björkskogen och drogo hennes uppmärksamhet utåt. En rapphöna hördes långt inne bland träden och en ekorre hoppade oupphörligt från gren till gren över hennes huvud och smackade hela tiden muntert. Bortifrån den undanskymda floden hördes rop från framåtknogande äventyrare, som redan voro vakna och i färd med att arbeta sig upp mot polen.

Frona steg upp, skakade håret tillbaka från pannan och följde instinktmässigt den gamla stigen mellan träden till hövdingen Georges och Dyeastammens läger. Hon träffade på en gosse, klädd i en trasa, som skulle föreställa byxor, och för övrigt naken som en koppargud. Han höll på att samla bränsle och kastade en skarp blick på henne över sin bronsfärgade skuldra. Hon hälsade vänligt »god morgon» på Dyeaspråket, men han skakade på huvudet, skrattade hånfullt och upphörde med sitt arbete för att skrika fräcka ord efter henne. Hon kunde icke förstå hans beteende, ty så hade ingen där burit sig åt i forna dagar, och när hon strax efteråt mötte en storväxt Sitkanyngling, som stirrade ihärdigt på henne, hälsade hon ej. Så kom hon fram till lägret. Och hon blev helt överraskad. Det var ej längre som i forna dagar endast ett tjogtal tält, utan ett kolossalt läger, som sträckte sig ända uppifrån skogsbrynet och utåt slätten, genom de spridda träddungarna och ned till flodstranden, där långa kanoter lågo uppradade tio eller tolv i bredd. Där hade blivit en samlingsplats för olika stammar, så-

dan man aldrig hade sett i forna dagar, och som säkert upptog en kuststräcka av tusen engelska mil. Och där vimlade av indianer från olika håll, med hustrur, barn och hundar. Där fanns Sticks och Chilcats, där fanns stammar från Juneaus och Wrangels land och från Drottning Charlottas öar, och allas ögon mötte Fronas med ett mörkt och bistert uttryck eller — vad som var vida värre — stirrade oförskämt på henne och mumlade ord, som ej kunna upprepas.

Hon blev icke skrämmd av deras fräckhet, men den väckte hennes harm, emedan den sårade henne och förbittrade hennes glädje över hemkomsten. Men hon förstod genast hur det hängde ihop. Det gamla patriarkaliska förhållandet, som hade rått under hennes fars tid, var förbi, och civilisationens glödheta fläktar hade plötsligt dragit fram över folket. Frona tittade in i ett tält, där dörrskynket var uppfäst. Där satt en hop unga indianer med glåmiga ansikten i en krets på golvet, och en hög sönderslagna buteljer invid tältöppningen utvisade, hur de hade tillbringat natten. En vit man med lömsk uppsyn höll på att ge till kortspel, och guld och silvermynt lågo i högar på filten framför dem. Litet längre bort hörde hon det knarrande ljudet av ett lyckohjul och såg indianska män och kvinnor sätta sina surt förvärvade slantar på spel för lotteriets bondgranna vinster. De sträva och spruckna tonerna från billiga speldosor hördes från flera håll.

En gammal squaw, som satt i solskenet utanför tältöppningen och skalade en pilkäpp, lyfte på huvudet, då Frona närmade sig, och uppgav ett gällt rop.

»Hee-Hee! Tenas Hee-Hee!» sluddrade hon så tydligt och ivrigt som hennes tandlösa käkar medgåvo.

Frona spratt till vid hennes utrop. Tenas Hee-hee! Lilla skrattet! Hennes eget namn bland indianerna i forna dagar. Hon vände om och gick bort till den gamla kvinnan.

»Och du hava glömt så snart, Tenas Hee-hee?» sluddrade gumman. »Och ändå dina ögon vara unga och skarpa! Neeposa icke hava så lätt att glömma.»

»Å, är det du, Neeposa?» utbrast Frona på den gamlas språk. Men hennes tunga hade svårt att finna de rätta ljuden, som den icke hade frambragt på åratals.

»Ja, det vara Neeposa», svarade gumman och drog den unga flickan med sig in i tältet, varefter hon skickade en snabbfotad gosse bort i något ärende. Och så satte sig de bägge kvinnorna bredvid varandra på golvet och Neeposa smekte ömt Fronas hand, i det hennes skumma ögon stirrade forskande in i hennes ansikte.

»Ja — det vara Neeposa, tidigt åldrad så som alltid indiankvinnor — Neeposa, som vagga dig i sina armar, då du var litet barn — Neeposa, som giva dig namnet Tenas Hee-Hee — som slåss med döden om dig då du vara sjuk — som samla örter från skogar och gräs från mark och koka dig te att dricka. Men jag icke märka stor förändring hos dig, jag känna dig genast. Din skugga falla över marken framför mig och jag resa mitt huvud. Kanske en liten förändring. Du vara lång och smärt och smidig som en vidja, och solen icke kysst dina kinder så hett under senare år. Men ditt hår flyga vilt som

alltid och hava sin gamla färg av brunt sjögräs, som flyta med strömmen — och munnen vara sig lik, hava lätt att skratta och vara motvillig att gråta. Och ögonen vara lika klara och ärliga som i gamla tider, då Neeposa giva dig bannor för du hava gjort illa, och du aldrig vilja låta osanna ord gå över läpparna dina. Ja, ja! Men icke som du vara andra kvinnor, som nu komma hit i landet.»

»Och varför aktas icke den vita kvinnan bland er?» frågade Frona. »Edra män sade onda ord till mig ute i lägret, och när jag gick genom skogen, hörde jag till och med gossar göra detsamma. I forna dagar, då jag lekte med dem, hade de inte så skamliga seder.»

»Ja, ja, så det hava blivit», genmälde Neeposa. »Men icke tadla dem. Icke utgjuta din vrede över deras huvud. Ty det vara sanningen, att felet ligga hos kvinnorna av din ras, som nu komma in i landet. De icke kunna visa på en enda man och säga: 'Det vara min man!' Och det icke vara gott, när kvinnor vara sådana. Och de kasta sina ögon på alla män, fräckt och oblygt, och på deras tungor vara orena ord och deras hjärtan vara onda. Och därför dina kvinnor icke hållas i ära bland oss. Vad beträffar våra gossar, de vara oförståndiga barn. Och våra män — hur skulle de kunna veta?»

Nu drogs tältskynket undan och en gammal man kom in. Han grymtade en hälsning till Frona och satte sig. Endast en viss livlighet i hans sätt vittnade om hans glädje över återseendet.

»Så, Tenas Hee-Hee har kommit tillbaka i dessa onda tider», sade han med gäll och flämtande röst.

»Och varför skulle de vara onda, Muskim?» frågade Frona. »Bära inte edra kvinnor mera lysande färger? Äro inte edra magar mera fyllda av mjöl och fläsk och vit mans föda? Förtjäna inte de unga männen stora pengar med bärremmar och åror? Och kommer man inte längre ihåg dig med gåvor av kött och fisk och ylletäcken? Varför kallar du tiderna onda, Muskim?»

»Vad du säger är sant», svarade han på sitt vårdade prästerliga sätt, och i hans ögon lyste en glimt av den forna glöden. »Det är fullkomligt sant. Våra kvinnor bära mera lysande färger. Men de ha funnit behag inför dina vita mäns ögon, och de se icke längre på de unga männen av deras eget blod. Och därför växer inte stammen i antal, och små barn kravla inte framför våra fötter. Så är det. Och våra magar äro visserligen mera fyllda av den vite mannens föda, men också av den vite mannes onda whisky. Och våra unga män förtjäna mycket pengar; men de sitta med korten i hand nätterna igenom och därigenom gå pengarna åter ifrån dem. Och så säga de onda ord till varandra, och i sin vrede utdela de slag, och det blir ont blod mellan dem. Vad gamle Muskim beträffar, så skänker man honom numera sällan kött, fisk eller yllefiltar. Ty de unga kvinnorna ha övergivit gamla sedar, och de unga männen hålla inte heller gammalt skick och gamla gudar i ära. Så att detta är onda tider, Tenas Hee-Hee, och de skola få se gamle Muskim gå med sorg i graven.»

»Ja, ja, det vara så!» klagade Neeposa.

»Ditt folks dårskap har gjort mitt folk dåraktigt»,

fortsatte Muskim. »Och ditt folk strömmar som havsvågor hit över den salta oceanen, och de gå — ack, vem vet varthän?»

»Ja, vem veta varthän?» klagade Neeposa, i det hon långsamt vaggade fram och tillbaka.

»Ständigt styra de kurs mot frost och köld, och ständigt kommer här allt mer och mer folk, den ena svallvågen efter den andra.»

»Ja, ja, mot frost och köld. Och vägen vara lång och mörk och kall!» Neeposa ryste till och lade sedan plötsligt sin hand på Fronas arm. »Och du gå?» Frona nickade.

»Och Tenas Hee-Hee gå! Ja — ja, ja!»

Skycket vid tältöppningen lyftes upp och Matt Mc Carthy tittade in. »Är ni här, Frona? Frukosten har väntat på er en halvtimme, och gamle Andy puttrar och fräser som en gammal käring. God morron på er, Neeposa», hälsade han, »och på er också, Muskim — fast jag tänker ni just inte kommer ihåg mig.»

Det gamla paret grymtade en hälsning, men bibehöll för övrigt en likgiltig tystnad.

»Skynda på nu, flicka», uppmanade Matt, i det han vände sig till Frona. »Min ångbåt går vid middagstiden, och jag får träffa er så lite. Tänk också på Andy och frukosten, de puttra och fräsa i kapp.»

TREDJE KAPITLET.

Frona viftade till avsked åt Andy och gick uppåt vägen med sin kamera och en liten respåse fastsnörd på ryggen. Alpstav hade hon också, käppen, som Neeposa hade skalat. Hennes dräkt var av lämpligaste slag för en bergvandrerska, kort och icke snäv, enkel, anspråkslös och grå till färgen.

Hennes bagage var redan på väg, buret av ett dusintal indianer under uppsikt av Del Bishop. Då hon dagen förut kom tillbaka från Siwashlägret med Matt Mc Carthy, fann hon Del Bishop väntande på henne vid magasinet. Hans ärende var snart uträttat, ty han framställde sitt förslag klart och utan omsvep. Hon ämnade sig inåt landet. Han ville också dit. Hon skulle behöva någon till hjälp under vägen. Om hon inte redan hade fått tag i någon annan, så vore han lämplig person. Han hade glömt säga henne, då han rodde henne i land, att han hade varit »därinne» i årtal förut och kände till allt möjligt. Visserligen hatade han vatten och färden skulle huvudsakligast ske den vägen, men han var inte rädd för det. Han var inte rädd för någonting alls. Och för övrigt skulle han kämpa till det sista för henne. Vad betalningen beträffade, så behövdes det ju bara,

att hon lade ett gott ord för honom hos Jacob Welse vid framkomsten, så finge han säkert utrustning för ett år. Nej, nej, det skulle bara bli kärt besvär för honom och alls intet påhäng. Och naturligtvis skulle han betala alltsammans med tiden, när han finge sin pung full med guldstoff. Nå, vad tänkte hon om hans förslag? Och det fick han snart veta, ty innan hon hade slutat frukosten, var han ute och styrde med packningen.

Frona fann snart, att hon kunde gå betydligt fortare än de flesta andra, som hade belastat sig med för tunga bördor och oupphörligt måste vila. Men hon hade svårt att hinna med ett sällskap storväxta och ljushåriga skandinaver, som hon hade framför sig. De marscherade med hundra skålpunds last på ryggen och drogo en kärra, lastad med drygt sexhundra skålpund dessutom. Deras ansikten lyste av livsglädje och arbetet tycktes vara en barnlek för dem. De skämtade med varandra och med förbigående på ett språk, som ingen förstod, och de skratade, så att det knakade i deras breda bröst. Och man steg åt sidan för dem och såg avundsjukt efter dem, ty de sprungo uppför backarna och rusade iväg utför dem så att det gnistrade om kärrhjulen. Och efter att ha passerat en tät skog kommo de till ett vadställe över floden. Där låg en drunknad man, och de som först upptäckte honom frågade ivrigt: »Var är hans kamrat? Har han inte haft någon kamrat?» medan andra helt lugnt undersökte hans tillhörigheter. En ropade högt ut varje särskild sak, medan en annan skrev upp dem på ett smutsigt omslagspapper. Genomblötta brev och kvitton lågo kringströdda

i sanden. På en vit näsduk lågo några guldmynt vårdslöst slängda. Men somliga stego i kanoter och båtar och frågade ej efter den döde.

Skandinaverna sågo på honom och blevo allvarliga, men då även de ivrigt tillfrågades: »Var är hans kamrat?» skakade de endast på huvudet. De förstodo icke engelska. De stego i vattnet och plaskade framåt. Någon ropade varnande till dem från motsatta stranden, och då stannade de och rådgjorde med varandra. Men så fortsatte de. De båda männen, som sysslade med den drunknades tillhörigheter, vände sig om och sågo efter dem. Vattnet stod dem nästan till höfterna och det var stark ström, så att de stapplade emellanåt och kärran gled åt sidan av strömmens styrka. Men så var det värsta över och Frona fann, att hon hade följt deras djärva företag utan att dra andan. Vattnet nådde nu de bägge främsta endast till knäna, men så brast plötsligt en spännrem för en av dem, som gingo närmast kärran, och hans packning for åt sidan och drog omkull honom. Han drog kamraten med sig i fallet, och de bägge närmaste följde efter; kärran välte och gled från vadstället ner i djupvatten. De bägge främsta, som nästan hade nått målet, försökte nu att med hela sin tyngd hålla fast draglinorna, men deras hjältemodiga ansträngning var förgäves och tum för tum drogos även de ner i djupet... Deras packning drog dem till botten — utom den, vars rem hade sprungit. Han klev icke i land, utan nedåt strömmen och försökte få fatt i sina kamrater. Ett par hundra fot längre ner spolade fallet över vassa klipprev. och här döko de upp. Först visade sig den

ännu lastade kärran, som förlorat ett hjul och vinglade över till nästa djupa ställe. Efter kommo männen jämmerligt hopgyttrade. De törnade emot de överspolade klipporna och drevo vidare, alla utom en. Frona i sin kanot (ty ett dussin kanoter voro redan ute på räddningsarbete) såg honom gripa om en klippspets med blödande fingrar. Hon såg hans vita ansikte och ångestfulla ansträngningar, men han släppte sitt tag och drev bort, just som hans simmande kamrat kom fram till honom med kraftiga simtag. Sedan dök de under och visade sig en sekund, ännu kämpande, på grundvattnet nedanför fallet.

En kanot tog upp den simmande, men de andra hade försvunnit i djupet. I en kvart fortsatte kanoterna sitt fruktlösa sökande, sedan funno de de döda männen strandade i en grund vik. En bogserlina anskaffades från en uppgående båt och ett par hästar från en fora på stranden, och det hemska vrakgodset halades i land. Frona betraktade de fem unga jättarna, som lågo där i dyn med krossade lemmar och likgiltigt stirrande ansikten. De voro ännu spända för kärran och hade sin värdelösa packning på ryggen. Den sjätte satt mitt ibland dem, torrögd och slö. Ett stycke längre bort rann livets flod förbi, och Frona dök in i den och fortsatte sin väg.

De mörka, granklädda bergen stodo tätt tillsammans i Dyeapasset och trampet av människofötter hade gjort den våta sollösa jorden dyig och full med pölar, så att efterföljande vandrare måste ta nya vägar, varigenom det uppstod många sådana. Vid en av dessa råkade Frona på en man, som låg utsträckt i gyttjan. Han låg på sidan med ena armen under

sig och hade en väldig packning fastspänd på ryggen. Kinden vilade mjukt mot dyn och hans ansikte hade ett förnöjt uttryck. Då han fick se Frona, klarnade han upp ännu mer och ögonen glimmade helt muntert.

»Var på tiden att ni kom», hälsade han henne.

»Har legat här väl en timme och väntat på er.»

Frona lutade sig ner över honom.

»Just det, ja — var snäll och spänn upp den där remmen! Usla rem! Omöjligt för mig att få tag i spännet.»

»Har ni gjort er illa?» frågade hon.

Han gjorde sig fri från spännremmen, skakade på sig och kände på sin arm.

»Nej! Frisk som en nötkärna, inte en skråma.» Han torkade av sina gyttjiga händer på en nedhängande grangren. »Det var tur, det. Och så har jag fått vila mig ordentligt, så det är inte värt att lipa för det. Jag snavade på den där lilla roten, ser ni — och så låg jag där pladask och kunde inte resa mig för den tunga packningens skull, och stört omöjligt att få tag i spännet. Så har jag legat här en hel timme, och alla andra ha gått den nedre vägen.»

»Men varför ropade ni inte på dem?»

»För att de skulle komma upp till mig? När de alla va' upptagna av sitt eget? Aldrig i livet! Så allvarsamt var det inte. Om nå'n hade narrat mig att klättra uppför en backe för att han hade ramlat omkull, så nog skulle jag ha lyft upp honom och klått upp honom duktigt och vräkt honom tillbaka i smutsen igen. Och för resten visste jag ju, att nå'n måste komma den här vägen efter en stund.»

»Å, ni kommer nog att reda er här!» utbrast

Frona, användande Del Bishops uttryck. »Ni kan bestämt reda er här i landet.»

»Hoppas det!» ropade mannen tillbaka till henne. Han hade återtagit packningen och begav sig i väg med raska steg. »Och en skön rast har jag haft!» —

Längre bort gick vägen över ett brant moras ned till flodbrädden. En smärt fura var lagd som bro över det skummande vattnet, nedböjd på mitten, så att den berörde det våta elementet. Vågsvallet slog emot den smala trädstammen och satte den i rytmiskt svängande rörelse, och dessutom hade den vågsköljda delen av dess yta blivit glatt genom bagagebärares tramp. Denna osäkra bro var åttio fot lång. Frona gick ut på den, kände den gunga under fötterna, hörde vattnets brus, såg dess vilda fart — och ryggade tillbaka. Hon drog upp knuten på sina kängsnören och låtsade vara ivrigt upptagen av att knyta dem, då ett sällskap indianer kommo ut från skogarna ovanför och begåvo sig ut i moraset. Tre eller fyra unga män gingo i spetsen, följda av en hop squaws, alla med ryggen böjd under stora bördor i spännremmar. Efter dem kommo barnen, också de lastade i förhållande till sin ålder, och sist ett dussintal hundar med tungan hängande ute ur munnen och mödosamt knogande framåt under väldiga bördor.

Männen sneglade på Frona, och en av dem sade någonting med låg röst. Hon kunde icke höra vad det var, men fnissandet, som spred sig genom hela sällskapet, kom henne att rodna djupt av blygsel och sade henne mer än orden kunde ha gjort. Hon var het om kinderna, ty hon kände sig nedsatt även i egna ögon, men hon låtsade om ingenting. Anför-

ren för tåget steg åt sidan och den ena efter den andra av de övriga — men alltid bara en om sänder — gjorde den farliga överfärden. Vid böjningen på mitten trycktes trädstammen under vattnet av deras tyngd, och med det kalla, brusande vattnet ända upp över fotknölnarna måste de trevande skrida framåt. Till och med barnen gingo över utan att tveka, varefter hundarna motsträviga och gnällande drevos samma väg av anföraren. När den sista av dem hade gått över, vände han sig till Frona.

»Ni gå hästvägen!» sade han och pekade uppåt sidan av berget. »Mycket bättre ni gå hästvägen. Längre; mycket bättre.»

Men hon skakade på huvudet och väntade tills han hade kommit över till andra sidan. Ty hon kände icke allenast sin egen stolthet utmanad, utan stoltheten hos den ras hon tillhörde — och den var en större drivkraft än hennes egen, alldeles som rasen var förmer än hon. Och så satte hon foten på den sviktande trädstammen, och inför det främmande folkets ögon vandrade hon genom det skummande vågsvallet. —

Efter en stund träffade hon på en man, som satt och grät vid vägen. Sin slarvigt hopsnörda packning hade han lagt ifrån sig och tagit av sin ena sko. Den nakna foten var svullen och full med blåsor.

»Hur är det?» frågade hon och stannade framför honom.

Han såg upp på henne och stirrade sedan ned i djupet, där Dyeafloden lyste upp det hemska dunklet med sitt silverglitter. Hans ögon voro ännu fulla av tårar och han snyftade.

»Hur är det?» upprepade hon. »Kan jag vara till någon hjälp?»

»Nej», svarade han. »Hur skulle ni kunna det? Mina fötter ä' flådda och min rygg är nästan avbruten, och jag är alldeles förbi av trötthet. Inte kan ni hjälpa det!»

»Nåja, men jag är säker om att det kunde vara värre», sade Frona uppmuntrande. »Tänk på alla dem som nyss ha kommit i land vid kusten! De behöva tio dagar, eller kanske fjorton, för att komma så långt med sitt bagage som ni redan har hunnit med ert.»

»Men mina kamrater ha gått ifrån mig», jämrade han med en tydlig vädjan till medlidande i rösten. »Och jag är alldeles ensam och ur stånd att gå ett enda steg vidare. Och tänk på min hustru och mina små barn! Dem har jag lämnat nere i Staterna. Å, om de kunde se mig nu! Jag kan inte komma tillbaka till dem, och jag kan inte gå vidare. Det är alldeles för mycket för mig. Jag kan inte stå ut med att tråla som en häst. Jag dör, om jag skall hålla på med det. Å, vad skall jag ta mig till? Vad skall jag ta mig till?»

»Varför ha edra kamrater gått ifrån er?»

»Därför att jag inte var så stark som de — därför att jag inte kunde lasta på mig så mycket eller bära så länge. Då skrattade de åt mig och gick ifrån mig.»

»Har ni någonsin slitit ont förut?»

»Nej.»

»Ni ser välfödd och stark ut. Väger förmodligen hundrasextiofem?»

»Hundrasjuttio», rättade han.

»Ni ser inte ut som om ni någonsin hade varit sjuk. Och ni är väl 'inte ofärdig?«

»Nej.»

»Och edra kamrater? Äro de guldgrävare?«

»Nej, för all del — ha aldrig varit med om sådant arbete i hela sitt liv. Vi hade plats på samma fabrik därnere. Och det är just det som gör det så svårt för mig, förstår ni. Vi ha känt varandra i årtal. Och så överge de mig därför att jag inte orkade följa med!«

»Hör på, min vän», sade Frona, och hon visste, att hon nu förde hela rasens talan, »ni är lika stark ni som de. Ni kan arbeta lika mycket och ni kan bära lika mycket. Men ni är klenmodig, och här är inte lämplig plats för dem som äro klenmodiga. Ni kan inte arbeta som en häst, därför att ni inte vill det. Och därför finns det inte heller någon användning för er här. I Nordlandet fordras det styrka hos män — de måste först och främst vara starka till själ och sinne. Kroppen betyder mindre. Därför är det bäst att ni vänder om till Staterna. Här behöva vi er inte. Om ni kommer in i landet, så blir det snart slut med er — och hur skall det gå då för er hustru och edra små barn? Sälj ni er utrustning och vänd om. Tre veckor härefter kan ni vara hemma igen. Adjö!« —

Vägen gick vidare genom Sheep Camp. En väldig glaciär där ovanför hade brustit under påtryckningen från någon underjordisk reservoar och slungat hundratusen ton is och vatten utför det klippiga passet. Vägen var ännu slipprig efter det väldiga flödets framfart och män med nedslagen uppsyn sysslade bland spillror av kullstörtade tält och förrådshus. På somliga platser arbetade de med nervös hastighet, stel-

nade lik lågo i närheten — stumma vittnen till vad som försiggick. Ett par hundra yards längre bort fortgick rusningen som förut. Män med bördor på skuldrorna vilade på utskjutande stenar och skyndade vidare så snart de hade hämtat sig. —

Middagssolen brände över »Stentrapporna». Skogen hade uppgivit kampen och den svindlande hettan återkastades från nakna klippor. På ömse sidor reste sig av isen fårade höjder, och över allt annat höjde sig det av stormar skamfilade Chilcoot. Uppför dess skrovliga brant krälade en rad människor. Men det var en rad utan slut. Den kom ut från randen av den långa småskogen där nedanför, gick som en mörk linje löver en bländande issträcka och drog förbi Frona, där hon satt och åt sin lunch invid vägen. Och den gick vidare uppför branten och blev allt smalare och otydligare för ögat, tills den slutligen såg ut som ett tåg krälande myror och försvann över passets krön.

Medan Frona betraktade detta, insveptes Chilcoot plötsligt i bolmande dimma och virvlande moln, som skickade en skur av snöslask och tjutande blåst över de krälande pygméerna. Dagsljuset förbyttes till djup skymning, men Frona visste, att någonstädes däruppe fortfor den långa raden av myror att streta och sträva och arbeta sig framåt i det oändliga på vägen uppåt branten. En rysning gick igenom henne vid denna tanke — hon kände sig stark genom människans urgamla kärlek till makt, och hon intog sin plats i den långa linje, som kom från stormen där bakom och försvann i stormen framför.

Hon drevs genom passets mynning i en virvelvind

full av väta, och med hand och fot strävade hon att hålla sig fast vid de vulkaniska lämningarna av Chilcoots mäktiga ursprung, tills hon stannade vid sjön, som uppstått i kratern. Vattnet gick i vreda, vita vågor, och ehuru ett hundratal mansbördor väntade på att bli färjade över, syntes icke en enda båt på sjön. En rankig farkost, ett skelett av spant överdraget med vaxad segelduk låg uppdragen på klippstranden, och Frona uppsökte dess ägare, en yngling med frimodigt ansikte, skarpa, svarta ögon och utskjutande käk. Ja, han var färjkarl, men han hade upphört med arbetet för dagen. Sjön gick för hög för att man skulle kunna ge sig ut. Han brukade ta tjugufem dollars för passagerare, men han ville inte föra över någon mer i dag. Hade han inte sagt att det var för svårt väder? Det var därför han inte ville.

»Men ni för mig allt över ändå, eller hur?» frågade hon.

Han skakade på huvudet och tittade ut över sjön. »Vid andra ändan är det värre än ni kan se det härifrån. Det går inte ens för de stora timrade båtarna. Den sista av dem, som försökte sig på att gå ut med en hop lastbärare ombord, drevs av blåsten över till västra stranden. Vi såg det mycket väl härifrån — och på det hållet finns ingen väg att gå, så att de måste ligga kvar där tills blåsten slutar.»

»Men de ha det bättre än jag. Mitt bagage är vid Happy Camp, och här kan jag ju inte stanna.» Frona smålog övertalande. Men i hennes leende fanns icke en skymt av den kvinnliga hjälplöshet, som vädjar till mannens styrka och ridderlighet. »Besinna er nu och för mig över.»

»Nej.»

»Jag ger er femtio dollars.»

»Nej, säger jag.»

»Men jag är inte rädd, skall jag säga er.»

Ynglingens ögon blixtrade av harm. Han vände sig häftigt emot henne, men vid närmare besinning uttalade han icke de ord, som ville över hans läppar. Hon förstod, att hon oavsiktligt hade sårat honom, och ville förklara sig. Men vid närmare eftertanke teg hon, ty hon insåg, att detta måhända var enda utvägen för henne att vinna sitt mål. Och där stodo de nu framåtlutade i stormen som matrosar på ett lutande däck och sågo varandra trotsigt i ögonen. Hans hår låg i våta ringlar fastsmetat vid pannan och hennes långa slingor piskade henne ursinnigt i ansiktet.

»Så kom då!» Han slängde båten i vattnet med en ursinnig knyck och kastade årorna ombord. »Stig i! Jag skall ro er, men inte för edra femtio dollars. Ni får betala vanligt pris och därmed punkt.»

En vindstöt träffade den lätta farkosten och sopade den breddesides ett gott stycke. Vattnet sköljde ursinnigt över båtkanten, och Frona började genast arbeta med öskaret.

»Jag hoppas ått vi driva i land», utbrast ynglingen, i det han lutade sig ner över årorna. »Det vore förargligt — för er.» Han gav henne ett ilsket ögonkast.

»Nej, men det vore illa för oss bägge», sade hon. »En natt utan tält, utan filter och eld! Men jag tror inte att vi driva i land.» —

Vid framkomsten steg hon ur på den halkiga klippan och hjälpte honom att dra upp den bräckliga farkosten och länsa den från vatten. På ömse sidor

reste sig nakna, våta klippväggar. Snöslasket forttor att falla med oförminskad ihärdighet.

»Bäst att ni skyndar er upp», tillrådde han, sedan han tackat henne för hjälpen och fått båten klar. »Ni har styva två mil att gå till Happy Camp och ingen skog förrän ni kommer dit, så det är bäst att raska på. Adjö!»

Frona räckte honom handen. »Ni är en duktig karl.»

»Å, jag vet inte det.» Han genmålde hennes handtryckning med ränta, och hans ögon uttryckte beundran. —

Ett dussin tält höllos väl fast av sina tappar vid Happy Camp uppe vid den yttersta skogsgränsen. Och Frona gick från tält till tält, trött efter dagens mödor. De våta kläderna tyngde hennes utmattade lemmar och blåsten gav henne knuff efter knuff. En gång hörde hon en barsk mansröst inifrån ett tält och var övertygad om att det var Del Bishops. Men då hon tittade in, fann hon att det var ett misstag, och hon vandrade fruktlöst vidare, ända tills hon kom till det sista tältet. Hon öppnade dörrskynket och tittade in. I skenet från ett flämtande ljus såg hon tältets ende invånare — en man — ligga på knä och blåsa av alla krafter på elden i en rökig Yukonkamin.

FJÄRDE KAPITLET.

Hon lossade nu också dörrskynket nedtill och gick in. Mannen fortfor att blåsa på elden utan att märka att han hade fått sällskap. Frona hostade, och nu lyfte han upp sina ögon — röda av röken — mot henne.

»Jaså», sade han tämligen likgiltigt. »Gör fast dörrskynket igen och slå er ned.» Varefter han återtog sin sysselsättning.

»Han är åtminstone gästvänlig», tänkte Frona, i det hon lydde tillsägelsen och gick fram till spiseln.

Vid ena sidan låg en hop granpinnar, smala och våta och avhuggna lagom för eldstaden. Frona kände mycket väl igen dessa dvärggranar, som spirade upp och trängde sig fram bland klippor och tunna jordlager och sällan blevo mer än fotshöga. Hon såg in i eldstaden, fann att den var nästan tom och fyllde den med vått bränsle. Mannen steg upp, hostande av att röken trängde in i hans lungor. Han nickade gillande.

»Sitt ned och torka edra kläder», sade han, då han åter kunde andas. »Jag skall skaffa något att äta.»

Han ställde en kaffepanna över det främsta hålet på spiseln, tömde vattenhinkens innehåll i den och gick ut för att hämta mera vatten. Då han väl var

utom tältet, öppnade Frona sin respåse, och när han kom in igen, hade hon fått på sig en torr kjol och höll på att vrida ur den våta. Medan han tog fram serveringssaker, spände hon upp ett snöre mellan tält-pålarna och hängde upp sin kjol till torkning. Tallrikarna och kopparna voro odiskade, och medan han tvättade dem, vände hon honom ryggen och bytte i all tysthet om strumpor. Redan i barndomen hade hon lärt sig hur viktigt det är att sköta fötterna väl, då man är på färdvägar. Hon ställde sina våta skor på en vedtrave bakom ugnen och tog i stället på sig ett par mjuka och prydliga indianska mockasiner. Elden brann nu med full fart, och hon var glad åt att låta underkläderna torka på kroppen.

Under hela tiden hade ingendera sagt ett enda ord. Mannen förblev icke allenast tyst, utan han skötte sitt arbete med så förströdd uppsyn, att Frona antog, att han knappast skulle ha hört på den förklaring hon kunde vilja uttala. Hela hans sätt gav det intrycket, att det måste vara det vanligaste under solen att en ung kvinna kom in från storm och mörker för att begagna sig av hans gästfrihet. På sätt och vis behagade det henne, men i den mån hon icke kunde begripa det, väckte det hennes oro. Hon hade en förnimmelse av att någonting togs för avgjort, som hon icke förstod. Ett par gånger var hon i begrepp att tala, men han tycktes ha så totalt glömt hennes därvaro, att hon höll orden tillbaka.

Sedan han hade öppnat en burk konserverat kött med en yxa, stekte han några skivor fläsk, varefter han satte undan stekpannan och kokade kaffe. Ur matlådan tog han så upp en halv kall pannkaka, be-

traktade den tveksamt och kastade en hastig sidoblick på sin gäst. Sedan slängde han ut den kladiga biten genom tältöppningen och tömde i stället ut på duken vad som fanns kvar i en påse med skeppsskorpor. Alltsammans var krossat i småbitar och smulor och genomblött av regn, så att det var förvandlat till en tjock, mosig och smutsvit röra.

»Det är allt bröd jag har», mumlade han. »Men sitt ned, så få vi väl hålla till godo med vad som finns.»

»Vänta litet...» Och innan han kom sig för att göra några invändningar, hade hon stjälpit skorpöröran i stekpannan ovanpå fläsket och flottet. Så hällde hon dit ett par koppar vatten och rörde ivrigt om det hela. När det hade fräst och puttrat ett par minuter, skar hon det konserverade köttet i skivor och blandade det i det övriga. Och när hon så hade saltat och pepprat tillräckligt, spred sig en välluktande ånga från anrättningen.

»En ganska god röra, det här, det måste jag tillstå», förklarade han, medan han höll tallriken i knäet och åt med grundlig aptit. »Vad kallar ni det för?»

»Nödfallspuré», svarade hon kort, och måltiden fortsattes under tystnad.

Frona serverade kaffet och betraktade honom uppmärksamt under tiden. Hans ansikte var icke allenast inte obehagligt, resonerade hon inom sig, det vittnade om kraft — kanske snarare slumrande än vaken. Och han måste vara en studerad man, fortsatte hon sin observation, ty hon hade sett många sådana och hade mycket väl reda på hur deras ögon te sig, som låta sin lampa brinna länge om nätterna — och hans ögon sågo just ut så. Bruna ögon, fortfor hon, vackra,

manliga ögon. Men då hon serverade honom mera »nödfallspuré» såg hon till sin överraskning, att de icke hade den vanliga bruna färgen, utan voro ljusst nötbruna. Hon var alldeles säker på att de vid dagsljus och i fullkomligt friskt tillstånd skulle vara gråa, nästan blågråa. Hon visste det mycket väl, ty hennes enda kära väninna och trogna kamrat hade sådana ögon. Hans hår var kastanjebrunt, en smula vågigt och något mörkare än mustascherna; ansiktet för övrigt slätrakat, dragen välskurna efter god maskulin modell. Han hade brett bröst och kraftiga skuldror, och hans längd måste vara fem fot och nio, beräknade hon med sin gymnasiierfarenhet till grund. Och åldern kunde väl vara så där mellan tjugufem och trettio — antagligen närmare tjugufem.

»Har inte något stort förråd av faltar», förklarade han kort och gjorde sedan en paus för att sätta bort sin kopp. »Jag väntar inte mina indianer tillbaka från Lake Linderman förrän i morgon, och de ha fört bort nästan allting utom några mjölsäckar och det nödvändigaste härinne. Men jag har ett par tjocka ulstrar, och de kunna göra samma nytta.»

Han vände sig bort, som om han icke väntade något svar, och rullade upp ett par faltar, varefter han tog fram ett par ulstrar ur klädsäcken och bredde ut dem på bädden.

»Varietéartist, kan jag tro?»

Han gjorde tydligen denna fråga utan allt intresse, blott för att säga någonting, och det såg ut som om han visste svaret på förhand. Men för Frona var frågan som ett slag i ansiktet. Hon kom ihåg Neeposas utfall mot de vita kvinnorna, som kommo in

i landet — och nu stod det plötsligt klart för henne, i vilken skev belägenhet hon befann sig och vad han ansåg henne för.

Men innan hon hann säga något, fortsatte han: »Förra natten härbärgerade jag två varietéstjärnor här — och tre natten förut. Men då hade jag mer att bädda med. Det är verkligen för olyckligt att de alltid förlora sitt bagage. Jag har aldrig hört att något i den vägen blivit upphittat. Och stjärnor äro de också alla, förstås. Aldrig någon underordnad talang bland dem, visst inte . . . Och ni är väl också en stjärna, förmodar jag?»

Blodet rusade häftigt upp till hennes kinder, och detta förargade henne mer än han hade gjort, ty hon var fullkomligt säker på sig själv och ändå antydde ju hennes rodnad en förvirring, som hon alls icke kände.

»Nej», sade hon kallt, »jag är inte varietéartist.»

Han slängde åtskilliga mjölpåsar på ena sidan om ugnen — utan att svara — så att de kunde utgöra grundval till en bädd; och de återstående påsarna placerade han för samma ändamål på andra sidan.

»Men någon slags artist är ni väl i alla fall», vidhöll han, sedan han hade slutat. Han uttalade ordet »artist» med ohöljt förakt.

»Jag är olyckligtvis inte artist alls.»

Han släppte filten, som han höll på att vika ihop, och rätade upp sig. Hittills hade han endast sett på henne helt flyktigt, men nu betraktade han henne noga från topp till tå, lade till och med märke till snitten på hennes kläder och det sätt, varpå hon bar sitt hår. Och han tog ordentlig tid till sin granskning.

»Å — jag ber om ursäkt», sade han sedan och stirrade på henne om igen. »Då är ni en dåraktig kvinna, som drömmer om att finna lyckan och sluter ögonen för vägens faror. Till det här landet kommer i regel endast två slags kvinnor. Sådana som i egenkap av hustrur och döttrar inneha en aktningvärd ställning — och sådana som icke äro aktningvärda. Varietéstjärnor och artister kalla de sig för yttre anständighets skull, och av hövlighet ta vi det för gott. Ja, ja, jag vet vad ni vill säga. Men kom ihåg, att de kvinnor som komma hit måste vara antingen det ena eller det andra. Det finns ingen medelväg, och de som vilja pröva på en sådan äro dömda att misslyckas. Och därför är ni en mycket, mycket dåraktig flicka, och ni skulle göra bäst i att vända om, medan det ännu är tid. Om ni vill ta det som ett lån av en främling, så skall jag ge er pengar till återresan till Staterna och skicka en indian med er i morgon till Dyea.»

Ett par gånger hade Frona försökt avbryta honom, men han gjorde en avvisande åtbörd, som tvingade henne att tiga.

»Jag tackar er mycket . . .» började hon, men han inföll:

»Behövs inte alls!»

»Jag tackar så mycket», upprepade hon, »men det råkar vara så, att — att ni har misstagit er. Jag kommer just ifrån Dyea och väntade att finna mitt bagage före mig här i Happy Camp. Det avgick flera timmar innan jag begav mig i väg, och jag kan inte förstå, hur jag har kommit förbi det . . . Å, nu vet jag! En båt med lastbärare har drivits över till västra stranden av Crater Lake i eftermiddag — det

måste ha varit de! Därför har jag inte sett till dem och kommit före. Vad det beträffar, att jag skulle vända om, så uppskattar jag ert motiv för att framställa detta förslag, men jag har min far i Dawson, och jag har inte sett honom på tre år. För övrigt har jag kommit ända från Dyea i dag och jag är trött, skulle gärna vilja vila. Och därför — om ni framhär-
dar i er gästvänlighet — går jag nu och lägger mig.»

»Omöjligt!» Han sparkade filtarna åt ena sidan, satte sig på mjölpåsarna och såg häpen på henne.

»Finns det — finns det kanske kvinnor i de andra tälten?» frågade hon tveksamt. »Jag kunde inte upptäcka någon, men det berodde kanske på förbi-
seende . . .»

»Här har funnits en man med sin hustru, men de flyttade härifrån i morse. Nej, här finns inga kvin-
nor, utom — utom två eller tre i ett tält, som — hm — som inte vore passande för er.»

»Tror ni jag är rädd för att begagna mig av deras gästfrihet?» frågade hon häftigt. »Ni sade ju, att de äro kvinnor.»

»Men jag sade också att det inte vore passande», svarade han, i det han med frånvarande min stirrade på den av blåsten hårt spända tältduken och lyssnade till stormens dån. »Det vore döden till och med för en man att vara ute en sådan natt som denna. Och de andra tälten äro överfulla. Allt har fått flyttas in för vätans skull, så att där är knappt rum att vända sig. Och här har kommit främlingar förut i kväll och sökt skydd mot vädret. Ett par av dem ha bett att få ta sina bäddar med sig hit, om de inte

kunde få plats på annat håll. Det ha de naturligtvis fått, men det bevisar inte, att där finns rum för fler.»

Han tystnade med hjälplös min. Det oundvikliga i situationen blev allt tydligare.

»Kan jag komma till Deep Lake i kväll?» frågade Frona. Hon glömde sig själv för att tycka synd om honom. Men så blev hon plötsligt medveten om vad hon gjorde och brast i skratt.

»Ni kan ju inte vada över sjön i mörker.» Han rynkade ögonbrynen åt hennes munterhet. »Och det finns inga läger förrän på andra sidan.»

»Är ni rädd för prat?» frågade hon med en lätt anstrykning av hån.

»Inte för egen del.»

»Nå, då tänker jag, att jag går till vila.»

»Jag kan ju sitta uppe och lägga på elden», föreslog han efter en paus.

»Prat!» utbrast hon. »Som om er enfaldiga lilla lag för det passande vore uppfylld genom det! Vi befinna oss emellertid inte i civilisationens sköte nu, utan på väg till polen. Gå och lägg er!»

Han ryckte på axlarna till tecken att han underkastade sig. »Medgives. Men vad skall jag nu göra?»

»Hjälpa mig att bädda naturligtvis. Påsarna måste läggas ordentligt och inte kors och tvärs. Så här . . .»

Efter hennes anvisning lades nu påsarna i rader, men det uppstod i mitten en otrevlig fördjupning, som hon jämnade till med yxans flatsida och fyllde i med en hopvikt filt.

»Hm!» mumlade han. »Nu förstår jag varför jag har sovit så illa.» Han skyndade att ordna sin egen bädd på samma sätt.

»Det märks att ni inte är van vid det här livet», förklarade hon, i det hon bredde ut den översta filten och satte sig ned.

»Kanske det», svarade han. »Men vad vet ni om det?» brummade han strax efteråt.

»Tillräckligt för att kunna lämpa mig efter det», förklarade hon, varefter hon drog det torra bränslet från ugnen och lade dit vått i stället.

»Hör, så det stormar!» utropade han. »Om möjligt värre än förut.»

Tältet vacklade under vindstötarna och regnet smattrade ovanpå det som gevärseld under en strid. Under uppehållen hörde de vattnet strömma utför sidoväggarna som små vattenfall. Han sträckte nyfiket upp handen och rörde vid det våta taket. Genast strömmade vatten in från den berörda punkten och föll rakt ned på matlådan.

»Gör inte så!» utbrast Frona, rusade upp och tryckte fingret hårt mot fläcken, varefter hon drog det nedåt sidovägen. Läckan var stoppad. »Så får man inte göra», sade hon förebrående.

»Å tusan!» svarade han. »Och ni har kommit från Dyea i dag? Är ni inte styv i lederna?»

»Litet», medgav hon uppriktigt. »Och sömnig också.»

»Godnatt!» sade hon en stund efteråt och sträckte med välbehag ut sig mellan de värmande filtarna. Men efter en kvart ungefär utbrast hon: »Hör nu, är ni vaken?»

»Ja», svarade han med sömnig stämma från andra sidan om spisen. »Vad är det?»

»Har ni spämtat stickor?»

»Stickor?» upprepade han sömnigt. »Vad för stickor?»

»Att tända med i morgon bittida, förstås. Gå annars upp och gör det.»

Han lydde utan ett ord till svar. Men innan han hade slutat, hade hon upphört att höra honom.

Den obligatoriska fläskdoften fyllde luften då hon vaknade. Med den nya dagens inbrott hade stormen lagt sig och den våta solen sken helt muntert över det genomdränkta landskapet och in genom den öppna tältdörren. Det dagliga arbetet var redan börjat och grupper av arbetare tågade förbi med packor på ryggen. Frona såg sig omkring. Frukosten var färdig. Hennes värd hade nyss satt in fläsk och stekt potatis i ugnen och var sysselsatt med att stötta luckan på glänt med ett par trästickor.

»God morgon!» hälsade hon.

»God morgon!» svarade han, i det han reste sig upp och tog vattenhinken. »Jag behöver inte fråga, om ni har sovit gott, ty jag vet att ni har gjort det.»

Frona skrattade.

»Nu går jag efter vatten», sade han. »Och när jag kommer igen, hoppas jag ni är färdig att äta frukost.»

Efter frukosten stod Frona och njöt av solskenet och upptäckte därunder en välbekant grupp män, som närmade sig på vägen från Crater Lake. Hon klappade händerna av glädje.

»Där kommer ju mitt bagage -- och Del Bishop helt säkert så skamfull som möjligt för att han inte hunnit med.» Hon slängde kameran och ränseln över

axeln. »Så nu får jag säga farväl och tacka så mycket för er vänlighet.»

»Å, för all del — behövs visst inte. Ingenting att tala om alls. Jag skulle göra detsamma för var- enda . . .»

»Varietéartist!»

Han gav henne en förebrående blick och fortsatte: »Jag vet inte ert namn, och jag vill inte heller veta det.»

»Men jag är inte så oartig, och jag vet redan ert namn, mr Vance Corliss! Jag såg det naturligtvis på adresslapparna på edra saker», förklarade hon. »Och jag vill, att ni skall komma och hälsa på mig, när ni kommer till Dawson. Mitt namn är Frona Welse. Adjö!»

»Ni är väl aldrig dotter till Jacob Welse?» ropade han efter henne, då hon med lätta steg skyndade nedåt vägen.

Hon vände sig om och nickade.

Del Bishop var varken skamfull eller orolig. »Lita på att en Welse alltid finner en mjuk fläck att vila på», hade han tröstande sagt till sig själv, då han lade sig att sova kvällen förut. Men han var ond — »riktigt arg», som han själv uttryckte sig.

»God morgon!» hälsade han. »Jag ser på er att ni har haft en skön vila i natt, men det har ni då inte att tacka mig för.»

»Ni var väl inte ängslig, eller hur?» frågade hon.

»Ängslig? För en Welse? Vem? Jag? Aldrig i livet. Jag hade för mycket att göra med att säga Crater Lake vad jag tänkte om den. Jag tycker inte om vatten. Det har jag sagt förut. Det har alltid

gjort mig förargelse. Men inte för att jag är rädd för'et ändå. — Hej, Pete!» ropade han till den främste av sina följeslagare. »Raska på nu! För vi ska' vara vid Linderman vid middagstiden.» —

»Frona Welse?» upprepade Vance Corliss mekaniskt.

Alltsammans föreföll honom som en dröm, och för att försäkra sig om att det var verklighet vände han sig åt sidan och såg efter hennes försvinnande gestalt. Del Bishop och indianerna voro redan ur sikte bakom en klippvägg. Frona var just på väg omkring den. Solskenet föll rakt på henne och hon avtecknade sig strålande ljus mot den mörka bakgrunden. Hon vinkade åt honom med sin alpstav, han lyfte på mösan, och så vek hon om klippans hörn och försvann.

FEMTE KAPITLET.

Den ställning, som Jacob Welse innehade, var helt visst ganska egendomlig. Han var en väldig affärsman i ett land utan handel, en fullmogen produkt av det nittonde århundradet, levande inom ett samhälle lika primitivt som de forna vandalernas. I egenskap av industrichef och monopolist dominerade han den mest oberoende samling av män, som någonsin dragits tillhopa från världens alla kanter. Missionär på det ekonomiska området — en kommersiell Paulus — predikade han kraftens och det ändamålsenligas lära. Med fast tro på människans naturliga rättigheter och själv ett demokratiens barn, böjde han alla under sitt absoluta välde. Jacob Welses styrelse, för Jacob Welse och för folket, genom Jacob Welse — så lydde hans oskrivna evangelium. Med egen hand hade han utvidgat sitt välde, tills det omfattade en domän så stor som ett dussin romerska provinser. En ukas från honom åstadkom ebb och flod bland befolkningen över ett område på hundratusen mil, och städer växte upp eller utplånades på hans bud.

Och ändå var han en helt enkel man. Han andades för första gången vår världs luft på den öppna prärien vid Plattefloden, där han hade den blåa rymden

till tak och vilade sina späda lemmar i det mjuka gräset. Det första han såg var hästarna, som ännu stodo sadlade och med stilla undran betraktade miraklet. Ty hans far, som var trapper, hade endast gjort en avvikning från vägen för att hans hustru skulle få föda sitt barn i stillhet. Efter en timme eller så sutto de bägge, som nu voro tre, åter i sadeln och hunno snart upp sina kamrater. Färden hade icke blivit fördröjd; ingen tid var förlorad. Morgonen därpå lagade hans mor frukosten vid lägerelden och red därefter femtio mil till solnedgången.

Fadern var en ättling av den kraftiga walesiska stammen, som för långa tider tillbaka hade sipprat in till Ohio österifrån, och modern var dotter till en irländsk nybyggare vid Ontario. Från bägge hållen hade han således vandringslusten i arv, en feberaktig iver att vara i rörelse, att gå så långt som möjligt.

Under sitt första levnadsår, innan han ännu förstod att använda sina egna ben, hade Jacob Welse färdats på hästryggen genom tusen mils vildmarker och övervintrat i en jägarhydda vid Red Rivers huvudflöde i Norden. Hans första fotbeklädning var mockasinen, hans första favoriträtt älgfett. Hans första allmänna begrepp voro att världen bestod av stora ödemarker och vita vidder och att den var befolkad av indianer och jägare vita som hans far. En stad var en samling av djurhudstält — en handelsstation ett säte för civilisation — och en faktoridirektör så gott som en gud. Floder och sjöar voro huvudsakligast till för att människorna skulle kunna färdas på dem. Bergens nytta kunde han däremot icke få klart för sig. Men han oroad sig icke för det, utan räknade dem helt

lugnt bland obegripliga ting. Människor dogo emellanåt. Men deras kött dugde icke att äta och deras hud var utan värde — kanske därför att de icke voro ludna. Djurhudar voro däremot dyrbara, och med några balar sådana kunde man köpa jord. Djuren voro till för att människorna skulle fånga och flå dem. Men vad människorna voro till för, det visste han inte — såvida det inte var för faktoridirektörens skull.

Då han blev äldre modifierades hans uppfattning, men denna process var för honom en ständig källa till naiv förvåning och undran. Det var först sedan han hade blivit man och vandrat genom halva antalet av Staternas städer som uttrycket av barnslig förvåning försvann ur hans ögon och de blevo uteslutande vaksamma och skarpa. Då han som gosse kom i kontakt med städerna, lade han genast nya begrepp till de gamla. Folk som bodde i städer voro klemiga. De hade icke kompassen i huvudet och måste ha lätt att gå vilse. Det var därför de helst ville stanna i städerna. De voro rädda för mörkret och rädda för att förkyla sig, och därför sovo de under tak och stängde sina dörrar om kvällarna. Kvinnorna voro nog mjälla och vackra, men de skulle inte kunna gå någon lång dagsresa i snöskor. Och alla stadsmänniskor talade för mycket. Det var därför de voro lögnaktiga och inte kunde uträtta stort med sina händer. Och så fanns där någonting som kallades »bluff». En man, som hade sådant för sig, måste vara tvärsäker på att lyckas eller också bereda sig på att stå sitt kast. »Bluff» var nog någonting bra — bara det sköttes med förstånd.

Ehuru han på den tiden mest framlevde sitt liv i skogarna och bland bergen, lärde han sig likväl sedermera inse, att städerna icke alls voro så dåliga, och att man kan leva i en stad utan att vara klemig. Van som han var att kämpa mot naturkrafterna, blev han snart intresserad av den kommersiella kampen inom samhället. Börsens och marknadsplatsernas heroer bländade, men förblindade honom icke. Han studerade dem och försökte utgrunda hemligheten med deras makt. Och som bevis för att »något gott också kunde komma från Nazareth» tog han i sin fulla mannakrafts dagar en stadsfödd kvinna till hustru. Men han längtade fortfarande ut i världen, och den nedärvda vandringslusten lämnade honom ingen ro. De begåvo sig ned över Dyea, byggde det stora blockhuset vid skogsranden och inrättade det till affärsmagasin. Där fick han så småningom behörig syn på tingen och sammanfattade företeelserna inom den sociala världen alldeles som han redan hade sammanfattat naturfenomenen. Det fanns ingenting på det ena hållet, som inte kunde betecknas med samma ord som i fråga om det andra. Samma principer och samma sanningar gällde för bäggedera. Konkurrens var skapandets hemlighet. Kamp var villkoret för och vägen till framgång. Världen var gjord för den starke; det var endast den starke som tog den i besittning, och det hela var genomsyrat av en evig rättvisa. Att vara redlig var att vara stark. Att synda var att vara svag. Att lura en redlig man var ohederligt. Att lura en »bluffare» var att sköta rättvisans svärd. Den primitiva styrkan låg i armen; den nutida lig-

ger i hjärnan. Kampen hade visserligen skiftat område, men striden var den gamla. Alldeles som i forna tider kämpade man ännu om herraväldet över jorden och vad den har att bjuda. Men svärdet har fått vika för kontorsboken, den pansarklädde rid-daren för affärsmannen i sin bekväma rock, och den tid är förbi, då endast våldet var härskare. Hjärnan har kommit till sin rätt. En man med intelligens kunde lätt vinna seger där allt var primitivt.

Någon synnerlig uppfostran hade han icke fått. Hans mor hade nödtorvtigt lärt honom läsa, och med tiden förvärvade han rätt bristfälliga bokliga kunskaper. Men han hade en klar uppfattning av livets fakta och ägde naturmänniskans oförvillade syn på de verkliga tingen.

Och så hände det sig att Jacob Welse en dag begav sig över Chilcoot och försvann i det stora okända. Ett år därefter anlände han till den ryska stationen vid Yukons mynning invid Behrings hav. Han hade färdats utför en flod, som var tretusen mil lång, han hade sett åtskilligt och drömde en storslagen dröm. Men han teg med vad han tänkte och började arbeta, och en dag hördes den trotsiga visslan från en hjulbåt hälsa midnattssolen ute på floden vid Fort o'Yukon. Det var ett storartat äventyr. Hur det hade fullbordats kan ingen annan än Jacob Welse tala om. Men med »det omöjliga» att börja med, plus »det omöjliga», skaffade han ångare efter ångare och startade oupphörligt nya företag. Utmed många tusentals mil floder och deras tillflöden byggde han handelsstationer och magasin. Han satte den vite mannens yxa i infödingens hand, och i och mellan

varenda by reste sig långa sträckor av upphuggen ved för hans ångpannor. På en ö i Behrings hav, där floden faller ut, inrättade han ett väldigt nederlag, och på norra Stilla oceanen skickade han ut stora oceanångare. På hans kontor i Seattle och San Francisco hade tjogtals biträden full sysselsättning med att sköta hans omfattande affärer.

Folk strömmade in i landet. Hittills hade bristen på livsmedel hållit dem därifrån; men nu var Jacob Welse där med sina förråd, och de övervintrade i kölden och grävde i den frusna marken efter guld. Han uppmuntrade dem, försåg dem med livsmedel, införde dem i Kompaniets böcker. Hans ångare förde dem uppåt Koyokuk under Arctic Citys forna dagar. Varhelst någon fyndighet gjordes byggde han handelsbod och magasin. Så blev där stad. Han gjorde undersökningar; han spekulerade; han utvecklade möjligheter. Outtröttlig, okuvlig, med ett stålglitter i sina mörka ögon, var han överallt på en gång och gjorde allt. Öppnades trafik på en ny flod, så var han med vid avfärden och likaså vid resans ändpunkt, där han påskyndade inlastningen av födoämnen. Utom landet kämpade han mot handelsföreningar, ingick förbund med korporationer från alla håll. Inom landet sålde han mjöl, filter och tobak, byggde sågar och kvarnar, stakade ut stadsområden, skaffade koppar, järn och kol. Och för att guldgrävarna skulle bli väl utrustade rannsokade han Nordlandet ända upp till Sibirien och skaffade dem inhemska snöskor, muclucs och parkas.

Han bar landet på sina skuldror; sörjde för dess behov; gjorde dess arbete. Vartenda uns av dess

guldstoff gick genom hans händer, vartenda brev-kort och varenda värdehandling. Han skötte bank- och växelaffärer, han ombesörjde och utdelade posten. Mot konkurrenter var han bister; han skrämde fientliga syndikat, sprängde dem till och med. Och med allt detta fann han likväl tid och tillfälle att ägna sig åt sin moderlösa flicka, att älska henne och uppfostra henne för den ställning han hade skapat åt dem.

SJÄTTE KAPITLET.

»Så jag tänker ni måste medge, att vi böra överdriva situationens allvar en smula, kapten.» Jacob Welse hjälpte sin gäst på med pälsen och fortsatte: »Inte för att den inte är allvarsam, men för att den inte skall bli värre. Både ni och jag ha varit med om hungersnöd förut. Vi måste skrämma upp dem — och göra det innan det blir för sent. Tag bort fem tusen män från Dawson, och våra livsmedel räcka till. Och låt dessa femtusentusen föra historien om hungersnöd vidare till Dyea och Skaguay, så hindrar det femtusentusentusen till att komma hit över isen.»

»Mycket riktigt! Och ni kan räkna på kraftig medverkan av polisen, mr Welse.» Den talande — en gråhårig man med bestämda drag, kraftig gestalt och militärisk hållning — drog upp sin krage och lade handen på låset. »Tack vare er tycker jag mig redan se hur de nykomna börja sälja sin utrustning och köpa hundar. Det blir naturligtvis en kapplöpning ut över isen så snart floden lägger sig, och var och en som säljer tusen skålpund proviant och ger sig av, befriar oss från en tom mage och fyller en annan, som stannar kvar. När skall Laura gå?»

»I dag på förmiddagen, med trehundra proviantlösa män ombord. Önskar att det vore tretusen!»

»Instämmer! Aproppå, när kommer er dotter?»

»Hon kan vara här när som helst.» Hans ögon fingo ett varmt uttryck. »Och när hon kommer, bjuder jag er på middag, och tag då med er några av edra unga män uppe i barackerna. Jag vet inte allas namn, men det gör detsamma — framför i alla fall bjudningen som om den skulle komma från mig personligen. Jag har just inte ägnat mig mycket åt sällskapslivet — har aldrig haft tid — men jag får lov att se till att flickan inte får för tråkigt. Hon kommer direkt från Staterna och från London, och hon kunde finna det litet ensligt här. Ni förstår?»

Jacob Welse stängde dörren, lutade sin stol tillbaka och satte upp fötterna på spiselgallret. I en halv minut försjönk han i tankar på dottern och hennes ljusa bild frammanades för hans inre syn, först helt flickaktig, sedan som en kvinna av blond anglosaxisk typ.

Dörren öppnades. »Mr Welse! Mr Foster har skickat mig för att fråga, om han skall fortfara att expediera redan inskrivna order till magasinet?»

»Det skall han. Men säg honom, att han bara får lämna ut hälften. Om någon har begärt tusen skålpund, så låt honom få femhundra.»

Han tände en cigarr och lutade sig åter tillbaka i sin stol.

»Kapten Mc Gregor ber att få träffa er, sir.»

»Låt honom komma in.»

Kapten Mc Gregor kom in och stannade framför sin principal. Nya världen hade handskats hårt

med den skottske sjömannen allt ifrån hans barn-
dom, men den strängaste redlighet stod skriven i
varje linje på hans väderbitna ansikte. Den be-
stämda hakan talade även om någonting annat —
den varnade var och en som icke ville fara med
redlighet att komma i delo med dess gråhåriga
ägare. Denna varning skärptes av den snedslagna
och brutna näsan och ett långt ärr i pannan, vilket
dök in i det gråsprängda håret.

»Vi kasta loss om en timme, sir, och därför har
jag kommit för att få de sista förhållningsorderna.»

»Gott!» Jacob Welse vred om stolen. »Kapten
Mc Gregor?»

»Ja.»

»Jag hade planerat annat arbete för er i vinter,
men jag har ändrat tankar och vill att ni skall gå
dit ned med Laura. Kan ni gissa varför?»

Kapten Mc Gregor flyttade sin tyngd från det ena
benet till det andra och drog ihop ögonen till ett
listigt leende. »Blir kanske bråk av», mumlade han.

»Och därför kunde jag aldrig ha valt en lämpli-
gare man. Mr Bally ger er detaljerade instruktioner
då ni går ombord. Men jag vill bara säga er, att om
vi inte kan skrämra tillräckligt många av befolk-
ningen ut ur landet, så kommer vartenda skålpund
proviand att behövas vid Fort Yukon. Ni förstår?»

»Ja.»

»Och därför, inga extravaganser. Ni tar med er
trehundra passagerare. Antagligen komma dubbelt
så många att ge sig av så snart floden lägger sig.
Ni får tusen att föda över vintern. Ge dem sina
vissa ransoner — arbetsransoner — och se till att

de göra nytta. Vedhuggning till sex dollars per famn och veden uppstaplad på plats, där ångbåt kan lägga till. Intet arbete, ingen föda. Ni förstår?»

»Ja.»

»Tusen man kunna bli obehagliga, om de gå och lata sig. De kunna bli obehagliga i alla fall. Se till, att de inte förgripa sig på förrådshusen. Om så sker, så gör ni er plikt.»

Kapten Mc Gregor nickade med bister min. Han knöt omedvetet sina händer och det långa ärret i hans panna blev rödblått.

»Det ligger fem ångare infrusna. Laga så att de kunna stå emot islossningen. Men flytta först över hela deras last till ett förrådshus. Sätt detta i gott försvarsskick, gör det ointagligt. Skicka ett bud till Fort Burr och bed mr Carter om tre av hans karlar. Han behöver dem inte. I Circle City är inte mycket att göra.

»Gå in dit på nedvägen och tag med er halva antalet av mr Burdwells män. Ni kommer att behöva dem. Håll alla i schack från början. Kom ihåg, att den som skjuter först kommer undan med huden hel. Och håll alltid ögonen på provianten.»

»Skall ske», mumlade Mc Gregor och gick.

»Mr Welton, sir — kan han få träffa er?»

»Hör på, Welse, vad skall det här betyda?» John Welton följde ursinnig i hälarna på bokhållaren, och han sprang nästan omkull honom, då han rusade fram och viftade med ett papper inför hans chefs ögon. »Läs det här! Vad lyder det på?»

Jacob Welse såg igenom papperet och svarade kallt: »Tusen skålpund livsmedel.»

»Det är ju det jag säger, men den där slyngeln, som ni har i magasinet, säger nej — påstår att allt vad jag kan få på det är femhundra.»

»Han har rätt.»

»Men...»

»Papperet lyder på tusen skålpund, men i magasinet gäller det bara för femhundra.»

»Är detta er påskrift eller inte?» Han höll papperet återigen framför den andres ögon.

»Det är det.»

»Nå, vad tänker ni då göra?»

»Lämna er femhundra. Vad tänker ni om det?»

»Jag vägrar att ta emot det!»

»Gott! Då ha vi ingenting vidare att resonnera om.»

»Jo, så sannerligen ha vi inte det! Jag vill inte ha med er att göra vidare. Jag är tillräckligt rik för att kunna ta mina varor utifrån, och det skall jag också göra nästa år. Det är för alltid slut med alla affärer oss emellan.»

»Det kan jag inte göra några invändningar emot. Ni har trehundra tusen dollars i guldstoft deponeerade hos mig. Gå till mr Atsheln och tag ut dem med detsamma.»

Welton gick ursinnig av och an. »Kan jag inte få alltsammans? Herre Gud, ni vill väl inte att jag skall svälta ihjäl, Welse?»

»Hör på, Welton.» Jacob Welse slog askan från sin cigarr. »Vad är det ni bråkar om egentligen? Vad är det ni vill?»

»Jag vill ha tusen skålpund livsmedel!»

»För er egen mun?»

Den andre nickade.

»Just så.» Fårorna framträdde tydligare på Jacob Welses panna. »Ni kämpar för er själva. Och jag kämpar för tjugu tusen andra.»

»Men Tim Mc Ready fick ut tusen skålpund i går.»

»Reduceringen har inte trätt i kraft förrän i dag.»

»Varför skall jag just vara den som först drabbas av den?»

»Ja, varför kom inte ni i går och Jim Mc Ready i dag?»

Welton stirrade slött framför sig och Welse ryckte på axlarna.

»Så står det till, Welton. Intet favoritsystem. Om ni drar fram Jim Mc Ready, så drar jag fram att ni inte kom i går. Det är bäst, att vi bägge låta Vår Herre råda. Ni har varit med om hungersnöd förut här i landet, och ni vet, att edra rikedomar inte göra er berättigad till ett enda skålpund föda mer än den fattigaste indian kan göra anspråk på under sådana förhållanden. Men lita på mig! Så länge jag har ett enda skålpund kvar, skall ni inte behöva svälta ihjäl. Räck mig er hand! Se glad ut och tag saken lugnt.»

Fortfarande upprörd skakade Welton likväl hand med Welse och rusade därefter på dörren. Han hann knappast stänga den efter sig, förrän en slankig yankee kom in, släpande med benen, drog till sig en stol med sin mockasinklädde fot och sjönk ned på den.

»Tänker att folk inte just blir så glada över den här livsmedelsfrågan, inte. Eller vad?»

»Jaså, är det ni Dave.»

»Ja visst. Antar, att det blir en väldig rusning härifrån, så snart det fryser till.»

»Tror ni det?»

»Jo jo men.»

»Det gläder mig att höra. Det är just vad som behövs. Ger ni er också av?»

»Inte!» Dave Harney såg mycket belåten ut. »Skickade mitt pick och pack upp till minan i går. Inte för tidigt! Men så — det hände ett spektakel med sockret! Hade det lastat på den sista släden, och just den gick genom isen där vägen tar av till Bonanza! Sista släden med allt sockret! Och därför ville jag nu titta in och få mig en hundra skålpund eller så — vitt eller brunt — jag är inte så kinkig.»

Jacob Welse skakade på huvudet och smålog, men Harney sköt sin stol närmare hans.

»Er hejduk därute sade, att han inte visste om jag kunde få något, och eftersom jag inte hade någon lust att gräla med honom, så sade jag, att jag skulle titta in till er. Jag frågar inte efter vad det kostar — men låt mig få hundra jämnt. Det räcker.»

»Jag tycker så fasligt mycket om sött», fortfor han, då han såg den andres bestämt avvärjande min. »Jag vill hellre vara utan vad som helst annat än socker. Och apropå det där sockret — jag har mina hundar utanför. Bäst att köra till magasinet och hämta det där. God idé.»

Han såg Jacob Welse öppna munnen för att säga ett »nej» och skyndade att fortsätta, innan det ordet blev uttalat.

»Nå, jag vill inte vara oförnöjd, nej inte för allt i världen. Har ni ont om'et, så kan jag också reda

mig med sjuttiofem — (han studerade noga den andres uppsyn) eller kanske rent av med femtio. Jag vill ta hänsyn till er belägenhet, och jag är inte den som bråkar...»

»Vad tjänar det till att spilla ord, Dave? Vi ha inte ett enda skålpund socker till överlopps...»

»Som sagt, jag vill inte begära för mycket, Welse — och eftersom det är med er jag skall göra affär, så — så vill jag pruta ner det ända till tjugufem...»

»Inte ett uns kan ni få!»

»Inte den minsta smula? Så, så — vi ska inte tala om'et vidare nu — jag kommer igen när det faller sig lägligare.» Han drog underkäken på sned och spände öronen. »Hör ni? Det är Lauras vissla! Hon skall strax gå. Kom med, så gå vi och se på hennes avfärd!»

Jacob Welse satte på sig björnskinnspläs och vantar, och de bägge männen gingo genom de yttre kontoren ut till expeditionslokalen. Den var så stor att där icke rådde någon trängsel, ehuru säkert ett par hundra köpare stodo vid disken. Många av dem sågo allvarliga ut, och mer än en kastade mörka blickar på Jacob Welse, då han gick förbi. Biträdena sålde allting utom livsmedel, men det var just sådana man ville ha. »Håller väl på dem för att de ska' stiga — blir andra priser när hungersnöden kommer», muttrade en gruvarbetare med rött skägg i hånfull ton. Jacob Welse hörde vad han sade, men han frågade icke efter det. Han väntade att få höra detsamma många gånger och på ännu obehagligare sätt innan paniken var över

Ute på trottoaren stannade de för att se över de

offentliga tillkännagivandena, som slagits upp på knuten. Hundar — förlorade, tillvaratagna eller till salu — annonserades i långa rader, sedan kom det annonser om försäljning av hela utrustningar. De klenmodiga hade redan blivit uppskrämda. Utrustningar på fem hundra skålpund utbjödos till en dollar skålpundet, utan mjöl; andra, med mjöl, till halvanan dollar. Jacob Welse såg Welton tala med en orolig nykommen, och Bonanza-matadorens belåtna min antydde, att han lyckats fylla sitt vinterförråd.

»Varför köper ni inte upp sockret, Dave?» frågade Jacob Welse och pekade på annonserna.

Dave Harney gav honom en förebrående blick. »Tror ni inte jag har försökt? Jag har nästan slitit ut mina hundar på att kуска omkring från Klondyke City till sjukhuset. Kan inte komma över något, om jag vill betala aldrig det.»

De gingo förbi butikerna, utanför vilka de vändande hundspannen bekvämt rullat ihop sig som vargar i snön. Det var på denna snö, den första för hösten, som guldgrävorna högre upp i landet hade väntat för att börja med sina körslor.

»Det är väl ändå märkvärdigt, eller vad?» framkastade Dave på försök, medan de gingo tvärs över huvudgatan till flodstranden. »Förbasket märkvärdigt! Jag, som är ägare till två stycken lotter på femhundra fot och mer vid Eldorado och är värd fem millioner dollars så visst som en enda cent, jag kan inte få en smula socker att lägga i mitt kaffe! Jag ger tusan i det här landet! Jag säljer vad jag har! Och jag reser min väg! Jag — jag vänder om till Staterna!»

»Det gör ni inte», svarade Jacob Welse. »Jag har hört er säga det där förut. Och om jag minns rätt, så har ni talat om, att ni har levat ett helt år på bara kött uppe vid Stuart River — och ni har ätit hjortron och hundkött vid Tanana och varit med om hungersnöd också — och ni har ändå inte vänt ryggen åt vårt land. Ni kommer att dö här så visst som L a u r a nu är färdig att gå. Jag får nog besväret med att reda ut er kvarlåtenskap en gång. Ni är så gott som fastväxt här, och det vet ni.»

Medan han talade, besvarade han oupphörligt hälsningar från mötande personer. De som hälsade på honom voro nästan alla gamla på platsen, och han visste deras namn. För övrigt fanns där väl knappast en enda nykomling, som icke kände igen Jacob Welse.

»Kan slå vad om, att jag skall vara i Paris 1900», protesterade Eldorado-magnaten lamt.

Men Jacob Welse hörde icke på honom. Gonggongen ljöd ombord, Mc Gregor hälsade sin principal från styrhytten och L a u r a skred ut från stranden. De som stodo på land ropade »farväl!» och »lycklig resa!» men de trehundra proviantlösa, som måste vända ryggen åt sin gyllene dröm, voro tysta och nedslagna. L a u r a backade ut genom en ränna, som den skar i strandisen, svängde ut i strömmen och satte så till full maskin.

Folkhopen skingrades och gick till sitt arbete, men Jacob Welse stod kvar, omgiven av ett dussin bekanta. De talade om den väntade hungersnöden, men de talade så som det anstod män. Till och med Dave Harney glömde att svära över landet för dess

brist på socker och skämtade i stället över nykomlingarna eller *chachaquos*, som han kallade dem på infödingarnas språk. Mitt i ett skämtsamt infall fick han sikte på en mörk fläck, som kom flytande med drivisen ute på floden. »Nej, men se!» utbrast han. »En kanot, som löper med isen!»

Vridande och vändande, ömsom roende och ömsom skjutande undan de flytande iskakorna, arbetade sig de bägge männen i båten framåt utmed strandisen, som de följde tills de kommo till rännen som skurits av ångbåten. Där svängde de sedan in på det lugna dödvattnet. Och de väntande togo emot dem med öppna armar, hjälpte dem i land och drogo upp deras båt. På båtens botten lågo två postväskor av läder, ett par faltar, kaffepanna, stekpanna och en nästan tom matvarusäck. De bägge männen voro så stelfrusna, att de knappast kunde stå på fötterna. Dave Harney föreslog att de skulle ha whisky och ville ta dem därifrån med ens. Men den ene stannade för att skaka hand med Jacob Welse.

»Hon kommer nu!» förkunnade han. »Passerade hennes båt för en timme se'n. Den bör vara vid kröken vilken stund som helst. Jag har depescher till er, men jag kommer med dem sedan. Måste ha något i mig först.» Han vände sig om för att gå med Harney, men hejdade sig plötsligt och pekade uppåt strömmen. »Där är hon! Kom just nu fram vid den branta klippan.»

»Spring ni, gossar, och laga att ni få whisky», uppmanade Harney. »Säg till, att den skrivs upp på mig! Dubbel dosis ska ni ha. Och så får ni ursäkta, att jag inte dricker med er, för jag stannar här.»

Från Klondyke kom ett tjockt isflöde, dels fasta stycken och dels grötis, och därigenom drogs båten ut mot mitten av Yukon. De kunde nu se alltsammans från land — fyra män stodo upprätt i båten och stakade den framåt genom den knastrande isen. Från en järnkamin ombord höjde sig en blå rökpelare, och när båten kom närmare, kunde de också se att en kvinna skötte den långa styråran i aktern. Vid denna syn glimmade det till i Jacob Welses ögon. Det var ett gott förebud, ansåg han. Hans dotter var således fortfarande en äkta Welse, en strävsam och kämpande varelse. De år hon ägnat åt att förvärva sig bildning hade icke förvekligt henne. Ehuru hon hade smakat på kunskapens frukter långt borta från sin egen jordmån, hyste hon likväl ingen rädsla för densamma, utan kunde återvända till den glatt och naturligt...

Dessa tankar sysselsatte honom ända tills den isbeslagna båten drev in mot kanten av strandisen. Den ende vite mannen i båten tog nu ett språng upp på isen med fånglinan i hand, för att draga farkosten in i rännen. Men strandisen var endast nattgammal och brast under mannens tyngd, så att ett stycke av den följde honom i djupet. Båtens för hade emellertid skjutits åt sidan av en tjock iskaka, så att han kom upp igen invid aktern. Hastigt som blixten flög kvinnans arm ut över båtbanken och grep mannen i kragen, på samma gång som hon med kraftig och befallande röst gav indianerna order att backa. Under det att hon fortfarande höll mannens huvud över vattnet, kastade hon hela sin tyngd mot styret, så att båtens akter sköt in i kanalöppningen. Några årtag

till och farkosten var framme vid stranden. Hon överlämnade nu greppet i mannens krage åt Dave Harney, som drog upp den av köld genomisade mannen och skickade honom samma väg som postförarna.

Frona steg upp; hennes kinder glödde efter ansträngningen. Jacob Welse stod helt tveksam. Han var henne så nära, men de tre åren lågo likväl emellan dem. Sjutton år förvandlade till tjugu hade åstadkommit ett mera glänsande resultat än han någonsin kunnat föreställa sig. Han visste icke antingen han skulle ta den strålande unga varelsen i famn eller räcka henne handen och hjälpa henne ur båten. Men hans tvekan märktes icke, ty hon rusade genast i land och i hans armar. De som stodo ovanför sågo alla åt annat håll, tills de bägge närmade sig hand i hand.

»Min dotter, mina herrar!» Hans ansikte hade ett stolt uttryck.

Frona hälsade dem alla samfält med ett kamratligt leende, och var och en kände det som om hon en sekund hade sett rakt in i hans ögon.

SJUNDE KAPITLET.

Att Vance Corliss skulle vilja se mera av den flicka han delat filter med, säger sig självt. Han hade icke varit nog klok att ta en kamera med sig dit till landet, men genom en ännu finare process än fotograferingens hade en solbild inpräglats i hans hjärna. Det hade skett inom ett ögonblick. En våg av ljus och färg, som tränger in och ögonblickligt påverkar hjärnans vindlingar — och där är den nu inbränd, den strålande bilden: solsken mot mörk bakgrund och mitt i solljuset en smärt, gråklädd gestalt, en daggfrisk, leende morgon i en gloria av flammande guld.

Vance Corliss betraktade denna bild mycket ofta, och ju mer han såg på den, desto ivrigare blev hans önskan att återse Frona Welse. Han motsåg detta återseende med den exalterade förtjusning över en förändring, som är så vanlig hos allt levande. Hon var för honom någonting alldeles nytt, en hittills okänd typ, en kvinna olik alla dem han förut hade träffat på. Ur det trolska okända såg han ett par ljusbruna ögon småle mot sina, och han vinkades av en hand, som på samma gång var mjuk och fast. Det låg en lockelse i detta, som nästan kunde jämföras med syndens.

Vance Corliss var emellertid ingen narr och icke heller hade han fört en anakorets liv, men hans uppfostran hade givit honom en viss puritansk anstrykning. Utvecklad intelligens och vidgade kunskaper hade visserligen försvagat de intryck han fått från sin strängt allvarliga mor, men likväl icke helt och hållet utplånat dem. De funnos kvar på djupet och inverkade alltid, om också helt lätt, på hans uppfattning av saker och ting. I synnerhet då det gällde kvinnorna, bestämdes hans omdöme mycket ofta av dessa inflytelser. Det var med verklig stolthet över sin tolerans som han medgav, att det fanns tre slags kvinnor. Hans mor ansåg, att det ej fanns mer än två. Men han hade växt henne över huvudet. Det var ju alldeles obestridligt att det fanns tre slag: de goda, de dåliga och de dels goda och dels dåliga. Att de sistnämnda vanligen slutade som bara dåliga, det trodde han fullt och fast. Det låg i sakens natur, att ett sådant tillstånd ej kunde vara permanent — det var ett mellanstadium, som måste övergå från högt till lågt, från bäst till sämst.

Allt detta kunde nog ha varit sant, men — vad var gott och vad var dåligt? Det var frågan.

Hans nedärvda definitioner tillämpades emellertid icke på Frona. Han ville icke klassificera henne alls. Det vågade han icke. Han föredrog att uppskjuta sitt omdöme om henne tills han lärt känna henne närmare. Det var däri lockelsen låg — den stora kritiska punkten, där renheten drömmande sträcker sina händer mot smutsen och vägrar att kalla den för smuts — tills den själv är besmittad. Men Vance Corliss var ingen lågsinnad usling. Och

eftersom renhet är ett relativt begrepp, var han icke ren. Att det ej fanns någon smuts under hans naglar berodde ej på att han manikurerat dem sorgfälligt, utan på att han bara haft den turen att icke råka ut för smuts. Han var icke god av eget val, därför att det onda föreföll honom motbjudande, utan därför att han icke hade haft tillfälle att göra det som var ont. Varav man emellertid icke alls bör dra den slutsatsen, att han skulle ha valt det onda, om han haft tillfälle därtill.

Han var en produkt av ett väl skyddat liv. I hela sin tid hade han haft en hälsosam bostad, som stått på fast grund. Luften var den bästa som kunde åstadkommas på artificiellt manér. Han hade badat i solsken vid vackert väder och förts under tak när det regnade. Och när han kom till de år, då han skulle ha valt mellan gott och ont, var han för upptagen av arbete för att vika från den raka väg, där hans mor hade lärt honom att krypa och stappla sig fram, och där han nu fortfor att vandra upprätt utan en tanke på vad som fanns på någondera sidan.

Livskraften kan icke användas om igen. Då den förbrukas på ett, finns det ingenting över för annat. Så var det med Vance Corliss. Naturliga bokstudier och hälsosamma kroppsövningar under universitetstiden konsumerade all den kraft, som hans normala matsmältning hämtade ur en hälsosam allätarediet. Och hade han någon smula över, förbrukade han den i sin mors sällskap och i de konventionella kretsar, varmed hon omgav sig. Resultatet av allt detta blev: en mycket hygglig ung man, som icke kunde väcka oro hos någon flickas mor; en mycket stark ung man,

vars livskraft icke hade ödslats bort på stormigt levnadssätt; en mycket lärd ung man med ingenjörsdiplom från Freiberg och höga betyg från Yale; och slutligen en mycket inåtvänd ung man med stor självbehärskning.

Hans största förtjänst låg emellertid däri, att han icke har stelnat i den form, som förberetts av hans förfäder och vari han blivit inpressad av sin mor. En smula atavism hade gjort sig gällande vid hans skapelse, och han hade fått något med av den stamfar, som ägt kraft att höja sig. Men ännu så länge låg denna del av hans arv slumrande inom honom. Han hade helt enkelt fogat sig efter sin omgivning. Men naturligtvis skulle han därför också kunna lämpa sig efter de fordringar, som nya förhållanden kunde framställa. Maximen om den rullande stenen kan vara mycket sann, men i det praktiska livet är den egenskapen, att man omöjligen kan hejdas i farten, den yppersta av alla. Denna oförmögenhet att avbryta sin utveckling var Vance Corliss' dyraste skatt, fastän han ej visste det själv.

Som sagt, Vance Corliss motsåg med glädje ett sammanträffande med Frona Welse, och under tiden betraktade han ofta den solbild hans hjärna bevarade av henne. Han reste över passet och utför sjöarna och floden med alla de förmåner som pengar kunna förskaffa, men Frona kom likväl fjorton dagar före honom till Dawson. Pengarna hjälpte honom att övervinna svårigheter, men namnet Welse var en bättre talisman än guld. Efter framkomsten behövde han ytterligare ett par veckor för att köpa bostad, avlämna rekommendationsbrev och komma sig i ord-

ning. Men allting kommer slutligen i tidens fullbord-
dan — och en afton, sedan floden hade frusit till,
vände han spetsen av sina mockasiner mot Jacob
Welses hus. Guldkommissionärens hustru, mrs Scho-
ville, hedrade honom med sitt sällskap. —

Corliss var nära att gnugga sig i ögonen. Värme-
ledningsapparat i Klondyke! Men i nästa sekund
hade han lämnat hallen bakom sig och inträtt i sa-
longen under de tunga portièrerna. Och det var en
salong! Hans mockasiner sjönko djupt ned i den
mjuka mattan och en soluppgång av Turner på mot-
satta väggen fängslade genast hans uppmärksamhet.
För övrigt fanns där flera målningar och saker i
brons. I två holländska spisar brunno väldiga bra-
sor. Där fanns ett piano, och någon höll på att
sjunga. Frona reste sig hastigt och skyndade emot
honom med bägge händerna utsträckta. Han hade
trott, att den solbild han ägde av henne var fullt
korrekt, men den fördunklades totalt av den före-
teelse han nu hade för sina ögon — denna unga
varelse, strålande av värme och livsglädje. I ett
svindlande ögonblick höll han hennes händer i sina
— ett av dessa ögonblick, då någon oförklarlig
upphetsning sätter blodet i hastigare omlopp och
omtöcknar hjärnan. Han hörde visserligen icke de
första orden av mrs Schovilles utrop, men det åter-
kallade honom likväl till full sans.

»Å, ni känner honom förut!» utbrast hon.

Och Frona svarade: »Ja, vi ha träffats på vägen
från Dyea — och de som träffas där kunna aldrig
glömma det.»

»Å, så romantiskt!»

Mrs Schoville klappade händerna. Hon var fetlagd och fyrtioårig och hade flegmatiskt temperament, men under sina vakna stunder förde hon likväl en högst explosiv tillvaro med oupphörliga utrop och handklappningar. Hennes man försäkrade i hemlighet, att om vår Herre själv värdigades möta henne ansikte mot ansikte, skulle hon slå ihop sina knubbiga händer och utropa: »Å, så romantiskt!»

»Hur träffades ni då?» fortfor hon. »Han hjälpte er väl inte över någon klippa eller så'nt där — gjorde han det? Å, säg att han gjorde det! Och att ni aldrig har nämnt ett ord om det till mig, mr Corliss! Tala om det nu. Jag dör av längtan att få höra hur det var.»

»Å, det var ingenting i den vägen», svarade han hastigt. »Ingenting av betydighet. Jag — det vill säga vi...»

Hjärtat sjönk i hans bröst, då Frona avbröt honom. Ingen kunde veta, vad denna förunderliga flicka skulle säga...

»Han visade mig gästfrihet, det var alltsammans», förklarade hon. »Och jag måste prisa hans stekta potatis. Vad däremot hans kaffe beträffar, så — så smakar det förträffligt, om man är mycket hungrig.»

»Otacksamma!» lyckades han framstamma och vann därigenom ett småleende av henne, innan han presenterades för en välväxt löjtnant vid ridande polisen, som stod vid eldstaden och diskuterade livsmedelsfrågan med en liten pigg man, som föreföll mycket bortkommen i vitt skjortbröst och styvstärkt krage.

Tack vare den särskilda samhällskrets, där han rå-
kade vara född, gick Corliss obesvärat från grupp till
grupp och blev därför i hög grad avundad av Del
Bishop, som satt där stel och rak i första stol han
råkat på och väntade tåligt att någon skulle ta av-
sked, för att han skulle få veta, hur denna manöver
borde utföras. Det mesta av den krångliga affären
hade han i tysthet räknat ut på egen hand. Han
visste precis hur många steg han hade till dörren,
och han var säker på att han borde ta avsked av
Frona. Men om han måste skaka hand med alla de
övriga, det visste han inte. Han hade bara tittat in
för att få se Frona och säga: »Hur står det te?» som
han uttryckte sig, och innan han visste ordet av,
befann han sig i ett stort sällskap.

Sedan Corliss hade avslutat en dust med en miss
Mortimer angående de franska symbolisternas förfall,
råkade han på Del Bishop, och denne kände genast
igen honom efter den enda skymt han hade sett av
honom i hans tältdörr vid Happy Camp. Och nu var
han alldeles omåttligt tacksam mot honom för det
goda nattkvarter han hade givit miss Frona, när han
själv hade blivit vinddriven på Crater Lake. För
se vänlighet mot henne var alldeles detsamma som
vänlighet mot honom själv — och sannerligen skulle
han inte minnas det så länge han hade ett enda hörn
av en filt att dra över sig. Han hoppades väl att
värden inte hade blivit strandsatt för egen del. Miss
Frona hade sagt, att där var ont om sängkläder,
men det var ju inte så fasligt kallt — mera blåsigt
än egentligen någon köld — så de kunde väl inte ha
frusit så mycket. Allt detta föreföll Corliss så far-

ligt, att han avlägsnade sig vid första tillfälle och lämnade Del Bishop kvar med sin längtan till dörren.

Dave Harney hade däremot icke kommit dit av misstag, och han aktade sig för att slå sig ned på en stol. Dave var Eldorado-matador och ansåg det som en plikt att hävda den position inom sällskapslivet, vartill hans många millioner gjorde honom berättigad. Och ehuru han ej hade den ringaste erfarenhet i fråga om salongsliv, lyckades han sköta sig som kavaljer till sin egen tillfredsställelse. Med sin lätthet att anpassa sig rörde han sig med en säkerhet, som understöddes av hans eleganta toalett och långa hasande steg; och han småpratade osammanhängande fraser med vem han stötte på. Miss Mortimer, som talade pariserfranska, stukade honom med sina symbolister, men han tog revansch genom att svara henne med en lång ramsa på den rotvätska som talas av kanadensiska *voyageurs*, och lämnade henne förundrad och häpen över förslaget, att hon skulle sälja tjugufem skålpund socker till honom, vitt eller brunt. Med denna proposition gynnades likväl icke hon ensam, utan alla hans samtal slutade med ständigt samma begäran. »Vitt eller brunt.»

Han satte emellertid kronan på sina framgångar som salongshjälte genom att be Frona sjunga den rörande slagdängan: »Mitt lyckliga hem jag lämnat för dig.» Hon kände icke till den, men hon bad honom gnola melodien, så att hon skulle kunna ackompanjera honom. Hans röst var mera stark än vacker, och Del Bishop — som genast kände igen visan — instämde med skrovlig stämma i refrängen. Detta verkade så upplivande på honom, att han slet

sig ifrån sin stol; och när han slutligen kom hem, väckte han sin tältkamrat med en spark, för att få tala om för honom, »hur vådligt trevligt han hade haft borta hos Welses».

Mrs Schoville fnittrade och fann sången »unik». Och hon fick tillfälle att uttala detta omdöme flera gånger om, emedan först polislöjtnanten och ett par av hans landsmän stämde upp »Rule Britannia» och »God save the queen», varefter amerikanerna sjöngo »My country» och »John Brown». Sedan begärde tjocke Alec Beaubien »Marseljäsen» och sällskapet begav sig ut i den kalla natten sjungande »Die Wacht am Rhein».

»Kom inte sådana kvällar som denna», viskade Frona till Corliss vid avskedet. »Vi ha inte fått tala tre ord med varandra, och jag vet, att vi måste bli goda vänner. Apropå — lyckades Dave Harney få köpa socker av er?»

De skrattade bägge, och så vandrade Corliss hem under norrskenet och försökte bringa någon reda i de intryck han fått.

ÅTTONDE KAPITLET.

»Och varför skulle jag inte vara stolt över min ras?»

Fronas kinder glödde och hennes ögon blixtrade. De hade bägge talat om sin barndom och hon hade berättat för Corliss om sin mor, av vilken hon hade ett svagt minne. Vithyad och ljushårig, ett typiskt anglosaxiskt utseende — detta var vad hon hade uppgjort för sig, och bilden fullständigades genom de meddelanden hon fått av sin far och av gamle Andy vid Dyeas station. Sedan hade samtalet övergått till rasen i allmänhet, och i sin entusiasm hade Frona sagt saker, som föreföllo den mera konservative Corliss farliga och icke fullt grundade på fakta. Han ansåg sig själv för liberal att hysa sådana fördomar som nationalstolthet och rasegoism, och han hade skrattat åt hennes omogna idéer.

»Det är ett vanligt karaktärsdrag hos alla folk, att de anse sig tillhöra en överlägsen ras», förklarade han. »Detta är en naiv och naturlig egoism, mycket sund och mycket gagnelig, men icke desto mindre uppenbart osann. Judarna ansågo sig ju vara Guds utvalda folk, och de betrakta sig så än i dag...»

»Och därför ha de också lämnat djupa märken efter sig i historien», avbröt hon.

»Men tiden har icke bevisat hållbarheten av deras uppfattning. Och ni måste också se **saken** från motsatt synpunkt. Ett överlägset folk måste betrakta alla andra som underlägsna. Detta kan tillämpas på er. Att vara romare ansågs för mer än att vara kung. Och när romarna stötte tillsammans med edra vilda förfäder i de germanska skogarna, rätade de upp sig och sade: 'Detta är ett underlägset folk — barbarer'.»

»Men vi äro här nu. Och romarna finnas här icke. Tiden har tjänstgjort som probersten. Hittills ha vi bestått provet, och många tecken utvisa, att vi fortfarande ska göra det. Vi äro de bäst utrustade.»

»Egenkärlek.»

»Vänta! Pröva, så får ni se!»

Hon räckte honom ivrigt sin hand. Vid denna beröring dunkade hjärtat våldsamt i hans bröst, blodet kom i svallning och han kände en tryckning vid tinningarna. Löjligt — men ljuvligt, tänkte han. På sådana villkor skulle han gärna resonnera med henne aldrig så länge.

»Här skall ni få bevis», förklarade hon, i det hon utan den minsta förlägenhet drog tillbaka sin hand. »Vi äro en ras av verksamma och kämpande varelser, av vittfamnande erövrare. Vi arbeta och sträva, och vi hålla ut med arbetet och kampen, hur hopplöst det än kan vara. Och ehuru vi äro ihärdiga och motståndskraftiga, kunna vi ändå lämpa oss efter de mest olikartade förhållanden. Tror ni, att indianen, negern eller mongolen någonsin skall kuva teutonen? Helt säkert icke! Indianen äger uthållighet, men saknar utvecklingsmöjlighet; kan han inte omdanas,

så dör han, och försöker han lämpa sig efter nya förhållanden, så dör han i alla fall. Negern kan foga sig, men han är trälsinnad och måste ledas. Kinesen står där han står. Allt vad de andra raserna icke äro, det är den anglosaxiska — eller teutonen. Allt vad de icke äga, det har han. Vilken ras skulle kunna resa sig och överväldiga oss?»

»Å, ni glömmet slaven», invände Corliss listigt.

»Slaven!» Hon fick en modfälld min. »Ja, det förstås — slaven! Den ende ynglingen i denna värld av unga män och gråskägg! Men han hör ännu hemma i framtiden, och avgörandet likaså. Under tiden göra vi oss beredda. Det är ju möjligt att vi kunna hindra honom från att växa. Ni vet, att det var därför att spanjoren var mera hemma i kemi och kunde fabricera krut, som han övervann azteken. Och vi, som äro i besittning av alla världens resurser — skulle vi inte kunna näpsa slaven, innan han hinner få fjun på läppen?»

Vance Corliss skakade på huvudet och skrattade.

»Å, jag vet mycket väl, att jag förivrar mig och pratar bredvid munnen!» utbrast hon. »Men när allt kommer omkring — ett av skälen för att vi kunna vara jordens salt är just att vi ha mod att säga det.»

»Och er värme smittar, det känner jag», genmålde han. »Se, jag börjar också glöda. Vi äro inte Guds, utan naturens utvalda folk — vi angler och saxer och normander och vikingar — och jorden är vår arvedel. Låt oss stå upp och gå!»

»Nu gör ni bara narr av mig — och för resten ha vi redan dragit ut. Varför har ni givit er av till Norden, om inte för att lägga beslag på rasens arvedel?» —

Hon vände på huvudet vid ljudet av annalkande steg och ropade till hälsning: »Jag vädjar till er, kapten Alexander! Jag uppmanar er att avlägga vittnesbörd!»

Poliskaptenen smålog på sitt stramt muntra sätt, medan han skakade hand med Frona och Corliss.

»Vittnesbörd?» upprepade han. »Å, — ja visst!»

»Kamrater, vittnen om den hjältestyрка Gud oss gav: Guldtörstens slavar — härskare på alla världens hav!»

Han citerade versen högtidligt och stolt med sin djupa stämma, och lämpligheten av detta citat just nu försatte Frona i sådan hänförelse, att hennes bågge händer i nästa ögonblick lågo i hans. Corliss kände ett styng. Det var pinsamt. Han tyckte inte alls om att se henne vara så generös med att lägga sina varma, fasta händer i andras. Brukade hon på detta sätt gynna alla män, som behagade henne med ord eller gärning? Att hennes fingrar slöto sig kring hans gjorde ingenting, men det föreföll honom lättfärdigt, att han fick dela denna ynnest med den nästkommande. Medan han höll detta resonemang med sig själv, hade Frona berättat vad frågan gällde, och kapten Alexander var genast färdig med sitt vittnesbörd.

»Jag vet inte mycket om edra slaver och andra raser, utom att de äro starka och bra arbetare; men jag vet, att den vite mannen är den bäste och förnämste i världen. Se på indianen till exempel. Den vite mannen kommer till hans land och överträffar honom i alla hans lekar och arbeten — han kan slita ont mer än han, fiskar bättre än han, jagar bättre

än han. Så långt tillbaka som deras myter gå ha indianerna burit bördor på ryggen. Men så snart guldsökarna hade lärt sig yrkesknepen, togo de större bördor och buro dem längre än indianerna. På drottningens födelsedag i maj hade vi kapprodd på floden i kanoter för en, två, tre, fyra och fem män — och vi besegrade indianerna i varenda tävling. Och ändå äro de så gott som födda att sköta åran, och de flesta av oss hade inte sett en kanot förrän vi voro vuxna män.»

»Men hur kommer det sig?» frågade Corliss.

»Det vet jag inte. Jag vet bara att det förhåller sig så. Och nu har jag avlagt mitt vittnesbörd. Jag vet, att vi göra vad de inte kunna göra — och vad de göra, det göra vi bättre.»

Frona nickade triumferande åt Corliss. »Erkänn nu att ni är besegrad, så gå vi sedan in till middagsbordet. Åtminstone gäller ert nederlag nutidsförhållandena. Kapten Alexanders konkreta fakta — paddelårorna och spännremmarna — kastade hela er teori överända. Låt oss nu gå in, så få vi höra vad min far tänker om saken — och mr Kellar. Ett gästabud till ära för anglosaxernas överhöghet!» —

Köld och slapphet repellera varandra. Nordlandet friskar upp blodet på ett sätt som aldrig kan förekomma i varmare klimat. Därför var det också naturligt, att den vänskap som uppstod mellan Corliss och Frona var allt annat än loj. De träffades ofta i hennes fars hus och voro mycket ute tillsammans. De kände sig bägge dragna till varandra och erforo ett välbehag i varandras sällskap, som icke stördes

av deras olika uppfattning av somliga saker. Frona tyckte om Corliss därför att han var en verklig man. Aldrig skulle hon ha haft en tanke på att kunna förena sig med en man hur spirituell som helst, om han icke också hade en kraftig fysik. Det var för henne en glädje och en förnöjelse att betrakta starka manliga individer av sin egen ras, vilkas skapnad måste finna behag inför Guds ansikte, och som ägde muskler svällande av löften om arbete och stordåd. Mannen var i hennes ögon huvudsakligast en kämpe. Hon trodde på det naturliga urvalet och könsurvalet och var säker på, att om mannen därigenom förvärvat sig färdigheter och förmögenheter, borde han också använda dem, ty de kunde endast befordra hans bästa. Likaså med drifterna. Om hon kände sig dragen till en person, var det bra för henne att bli så dragen, bra för henne själv. Om hon kände sig fallen för att glädjas åt en välväxt kropp och välformade muskler, varför skulle hon ej göra det? Varför skulle hon ej älska kroppen och det utan blygsel? Visade icke alla rasers historia, att denna sympati var berättigad? I alla tider hade de svaga och vekliga gått under och försvunnit från världens skådeplats. Endast de starka kunde besitta jorden. Och hon var född av de starka och valde att ha sin lott bland dem.

Hon fordrade emellertid samma styrka hos själen. Ingen tvekan, ingen osäkerhet, ingen rädsla, intet pjunk i moll! Själen var ju icke endast skapad för ett evigt drömmande. Den måste kämpa och sträva, den såväl som kroppen. Den måste ha arbetsdagar såväl som vilodagar. Hon kunde förstå, att en vek-

ling sjöng älskligt och till och med storartat, och så till vida kunde hon tycka om honom för hans älsklighet och storslagenhet, men hon skulle tycka långt mera om honom, om han även vore kroppsligt stark. Hon ansåg att hon var rättvis, då hon gav kroppen det kroppen tillhörde och själen det själen tillhörde, — hon tyckte om att se kroppsstyrka och själsstyrka förenade. Profeterande och dålig matsmältning föreföllo henne icke som någon lycklig sammanblandning. Ställ upp en ståtlig vilde och en poet med svaga knän bredvid varandra! Hon kunde beundra den ene för hans präktiga muskler och den andre för hans sång — men hon skulle föredragit, om de varit ett från början.

Vad nu Vance Corliss beträffade, så fanns det först och främst mellan dem den fysiologiska frändskap, som gjorde det till ett nöje för henne att beröra hans hand. Själarna kunna känna sig våldsamt dragna till varandra, men om kropparna ej kunna tåla varandra, bygges lyckan på sanden och står ostadig och vacklande. För det andra ägde Corliss fysiska hjältekrafter utan brutal grovhet. Hans muskulösa utveckling var mera kvalitativ än kvantitativ, och det är den kvalitativa som skänker formskönhet. Och slutligen var han varken död eller dekadent i andlig måtto — föreföll henne frisk och sund och stark till både kropp och själ, höjd över materien men icke föraktande materien. Men alla dessa hennes slutsatser voro känslor, icke medvetna tankar.

Ehuru de ofta disputerade om saker och ting, varom de hyste olika mening, rådde i grund och botten stor enighet mellan dem. Hon tyckte om ho-

nom för hans lugna allvar, hans humor och hans ridderlighet, som icke endast visade sig i ord. Hon tyckte om själva andan i det erbjudande han gjort henne vid Happy Camp — att ge henne en indian till vägvisare och pengar till återfärd till Staterna. Hon tyckte om honom för den liberalitet, som helt visst fanns på djupet hos honom, fastän han ofta uttryckte sig en smula torrt. Hon tyckte om honom för att han ej hade stelnat i skolastiska former och för att han hörde till de intelligenta. Han inblandade ej känsloskäl i sina förnuftsresonemanger. Då borde han ju ej ha kunnat gå vilse. Med allt detta var han likväl en smula trångsynt — det enda fel hon kunde finna hos honom. Men detta fel var icke obotligt, och det liv han nu förde var lämpat för att rätta det. Kultur hade han övernog; vad han behövde var att lära känna litet mer av livets fakta.

Ja, hon tyckte om honom för summan av allt detta — det vill säga för hans egen skull. Men för en flicka som Frona Welse var »tycka om» icke detsamma som att älska.

Och Vance Corliss kände sig dragen till Frona Welse först och främst genom det inre kravet att fylla sin bestämmelse. Gentemot de kvinnor han träffat hade han ofta känt en viss brist på harmoni — den känsla, som alltid måste föregå kärleken hos man och kvinna, — och ingen av de Evas döttrar han mött på sin väg hade kommit hans hjärta att slå med raskare fart. Valfrändskap, könsdragning, eller vad det nu kan vara som utgör kärleken, hade icke låtit förnimma sig. Men då han träffade Frona, tog den honom genast i besittning. Han missuppfattade

emellertid vad han kände — ansåg det endast för en attraktion till det nya och ovanliga.

Hos Frona fann han också den kultur han ej skulle ha velat sakna hos sin utkorade. Vad uppfostran och bildning beträffade, var hon rent förvånande. Hans konservativa tendenser fingo visserligen emellanåt en knuff, men han kunde ej annat än värmas av hennes entusiastiska sätt att filosofera. Mycket av vad hon så lidelsefullt förfäktade kunde han alls icke instämma i, men hennes ärlighet och hänförelse var i alla händelser någonting gott.

Hennes förnämsta fel i hans ögon var att hon frågade så föga efter det konventionella. Han ansåg kvinnan för någonting så obeskrivligt heligt, att han ej kunde lida att se en av dem våga sig ut på tvivelaktig mark. Gjorde hon det, överskred hon de gränser, som hennes kön och hennes ställning betingade, så ansåg han att hon handlade lättsinnigt. Och detta slags lättsinne kunde vara befryndat med — nå, det kunde han då icke säga med tanken på Frona, fastän hon ofta stötte honom för huvudet genom obetänksamma handlingar. Det var dock endast i hennes frånvaro som han kände sig pinad av dem. Då han var tillsammans med henne, då han såg in i hennes ögon, som alltid ärligt besvarade hans blick, och då han vid ankomst och avsked tryckte hennes hand, som ständigt redligt tryckte hans tillbaka, kände han sig fullt förvissad om att det hos henne ej fanns någonting annat än gott och sant.

Och han tyckte om henne på mångahanda sätt för många olika saker. För hennes impulser och hennes böjelser, som alltid voro ädla. Och han hade redan

tillräckligt länge andats Nordlandsluft för att tycka om henne för hennes kamratliga frimodighet, som i början hade förefallit honom stötande. Och det fanns flera egenskaper hos henne, som han hade lärt sig tycka om — till exempel hennes brist på pryderi, vilken han en vacker dag upptäckte att han förut hade förblandat med brist på blygsamhet. En dag hade de kommit att tala om »Kameliadamen». Hon hade sett Sarah Bernhardt i denna roll och talade därom med förtjusning. Då han gick hem, kände han en tagg i hjärtat, emedan han ej kunde få fullt tillämpa den måttstock på Frona, som hans mor hade inpräntat hos honom och enligt vilken öskuld var detsamma som okunnighet. Dagen därpå hade han emellertid kommit på det klara med problemet — den moderliga auktoriteten hade ännu en gång kommit till korta.

Han tyckte om att se hennes hår glittra som guld i solsken och eldsken, han tyckte om dess rika, ostyriga vågor. Han tyckte om hennes prydligt chausserade fötter; han tyckte om hennes smärta och kraftiga växt. Att gå tillsammans med henne och lämpa sina steg efter hennes, eller att bara se henne komma gående över ett rum eller nedåt gatan, var en njutning. Livsmod och livsglädje svallade inom henne, satte hennes blod i livlig rörelse och genomstrålade hela hennes varelse. Och Vance Corliss tyckte om allt detta.

Han tyckte om och uppskattade såväl hennes fysiska som hennes andliga skönhet — han tyckte om henne själv. Och ehuru han icke visste det, var »tycka om» för honom detsamma som att älska.

NIONDE KAPITLET.

Vance Corliss fortfor att med iver sätta sig in i Nordlandets förhållanden och fann, att mycket därav var ganska lätt att lämpa sig efter. För sin del använde han till exempel aldrig en svordom, men han vande sig snart vid de kraftuttryck, som gingo över andra mäns läppar, till och med under de muntraste samtal. Lille Carthey från Texas, som arbetade för honom en tid, kunde knappt öppna munnen utan att låta höra ett dämpat: »Å fan!» Det var hans vanliga sätt att uttrycka förvåning, missräkning och alla slags plötsliga sinnesrörelser. En gång förlorade Cartheys stånghund ett öra under ett slagsmål med en annan hund, och då den unge mannen lutade sig över djuret och upptäckte olyckan, var den blandning av ömhet och förargelse, som låg i hans: »Å fan!» en riktig uppenbarelse för Corliss. Liksom fordom Jacob Welse fick han revidera sin levnadsfilosofi och göra åtskilliga ändringar.

Vidare fanns det två slags sällskapsliv i Dawson. Uppe vid Barackerna, hos Jacob Welse och på några andra ställen välkomnades man av och sällskapade med kvinnor av samma stånd. Där gavs tebjudningar och middagar och danssoaréer och välgörenhets-

tillställningar som överallt annars i världen, vilket allt likväl icke fullt tillfredsställde de manliga individerna. Nere i staden roade man sig på ett alldeles olika, men lika populärt sätt. Landet var ännu för ungt för att där skulle kunna finnas klubbar, men den maskulina delen av samhället gav uttryck åt sin manlighet genom att samlas på utskänkingsställen — från denna regel utgjorde präster och missionärer de enda undantagen. Där gjorde man upp affärer, där diskuterades nya företag, där resonerade man om de senaste nyheterna, och en allmän god kamratanda var rådande. Män av alla möjliga klasser infunno sig där, och matadorer och hunddrivare, den gamla tidens män och *chechaquos* trängdes med varandra. Antagligen därför att det var ont om byggnadsvirke och tomter fanns där också spelbord och danssal. Och eftersom Vance Corliss måste lämpa sig efter allt, gick han också dit och blev snart hemmastadd. Lille Carthey förklarade till och med belåtet: »Det bästa är, att han trivs där fan så bra!»

Men varje anpassning har sina pinsamma perioder, och ehuru den försiggick sakta och lugnt för Corliss i allmänhet, ställde den sig annorlunda för honom då det rörde Frona. Hon hade sina egna begrepp, helt olika andras, och hon trodde måhända, att en kvinna kan göra saker, vilka till och med föreföllo stötande för en man som var van vid värdshusliv. Detta gav anledning till den första obehagliga kontroversen dem emellan.

Frona tyckte om att fara ut med hundarna i den bitande kölden, som stack henne i kinderna och drev blodet i raskare fart genom ådrorna. Och en novem-

berdag, då den första kölden hade kommit och termometern visade sextiofem grader under noll, drog hon ut släden, selade på sitt hundspann och körde i flygande fart utför flodvägen. Så snart hon hade hunnit ut ur staden, hoppade hon ur släden och sprang bredvid. På detta sätt, ömsom springande och åkande, färdades hon genom indianbyn nedanför klipporna, gjorde en åktur på åtta mil upp till Moosehide Creek och tillbaka igen, åkte tvärs över floden på isen och kom flera timmar senare i rask fart uppåt västra stranden av Yukon, mitt emot staden. Hon ämnade först ta den väg ditåt, som var avsedd för vedkörare, men ett stycke därifrån styrde hon i stället rakt in på den obanade snön och lät hundarna gå i sakta mak.

Hon styrde kurs utmed stranden tätt nedanför klipporna, vilkas krökar hon följde, än i långsträckta buktlinjer och än kring skarpt utskjutande hörn. Och därvid upptäckte hon plötsligt alldeles framför hundarnas huvud en kvinna, som satt i snön och stirrade över floden bort till staden, över vilken en baldakin av rök höjde sig. Hon hade gråtit — en tår, som förvandlats till ispärla, satt på hennes kind — och ögonen voro dimmiga och våta, uttryckte en hopplös, bottenlös smärta.

»Å!» utbrast Frona ivrigt, i det hon ögonblickligen hejdade hundarna och gick fram till den obekanta, »har ni gjort er illa? Kan jag hjälpa er?» Den andra skakade endast på huvudet. »Men här skall ni inte sitta. Vi ha nära sjuttio graders köld och ni skulle stelna inom några minuter. Edra kinder äro redan vita.» Hon tog en handfull snö i sin vantklädda

hand och gned främlingens kinder tills de åter blevo röda.

»Jag tackar så mycket.» Kvinnan reste sig med någon ansträngning. »Men jag är alldeles varm, och — och jag satte mig alldeles nyss.» Hon drog ned pälsmössan så långt hon kunde.

Frona såg att hon var mycket vacker, och med en hastigt forskande blick lade hon märke till det dyrbara pälsverket, snittet på hennes dräkt och de pärlprydda spetsarna av hennes mockasiner, som skymtade fram nedanför klädningen. Och på grund av allt detta i förening med den omständigheten att ansiktet var henne fullkomligt obekant, kände hon ett instinktmässigt begär att rygga tillbaka.

»Och jag har inte heller gjort mig illa», fortsatte den främmande. »Bara litet misshumör — det var alltsammans — som kom över mig, då jag betraktade allt detta dystra, oändliga vita.»

»Ja, jag kan förstå detta», svarade Frona, bemästrande sig. »Det måste ligga något dystert över ett sådant landskap, fastän jag aldrig uppfattar det på det sättet. Högtidligt och allvarligt förefaller det mig, men inte dystert eller sorgligt.»

»Det kommer sig av att vi ha vandrat så olika banor», sade den andra tankfullt. »Det dystra ligger inte hos landskapet, utan hos oss själva. Annars skulle landskapet inte ha någon betydelse för oss människor. Det är vi själva, som lägga in mening däri.

'Inom oss dväljes sanningen, vad än ni må tro — med yttre mått kan den aldrig mätas.'

Fronas ögon klarnade och hon fortsatte citatet:

"I hjärtats dolda djup, där har den sitt bo — —
— men hur är det sedan — det har jag glömt.»

"Där stängs den in av muskelväggar täta."

Kvinnan avbröt sig plötsligt med ett skratt så hänsynslöst bittert, att Frona ryckte till. Hon gjorde en rörelse för att vända om till sina hundar, men den obekanta sträckte ut sin hand på ett sätt som påminde om Fronas eget, och detta gick henne till hjärtat.

»Stanna ett ögonblick och tala med mig», bad den främmande. »Det är länge sedan jag träffade på någon kvinna, som —» hon sökte efter ord, men fortsatte sedan — »som kunde citera 'Paracelsus'. Ni är dotter till Jacob Welse — jag känner igen er, som ni hör — och ert namn är Frona Welse, tror jag.»

Frona erkände sin identitet med en böjning på huvudet och betraktade den okända med behärskat intresse. Hon kände en stor och förlåtlig nyfikenhet, en ärlig önskan att få veta mera om henne. Denna varelse, som var så lik och så olik henne — gammal som den äldsta rasen och ung som ett rosigt barn — utkastad som människornas nordligaste lägereldar och evig som mänskligheten själv — vari voro de olika, denna kvinna och hon? Hennes fem sinnen kunde icke finna någon olikhet; enligt alla det naturliga livets lagar voro de likställda. Det var endast på grund av de skarpa linjer, som dragits av samhällets kastväsen och samhällets klokskap, som de icke voro likar. Dessa tankar flögo genom hennes hjärna, medan hon forskande betraktade den andras ansikte. Hon erfor en känsla av andakt inför den gripande situationen, och hon kom ihåg orden: »Hennes fötter vandra på vägen till avgrun-

den; genom hennes hus går vägen till graven och till de dödas boningar.» Och i samma ögonblick tänkte hon på den för dem bägge gemensamma åtbörden och vände sina ögon åt sidan. Hon blickade ut över det dystra ändlösa vita, och nu föreföll det även henne insvept i sorg.

Hon ryste ofrivilligt till, halvt nervöst, men sade ganska obesvärat: »Kom, så gå vi ett stycke, så att blodet åter kan komma i rörelse. Jag hade ingen aning om hur kallt det var, förrän jag nu har stått stilla.» Hon satte hundarna i gång och kom sedan tillbaka till den främmande. »Jag är alldeles genomkyld, och ni måste vara...»

»Jag är alldeles varm. Men ni hade sprungit och edra kläder äro våta. Jag såg er, när ni hoppade av släden nedanför sjukhuset och försvann nedåt floden som en snölandets Diana. Vad jag avundas er! Ni måste njuta av att köra.»

»Det gör jag visst», svarade Frona enkelt. »Jag har växt upp med hundarna omkring mig.»

»Det påminner om grekerna.»

Frona svarade icke, och de gingo vidare under tystnad. Hon önskade, att hon kunde ge sin tunga fritt lopp, men det vågade hon icke. För sin egen själs hälsas skull längtade hon efter att få del av sin följeslagerskas bittra kunskap om världen. Frona kände både medlidande och sorg, och hon var misslynt, emedan hon ej visste vad hon skulle säga för att ge sitt hjärta luft. Då den andra bröt tystnaden, kände hon det som en stor lättnad.

»Säg mig något om er själv!» begärde den okända

ivrigt. »Ni är nykommen här. Var har ni vistats förut? Säg mig det!»

Så var nu svårigheten på sätt och vis undanröjd, och Frona berättade om sig själv med väl spelad flickaktig naivitet, som om hon icke alls hade förstått den andra eller uppfattat hennes illa dolda längtan efter det hon själv icke ägde, men som hörde Frona till.

»Där går vägen som ni vill in på», sade den obekanta och pekade på ett ställe, där bergväggarna bildade ett pass, varigenom vedkörarna färdades med bränsle över floden och till staden. »Där skall jag skiljas från er.»

»Men vänder ni inte också om till Dawson?» frågade Frona. »Det börjar bli sent, och ni skulle göra klockast i att inte dröja ute längre.»

»Nej — jag...»

Hennes pinsamma tvekan bragte Frona till insikt av sin obetänksamhet. Men steget var taget, det kunde icke göras om.

»Vi följas åt till staden», sade hon modigt. Och med ett uppriktigt medgivande av att hon förstod den andras ställning tillade hon: »Det gör mig ingenting.»

Blodet forsade upp till den andras kalla ansikte, och hon sträckte ut sin hand mot Frona på det gamla, välbekanta sättet.

»Nej, nej, jag ber er», stammade hon. »Var god och... Jag — jag vill hellre fortsätta litet längre... Se, där kommer någon!»

De hade nu kommit fram till vedkörarnas väg, och Fronas ansikte flammade plötsligt med samma glöd som den andras. En lätt släde svängde hastigt ut

ur passet mitt framför dem. Mannen som körde sprang bredvid hundarna, och han vinkade med handen åt de mötande.

»Vance!» utbrast Frona, då han hastigt höll in hundarna. »Vad i all världen gör ni här? Funderar ert syndikat kanske på att jobba med bränsle?»

»Nej, så dåliga är vi inte.» Han strålade av förtjusning över mötet och skakade hand med henne. »Men Carthey överger mig — han går ut på undersökningar någonstades runt nordpolen, tror jag. Och därför är jag ute på spaning efter Del Bishop, om han vill ta plats hos mig i stället.»

Han vände på huvudet för att se på hennes följeslagerska, och i samma ögonblick såg hon leendet försvinna från hans ansikte och avlösas av ett vredgat uttryck. Frona var hjälplöst medveten om att hon icke hade det ringaste välde över situationen, och ehuru en upprorisk känsla gentemot dess grymhet och orättvisa rörde sig på djupet i hennes bröst, kunde hon ej göra annat än följa den lilla tragediens snabba förlopp. Den främmande kvinnan mötte hans mörknade ögonkast med att krypa ihop som under ett hotande slag och med en min som bönföll om barmhärtighet. Men han såg på henne länge och kallt och vände henne därefter ryggen. Då han gjorde det, såg Frona hennes ansikte bli gråblekt och få en trött min — och där var nu förklaringen på det skärande och hänsynslösa i kvinnans skratt. En infernalisk bitterhet lyste i hennes ögon och var nära att ge sig luft i ord, men så råkade hon i det samma se på Frona, och nu försvann allt uttryck utom den oändliga tröttheten ur hennes ansikte.

Hon smålog vemodigt åt den unga flickan, och utan ett ord vände hon sig bort och gick nedåt vägen.

Och utan ett ord rusade Frona upp i sin släde och körde därifrån. Vägen var bred och Corliss drev fram sina hundar sida vid sida med hennes. Den glödande upproriskheten flammade upp i ljus låga och hon tycktes ha blivit smittad av den andra kvinnans hänsynslöshet.

»Tölp!»

Ordet flög över hennes läppar skarpt och klart och trängde genom tystnaden som ett piskslag. Det kom så oväntat och ljud så ursinnigt, att Corliss blev helt handfallen och varken visste vad han skulle säga eller göra.

»Å, ni fege stackare! Ni fege, eländige stackare!»

»Frona! Hör vad jag vill säga er...»

Men hon avbröt honom. »Nej! Säg ingenting. Ni kan inte ha någonting att säga. Ni har betett er alldeles avskryvärt. Å, vad jag har blivit bedragen på er! Det är förfärligt!»

»Ja, det var verkligen förfärligt — att hon skulle gå i sällskap med er, tala med er och bli sedd tillsammans med er.»

»Icke förrän solen utelycker eder, skall jag göra det!» citerade Frona med eftertryck.

»Men det finns också någonting som heter 'det passande'...»

»Det passande!» Hon vände sig emot honom och gav sin vrede fritt lopp. »Om hon är opassande, är då ni motsatsen? Kanske ni vill vara den som kastar första stenen — ni med er siratligt skenheliga min?»

»Ni skall inte tala till mig på det där sättet. Det tillåter jag inte.»

Han grep tag i hennes släde, och mitt i sin vrede lade hon märke till det med en viss glädje.

»Skall jag inte? Ni fege stackare!»

Han sträckte sig framåt, som om han ville fatta tag i henne, och hon lyfte sin sammanringlade piska för att slå honom. Till sin heder ryggade han icke tillbaka en hårsman, utan avvaktade lugnt och med likblekt ansikte det tillämnade slaget. Då förändrade hon dess riktning, och den långa snärten flög vinande genom luften och träffade hundarna. Hon svängde så piskan på nytt, reste sig på knä och manade häftigt på sina dragare. Hennes spann var bättre än hans, och hon körde raskt ifrån Corliss. Hon ville bort — icke så mycket från honom som från sig själv — och hon drev sina hundar till allt vildare och vildare lopp. Den branta flodstranden tog hon i full karriär och for som en virvelvind genom staden och hem. Aldrig i hela sitt liv hade hon varit så upprörd, aldrig hade hon känt en så förfärlig vrede. Och hon blygdes inte allenast redan över det — hon var också rädd för sig själv.

TIONDE KAPITLET.

Följande morgon väcktes Corliss tämligen sent av Bash — en av Jacob Welses indianer — som kom med en liten biljett från Frona, vari hon utbad sig ett besök av gruvingenjör Corliss så fort det kunde falla sig lägligt för honom. Detta var hela innehållet, och han försjönk i funderingar över det. Vad kunde hon vilja? Hon var fortfarande i många avseenden för honom ett obekant X — mer än någonsin efter gårdagens uppträde — och han kunde omöjligt gissa sig till vad hon hade i sinnet. Ämnade hon ge honom ett definitivt avsked på bestämda, lätt insedda skäl? Vilde hon dra fördel av sitt kön för att förödmjuka honom på nytt. Vilde hon säga honom vad hon tänkte om honom i kalla, väl övervägda och avmätta ordalag? Eller vilde hon ångerfullt försöka göra bot för den oförtjänta hårdhet, varmed hon hade behandlat honom? Ingenting i biljetten antydde ånger eller vrede; den innehöll endast en ceremoniöst uttryckt önskan om ett samtal.

Det var därför med ovisshet och undran han begav sig till henne långt fram på förmiddagen. Han iakttog icke hela sin värdighet, men han lade den icke heller å sido; hans hållning skulle få bestämmas av

hennes. Men utan alla omsvep och med den uppriktighet, som han redan hade lärt sig beundra, visade hon genast vad hon förde i skölden, då hon kom honom till mötes. Första blicken och första handtryckningen upplyste honom, innan hon hade sagt ett enda ord, att allt var gott och väl.

»Det gläder mig att ni kom», började hon. »Jag kunde inte få någon ro förrän jag fick träffa er och säga, hur ledsen jag är över gårdagen. Jag blygs så djupt...»

»Så, så! Det var ju inte alls så illa som ni tycks tänka.» De voro ännu på stående fot och han tog ett steg närmare henne. »Jag försäkrar er, att jag kan uppskatta er syn på saken. Teoretiskt sett var den högsinnad och förtjänar allt beröm, men — men uppriktigt sagt, var den ändå mycket att — att...»

»Nå?»

»Mycket att beklaga ur social synpunkt sett. Och olyckligtvis kan man inte lämna denna synpunkt ur räkningen. Men för att nu uttala min egen personliga mening, så har ni inte gjort någonting, som ni behöver vara ledsen över eller blygas för.»

»Det är mycket vänligt sagt av er», utbrast hon, »men det är inte sant och ni vet, att det inte är det. Ni vet, att ni ville mitt bästa, ni vet, att jag sårade er, förolämpade er; ni vet, att jag bar mig åt som en fiskmånglerska och ni vet, att jag föreföll er vämjelig...»

»Nej, nej!» Han höll upp sin hand, som om han ville skydda henne mot de slag hon tilldelade sig själv.

»Jo, jo! Och jag har alla skäl i världen att blygas. Jag kan bara säga till mitt försvar, att hon

hade rört mig djupt — till den grad, att jag var nära att gråta. Så kom ni — och ni vet, vad ni gjorde. Sorgen över henne väckte min vrede mot er, och jag arbetade mig upp till ett överretat tillstånd, som jag aldrig förut har erfarit. Jag antar, att det var hysteriskt. I alla händelser var jag inte mig själv.»

»Det var nog fallet med oss bägge.»

»Nu säger ni en osanning. Jag handlade orätt, men ni var er själv, lika mycket då som nu. Vill ni inte ta plats? Här stå vi, som om ni vore färdig att springa er väg vid ett nytt utbrott av min vrede.»

»Å, ni är väl inte så förskräcklig heller?» sade han skrattande, i det han behändigt drog sin stol så att dagern föll rakt på hennes ansikte.

»Säg hellre, att ni inte är så feg. Jag måste verkligen ha varit förskräcklig i går. Jag — jag var nära att slå er. Och ni höjde inte ens er hand till skydd. Förlåter ni mig?»

»Så som jag hoppas att bli förlåten.»

»Då är jag glad igen. Men ni har ju inte gjort någonting att få förlåtelse för. Ni handlade efter er åsikt och jag efter min... Å, nu har jag det!» utropade hon och klappade händerna av förtjusning. »Jag var alls inte ond på er i går; och inte heller bar jag mig illa åt emot er. Alltsammans var helt och hållet opersonligt. Ni stod där helt enkelt som representant för samhället, och det var dess grymma lagar som väckte min harm, fastän ni som substitut fick ta emot utbrottet. Inser ni inte det?»

»Jo, det är ganska skickligt uträknat. Men då ni på det sättet fritar er från att ha behandlat mig illa i går, gör ni det så mycket påtagligare i dag. Ni

gör mig till målsman för vad ni anser vara småsinnat, lågt och föraktligt, och det är orättvist. Jag sade för en stund sedan att er åsikt, teoretiskt talat, var oklanderlig. Men det blir inte så, om vi ta samhället med i beräkningen.»

»Ni missförstår mig, Vance. Jag har alltid ansett, att vad som är, det är bra. Jag erkänner klokheten hos den rådande allmänna opinionen härvidlag. Jag beklagar men erkänner den, ty så äro människorna skapade. Men jag erkänner den endast från social ståndpunkt. Individuellt betraktar jag sådana saker på annat sätt. Men ni uppförde er i går lika trångbröstat som det samhälle ni representerar.»

»Ni predikar således två slags läror, en för hjorden och en för de utvalda?» genmälde han. »Ni vill vara demokrat i teorin och aristokrat i praktiken? Det blir ju helt enkelt jesuitism.»

»Snart påstår ni väl också, att alla människor äro fria och jämlika, födda med en hel hop naturliga rättigheter? Ni ämnar ta Del Bishop i er tjänst; på grund av vilka naturliga rättigheter skall han arbeta åt er och ni låta honom arbeta?»

»Nej, härvidlag måste jag pruta av litet på jämlikheten och rättigheterna.»

»Då har ni förlorat partiet», stoltserade hon, »ty ni kan endast pruta av till förmån för min åsikt, som varken är så jesuitisk eller så hänsynslös som ni målar ut den. Men låt oss nu lämna detta, annars förlora vi oss i dialektik. Jag vill skaffa mig så mycken erfarenhet som möjligt; berätta mig därför om den där kvinnan!»

»Just inte något behagligt ämne», invände Corliss.

»Men jag söker kunskap.»

»Det kan aldrig bli någon hälsosam kunskap.»

Frona slog otåligt med skospetsen mot golvet och betraktade honom oavvänt.

»Hon är vacker, mycket vacker», sade hon. »Tycker ni inte det?»

»Vacker som en dämon.»

»Men i alla fall vacker», envisades hon.

»Ja, om ni så vill. Och hon är lika grym och hård och skoningslös som hon är vacker.»

»Men jag fann henne sittande ensam vid vägen med vek uppsyn och tårar i ögonen. Och min kvinnliga instinkt säger mig, att jag då såg en sida hos henne, för vilken ni är blind. Jag såg den så klart, att inom mig genljöd en oupphörlig klagan: 'O vad detta är sorgligt!' Och hon är kvinna som jag, och jag tvivlar inte på, att det finns mycken likhet mellan oss. Hon citerade till och med Browning...»

»Och i förra veckan», avbröt han, »spelade hon på en liten stund bort trettiotusen dollars av Jack Dorseys guldstof — och han hade redan två pantförskrivningar att gå och gruva sig för! Morgonen därpå fann man honom liggande i snön med en avlossad revolver.»

Frona gav intet svar, men hon gick fram till ett brinnande ljus och stack sitt finger i lågan. Sedan höll hon upp det framför Corliss, för att han skulle få se att huden var skadad.

»Ser ni! Elden är ju en välgärning, men om jag missbrukar den, blir jag straffad.»

»Ni glömmer, att elden verkar i blind lydnad för naturens lagar», invände han. »Lucile är däremot

ett fritt handlande väsen. Hennes vilja bestämmer hennes handlingssätt.»

»Dorsey var ju också ett fritt handlande väsen... Men ni sade Lucile. Heter hon så? Jag önskar att jag kände henne närmare.»

Corliss ryckte till. »Säg inte så! Ni sårar mig, då ni säger sådana saker.»

»Varför det?»

»Därför att...»

»Nå?»

»Därför att jag sätter kvinnan så högt. Ni har alltid hållit på uppriktighet, Frona, och nu vill jag begagna mig av det. Nåväl, det sårar mig därför, att jag håller er så högt i ära — därför att jag inte kan uthärda att se någon besmittelse nalkas er. Och när jag såg er och den där kvinnan tillsammans på vägen, så — ja, ni kan inte föreställa er vad det pinade mig.»

»Besmittelse?» Hennes läppar stramades till utan att han lade märke till det, och i hennes ögon lyste en hastig glimt av segerfröjd.

»Ja, besmittelse — smuts», upprepade han. »Det finns saker som 'det inte skulle vara bra för en god kvinna att förstå. Ingen kan komma dyn för nära och hålla sig obefläckad.»

»Det ger anledning till många funderingar.» Hon knäppte gång på gång lekfullt ihop sina händer. »Ni har sagt att hennes namn är Lucile; ni har tydligen en viss kännedom om henne; ni har meddelat mig fakta angående henne; ni sitter utan tvivel inne med flera sådana, som ni inte vågar berätta. Kort sagt

— om man inte kan komma dyn för nära och hålla sig obefläckad — hur förhåller det sig då med er?»

»Men jag är...»

»En man, naturligtvis. Mycket riktigt! Eftersom ni är man, kan ni utsätta er för besmittelse. Eftersom jag är kvinna, kan jag det inte. Men besmittelse smittar, eller hur? Vad har ni då här att göra hos mig? Ut med er!»

Han slog skrattande ut med händerna. »Jag ger mig. Er formalistiska logik är mig för stark. Jag kan endast ta min tillflykt till en högre logik, som ni inte vill erkänna.»

»Ni menar...»

»Styrkans. Den hör oss män till.»

»Ja — jag såg det hos er i går — därborta i släden.»

»Hos mig?»

»Ja, hos er, när ni sträckte er fram och ville gripa tag i mig. Ni kunde inte behärska er harm, fastän ni inte ens visste att den regerade er. Jag tänker att uttrycket i ert ansikte var mycket likt minen hos en kvinnorövande grottman. Ni var mycket nära att misshandla mig.»

»Då ber jag er om förlåtelse. Jag hade inte en aning om...»

»Så — nu kommer ni och förstör alltsammans! Jag — jag tyckte riktigt om er för det. Minns ni inte, att jag å min sida uppträdde som grott kvinna och svängde min piska över ert huvud? — Men nu ämnar jag riktigt avslöja er dubbelhet.»

»Jag böjer mig lika villigt som leret i krukmakarens händer», förklarade han ödmjukt.

»Lägg då på minnet en hel massa saker. Först

och främst: då jag i början helt ödmjukt ursäktade mig, gjorde ni det lättare för mig genom att förklara, att ni endast ansåg mig ha handlat orätt ur social synpunkt. Minns ni det?»

Corliss nickade.

»Sedan — strax efter sedan ni hade brännmärkt mig som jesuit — förde jag samtalet på Lucile och sade, att jag önskade skaffa mig så mycken erfarenhet som möjligt.»

Han nickade om igen.

»Och jag fick min önskan uppfylld. Ty inom ett par minuter hade ni börjat orera om smuts och besmittelse och att komma dy för nära — allt detta med tillämpning på mig. Där har ni nu edra bägge påståenden, sir. Ni kan bara hålla på den ena, och jag är viss om att det blir den sista. Jo, jag har rätt. Det gör ni. Och erkänn nu, att ni inte var uppriktig, när ni endast ansåg mig ha handlat orätt ur social synpunkt. Jag tycker om ärlighet.»

»Ja, jag gjorde mig medvetet skyldig till brist på uppriktighet. Men jag har inte fått det klart för mig förrän efteråt. Ni må emellertid säga vad ni vill, Frona, men min uppfattning av kvinnan är den, att hon inte bör utsätta sig för besmittelse.»

»Men varför kunna vi inte vara som gudar, vetande vad gott och ont är?»

»Vi äro inga gudar», sade han och skakade sorgset på huvudet.

»Bara männen?»

»Det där är reformkvinnornas tal», sade han med mörk min. »Likställdhet, politisk valbarhet och allt så'nt där.»

»Å, tyst, tyst!» protesterade hon. »Ni förstår mig inte alls. Jag är inte kvinnosakskämpe och jag håller inte på kvinnans, utan på kvinnlighetens nya rättigheter. Men därför att jag är uppriktig och vill vara naturlig och ärlig och sann och konsekvent, bedömer ni mig skeft — kanske därför att ni inte är van vid naturliga och konsekventa kvinnor. Ni har antagligen endast varit tillsammans med drivhusplantor, vackra, hjälplösa, finhyllta, völdresserade små varelser, skrytsamt oskuldsfulla och obrottsligt okunniga. De äro varken naturliga eller kraftiga, och aldrig kunna de heller ge sin avkomma kraft och naturlighet i arv.»

Hon tystnade hastigt. De hörde någon komma in i hallen, och tunga steg i mjuka mockasiner nalkades portiärerna.

»Vi är i alla fall vänner», sade hon hastigt, och Corliss svarade med ögonen.

»Jag stör väl inte?» Dave Harney grimaserade helt insinuant och såg sig betydelsefullt omkring, innan han steg fram och hälsade.

»Visst inte», svarade Corliss. »Vi ha retats med varandra, så att vi nästan längtade efter att någon skulle komma och avbryta oss. Om ni inte hade kommit, så skulle vi snart ha råkat i gräl — eller hur, miss Welse?»

»Jag tror inte, att detta är en fullt ärlig skildring av situationen», förklarade Frona leende. »Vi hade redan börjat gräla.»

»Ja, ni se verkligen så ut», kritiserade Harney, i det han lät sin slankiga kropp sjunka ned på en schäslong.

»Nå, hur är det med hungersnöden?» frågade Corliss. »Är det fråga om offentligt understöd ännu?»

»Behövs inte! Miss Fronas kära pappa har varit ofantligt förtänksamt klok med alltsammans. Skrämmt livet ur dem. Tretusen gåvo sig i väg över isen till bergstrakterna och hälften så många drogo i väg söderut, och det lättade marknaden betydligt. Alldeles som Welse hade räknat ut, hade alla spekulerat på prisstegring och hållit på alla livsmedel de kunde komma över. Det bidrog till att skrämma upp dem, som inte hade så mycket, och så drog hela konkarongen i väg till kusten och tog hundarna med. Tänk, vad här skall bli ont om hundar!» utbrast han högtidligt och satte sig upp. »De komma att stiga ko-los-salt i vår, när frakten blir livlig. Jag har redan skramlat ihop hundra stycken till dess och räknar på att tjäna hundra dollars netto på varenda en.»

»Tror ni det?»

»Om jag tror! Lita på det. Ska säga er i förtroende, att jag i nästa vecka skickar ett par pojkar nedåt landet för att köpa upp femhundra stycken bästa sort. Har larvat för länge omkring här i landet för att låta lura mig.»

Frona brast i skratt. »Men ni blev kuggad på sockret ändå, Dave.»

»Det ha vi inte sett än», svarade han i artig ton. »Det påminner mig om... Jag har kommit över en tidning, som bara är fyra veckor gammal — det är *Seattle Post-Intelligencer*.»

»Ha Förenta Staterna och Spanien...»

»Inte så brått, inte så brått!» Den långa yankeen viftade nedtystande med armarna och motade där-

igenom Fronas fråga, som skulle ha följt tätt efter den Corliss hade framställt.

»Men ni har väl läst tidningen?» frågade bägge på en gång.

»Varenda rad, annonser och allt.»

»Nå, men säg mig då», började Frona, »om...»

»Nu skall ni vara så snäll och vara tyst, miss Frona, så får jag tala om allting i tur och ordning. Den där tidningen kostar mig femtio dollars — fick tag i karlen, då han kom vid kröken ovanför Klondyke City, och köpte tidningen på fläcken. Den dumma människan kunde utan prut ha fått hundra för den, om han hade hållit på den tills han kom till staden...»

»Men vad står det i den? Har...»

»Tja — som jag sa' — tidningen kostar mig femtio dollars. Det är den enda som har kommit hit. Och varenda själ håller på att krevera av längtan att få höra vad som står i den. Därför har jag sagt till ett antal utvalda att samlas här i — er salong i kväll, miss Frona, därför att den är den enda lämpliga platsen, och då kunna de tura om att läsa tidningen högt, så länge var och en står ut — det vill säga, om ni vill tillåta dem att komma.»

»Naturligtvis. De äro välkomna. Och det är mycket snällt av er...»

Han gjorde en avvärjande åtbörd. »Jag väntade just, att ni skulle säga det där. Men nu råkar det till att vara så, att jag, som ni sa' för en stund se'n, har blivit kuggad på socker — och därför skall varenda själ, som får se en skymt av tidningen, betala mig en avgift av fem koppar socker. Förstår ni? Fem koppar — stora koppar — vitt eller brunt,

kross eller i bitar — och jag tar revers av dem på det, och så skickar jag en pojke, som kasserar in varan hos dem i morgon.»

Frona såg först helt häpen ut, men så skrattade hon av hjärtans lust. »Ett roligt infall, Dave! Och jag är med om det, om det också skall bli skandal. Det var ju i kväll? Alldeles säkert?»

»Ja visst. Och jag får tacka er så mycket för att jag får låna er salong.»

»Men pappa får också lov att betala sina fem koppar socker. Det måste ni styvt hålla på!»

Dave blinkade belåtet. »Jag skall nog kräva ut dem av honom, det kan ni lita på.»

»Och jag skall laga att han infinner sig», lovade hon, »han måste som besegrad följa efter Dave Harneys triumfvagn.»

»Sockerkärria, miss Frona — sockerkärria!» rättade han. »Och i morgon kväll tar jag tidningen med ned till Operahuset. Då är den inte så färsk längre, så att då kunna de få läsa den billigare — en kopp per styck, tänker jag.» Han satte sig upp och gnuggade skrytsamt sina knotiga händer. »Jag har funderat på det där sockerproblemet ända se'n sjöfarten stängdes — men om annat folk också sitter uppe hela natten, så är de ändå inte uppe tidigt nog att komma före Dave Harney, inte, om det också bara är fråga om socker.»

ELFTE KAIPTLET.

Borta i hörnet stod Vance Corliss stödd mot pianot, inbegripen i ett samtal med överste Trethaway. Den sistnämnde — livlig, skarp och kraftig, trots sitt vita hår och sina mer än sextio år — såg lika ung ut som en trettioåring. Veteran inom gruvingenjörfacket och med en skicklighet i sitt yrke, som fört honom till chefsplatsen, representerade han lika omfattande amerikanska intressen som Corliss representerade engelska. En hjärtlig vänskap hade uppstått mellan de bägge männen, och i affärsväg hade de redan varit varandra till god hjälp. Och det var gott att de bistodo varandra, dessa bägge, som hade i sin makt att efter behag disponera det väldiga kapital, varmed två nationer hade bidragit till polarlandets utveckling.

Rummet var fullt av folk och luften tjock av tobaksrök. Ungefär ett hundratal män i pälsverk och ylle i varma färger sutto utmed väggarna som åskådare. Men sorlet förtog intrycket av teatersalong och gav det hela en anstrykning av muntert kamratskap. Trots allt det bizarra i rummets utseende liknade det mycket salongen i ett hem, där husets medlemmar samlas efter dagens arbete. Petroleumlampor och talgljus glimmade svagt i den dunkla

atmosfären, och väldiga kaminer utsände surrande sin röd- och vitglödande hetta.

Uppe på golvet rörde sig ett tjugotal par efter valsens toner. Stärkta skjortbröst och frackar syntes icke till. Männen buro sina varg- och bäverskinns-mössor med de tofsprydda öronlapparna slängande fritt, och deras fötter voro klädda i älghudsmockasiner eller i *muclucs* av valrosshud. En och annan av kvinnorna bar också mockasiner, men de flesta av dem dansade i lätta balskor av siden. I andra ändan av salen såg man genom ett par vidöppna dörrar in i ett annat stort rum, där trängseln var ännu större. Då dansmusiken gjorde något uppehåll, hördes från detta inre rum smattrandet av korkar och klangen av glas med ett ständigt ackompanjemang av tärningar och rulettkulor.

Den lilla dörren vid danssalens nedre ända öppnades, och med den inströmmande kylan följde en kvinna, väl insvept i pälsverk. Kölden rusade in i värmen och förvandlades till en dimma, som höll sig tätt intill golvet och gömde virvlande och tumlande de dansandes fötter, tills den slutligen besegrades av värmen.

»Ni kommer som en verklig frostgudinna, kära Lucile», sade överste Trethaway.

Hon knyckte på nacken och skrattade, och medan hon tog av sig sina ytterplagg, pratade hon muntert med honom. Men ehuru Corliss stod på knappast en meters avstånd från henne, låtsade hon icke se honom. Ett halvt dussin dansörer väntade tåligt på något avstånd, tills hon skulle ha slutat prata med översten. Pianot och fiolen stämde upp de

första tonerna av en schottish, och Lucile vände sig om för att gå vidare. Men en plötslig impuls förmodade Corliss att gå fram till henne. Det skedde fullkomligt oöverlagt; han hade icke förut haft en tanke på att göra det.

»Jag är mycket ledsen», sade han.

Hennes ögon blixtrade av harm, då hon vände sig emot honom.

»Jag menar det», upprepade han och räckte fram sin hand. »Jag är mycket ledsen. Jag bar mig åt som en tölp och en feg stackare. Vill ni förlåta mig?»

Hon tvekade. Vis genom erfarenheten betraktade hon honom forskande för att utspana hans verkliga motiv. Men så veknade hennes uppsyn och hon tog hans hand. Hennes ögon fördunklades av en dimma.

»Tack!» sade hon.

Men de väntande dansörerna började bli otåliga, och hon fördes bort i armarna på en vacker ung man med mössa av gult sibiriskt vargskinn. Corliss vände om till översten och kände sig alldeles obeskrivligt god och förvånad över vad han hade gjort.

»Det är en förbannad skam!» Översten följde Lucile med ögonen, och Vance förstod hans mening. »Jag har nu levat i sextio år och hela tiden haft ögonen med mig, men ändå är kvinnan ett större mysterium för mig än någonsin. Se på dem — se på dem alla!» Hans blick omfattade hela skådeplatsen. »Fjärilar, glimtar av ljus och sång och skratt, som dansa och dansa utför den sista slutningen ner till avgrunden. Inte bara Lucile, utan alla de övriga också. Se på May där — hon, som har panna som en madonna och tunga som ett rännstensutskum. Och

Myrtle — förefaller det inte som om en av Gainsboroughs engelska skönheter hade stigit ner ur sin ram för att stoja slut på århundradet i Dawsons danssalar? Och Laura där, hur skulle hon inte ta sig ut som mor? Tänk er henne med ett barn på armen! Jag vet nog, att de här äro de bästa av hela bunten — ett nytt land får alltid det bästa av den varan — men det är i alla fall någonting på tok, Corliss, det är någonting på tok. Min heta tid är förbi, och jag ser därför säkrare och klarare än förut. Det tycks som om en ny Kristus måste komma och predika ny frälsning — ekonomisk eller sociologisk, det är det samma, bara det predikas. Världen behöver det.»

Det var vanligt att danssalen emellanåt plötsligt så gott som utrymdes mellan danserna, då nästan hela sällskapet strömmade in genom de vidöppna dörrarna till rummet, där korkarna smällde och glaset klingade. Översten och Corliss följde med nästa ebb ditut till disken, där ett femtiotal män och kvinnor voro samlade. De råkade stanna bredvid Lucie och den unge mannen i gula vargskinnsmössan. Han var onekligen vacker, och hans utseende förhöjdes genom den varma rodnaden på hans kinder och en viss mild glöd i hans ögon. Han var egentligen icke drucken, ty han hade icke i minsta mån förlorat värdet över sig själv, men han var själaglad, tack vare druvans safter. Han var litet högröstad, och hans tunga var snabb och slagfärdig — han befann sig i ett tillstånd, då både dygder och laster äro benägna att ta sig extravaganta utbrott.

Då han höjde sitt glas, råkade mannen bredvid honom händelsevis knuffa till hans arm. Han riste

det utspillda vinet från ärmen och sade vad han tänkte. Det var ingenting vackert, utan ett ord som brukar väcka ont blod. Och det gjorde det även nu, ty den andres knytnäve hamnade under vargskinnsmössan med en kraft, som slungade mössans ägare bakåt mot Corliss. Den förolämpade fullföljde raskt attacken. Kvinnorna smögo sig ut och lämnade fältet fritt åt männen, av vilka somliga voro benägna för att tränga ihop sig och andra för att lämna rum till ärlig strid.

Vargskinnsmössan tycktes emellertid inte vara hågad för att slåss eller att försöka bemöta den ilska han framkallat; med händerna till skydd för ansiktet försökte han dra sig mot dörren. De kringstående ropade till honom, att han skulle försvara sig och slåss. Han stålsatte sig och gjorde ett försök, men när den andre rusade på honom, slappnade han av och vek undan.

»Låt vara! Det är rätt åt honom», ropade översten till Vance, då denne visade sig benägen att gripa in. »Han ville inte slåss. Om han gjorde det, tror jag, att jag nästan kunde förlåta honom.»

»Men jag kan inte se honom mörbultas», invände Vance. »Om han bara försvarade sig, skulle det inte förefalla så brutalt.»

Blodet strömmade från den anfallnes näsa och från ett lätt sår över hans ena öga, då Corliss sprang emellan. Han försökte hålla de bägge männen ifrån varandra, men sköt för kraftigt tillbaka den vildsinte, så att denne tog överbalansen och föll baklänges till golvet. Vid ett slagsmål på ett utskänkningsställe är ingen utan vänner, och innan Vance visste vad

som försiggick, fick han ett tungt slag av en kamrat till den han hade stött omkull. Del Bishop hade under tiden trängt sig fram och anföll genast den som hade slagit hans principal, varefter slagsmålet blev allmänt. De kringstående togo parti för och emot och kastade sig ivrigt in i striden.

Överste Trethaway glömde att hans heta tid var förbi, och svängande en trebent pall högt i luften rusade han ivrigt in bland de kämpande. Ett par av ridande polisens konstaplar, permitterade för tillfället, förenade sig med honom och ett halvt dussin andra för att skydda mannen i vargskinnsmössan.

Hur häftigt och bullersamt där än gick till, väckte det hela likväl endast uppmärksamhet på den plats där slagsmålet ägde rum. Längst borta vid disken serverades fortfarande dricksvaror och i rummet bredvid fortgick musiken och dansen. Vid spelborden lät man ej heller störa sig av uppträdet; endast vid de närmaste borden visades något intresse för saken.

»Slå omkull'en och klå på'n!» skrek Del Bishop grimaserande till Corliss, då han en kort stund kämpade i sin principals omedelbara närhet.

Corliss besvarade grimasen med en dylik och mötte det angrepp, som riktades mot honom av en storväxt hundpådrivare, med ett boxareslag, för vilket denne stupade till golvet och drog honom med sig. Corliss låg ovanpå sin motståndare bland de stampande fötterna, hans huvud drogs nedåt och han kände mannens tänder i sitt öra. Som en blixst stod hela hans framtid klar för honom — han såg sig gå enörad genom livet — och i samma sekund flögo hans tummar,

som genom en ingivelse, till mannens ögon och tryckte mot dem med all kraft. Karlar stupade omkuil över honom och trampade på honom, men allt detta föreföll honom helt otydligt och avlägset. Det enda han kände var att mannens tänder motvilligt släppte sitt bitt allt efter som han tryckte med sina tummar, och att han efter en sista tryckning hade sitt öra fritt.

Då han kravlade sig ut ur röran och kom på fötter igen vid disken, hade han mist all sin ovilja mot strid. Han hade kommit underfund med att han, när allt kom omkring, var lika alla andra, och att den hotande förlusten av en kroppsdel hade utplånat tjugu års kultur. Att spela utan insats är en fadd förströelse, och Corliss hade nu gjort den upptäckten, att det är någonting helt annat att fäkta sig varm i en gymnastiksal mot att slåss på allvar, då det gäller liv och lem. När han reste sig med stöd av räcket vid disken, såg han på ett par stegs avstånd en man i parka av ekorrskinn lyfta en ölmugg för att slunga den mot överste Trethaway — och hans fingrar, som voro mera vana att sköta provrör och vattenfärger, knöto sig hårt och tilldelade mannen ett slag direkt på käkens ömtåliga punkt, varefter denne släppte muggen och föll till golvet. Vance stod där som en vimmelkantig ett ögonblick, men så blev det klart för honom, att han hade slagit till den andre så att han svimmat — och han erfor en känsla av glädje över att han utfört detta dåd.

Överste Trethaway tackade honom med en blick och ropade: »Ge er av ut! Träng er fram mot dörren, Corliss! Mot dörren!»

Det blev ett tumult innan yttre dörrarna kunde

slås upp; men översten, som fortfarande var beväpnad med den trebenta pallen, skingrade på ett verkligt sätt oppositionens medlemmar, och operahusets stridslystna innehåll strömmade ut på gatan. Sedan upphörde fientligheterna, som det brukar gå till vid dylika slagsmål, och hopen skingrades. De bägge poliskonstaplarna vände om in för att upprätthålla ordningen med tillhjälp av sina bundsförvanter, medan Corliss och översten, åtföljda av vargskinnsmösan och Del Bishop, gingo ut på gatan.

»Blod och svett! Blod och svett!» utbrast överste Trethaway förtjust. »Jag känner mig tjugu år yngre efter den här dusten. Er hand, Corliss! Jag gratulerar — gratulerar er hjärtligt. Uppriktigt sagt, trodde jag aldrig, att det fanns så mycket ruter i er. Det var en överraskning, sir, en komplett överraskning.»

»För mig själv också!» svarade Corliss. Reaktionen hade inträtt och han kände sig nästan sjuk. »Och ni var också en överraskning, överste! Så som ni skötte den där pallen...»

»Ja! Jag smickrar mig med att jag gjorde det rätt ordentligt. Se på den!» Han lyfte upp det omtalade vapnet, som han fortfarande höll i sin hand, och instämde i de andras skratt.

»Vem är det jag har att tacka för hjälpen, mina herrar?»

De hade nu stannat vid hörnet, och mannen, som de hade hjälpt, räckte fram sin hand.

»Mitt namn är St. Vincent», fortsatte han, »och jag...»

»Vad sa' ni att ni hette?» frågade Del Bishop med plötsligt intresse.

»St. Vincent — Gregory St. Vincent...»

Bishops knutna hand klöv luften som en blyxt, och Gregory St. Vincent föll tungt ned på snön. Översten höjde instinktmässigt sin pall och hjälpte sedan Corliss att hålla Bishop tillbaka.

»Är ni alldeles galen, människa?» utbrast Vance.

»Det stinkdjuret! Önskar jag hade träffat honom grundligare», blev svaret. Varefter han tillade: »Å — det har ingen fara. Släpp mig. Jag ska inte röra honom mer. Släpp mig nu — jag går hem. Godnatt!»

Medan de hjälpte St. Vincent på fötter, kunde Vance ha svurit på att han hörde översten småskratta. Och Trethaway medgav det också sedan med den förklaringen: »Det kom så oväntat och föreföll så märkvärdigt.» Men han gottgjorde sin förseelse genom att åtaga sig att följa St. Vincent hem.

»Varför slog ni honom?» frågade Corliss för fjärde gången sedan han hade kommit hem till sig.

»Det gemena stinkdjuret!» muttrade Del Bishop, där han låg under sina filtar. »Vad skulle ni häjda mig för? Önskar jag hade slagit honom dubbelt så hårt!»

TOLFTE KAPITLET.

»Mr Harney — roligt att träffa er igen. Dave, vill jag minnas — Dave Harney?» Dave Harney nickade, och Gregory St. Vincent vände sig till Frona. »Ni ser, miss Welse, att världen egentligen är bra liten. Mr Harney och jag ha träffats förut.»

Eldoradomagnaten betraktade forskande den andres ansikte, och slutligen kom en glimt av förståelse i hans ögon. »Vänta!» utbrast han, då St. Vincent ämnade tala. »Det börjar dagas för mig nu. Men ni var totalt slätrakad på den tiden. Låt se — 86, hösten 87, sommarn 88 — jaha, då var det. Sommarn 88 kom jag på en flotte ut från Stuart River med älgkött och hade bråttom att komma till låglandet innan varan blev skämd. Ja, och ni kom nedåt Yukon med en Lindermanbåt. Och jag höll styvt på att det måste vara onsdag, och min kamrat lika styvt på att det var fredag, och ni slet tvisten oss emellan — söndag tror jag det var — jaha, söndag. Ja, jag säger väl det! Nio år se'n! Och vi bytte älgkött mot mjöl och soda och — och — och socker! För tusan, det gläder också mig att se er!»

De skakade hand på nytt.

»Kom och hälsa på mig», inbjöd han, innan han

gick vidare. »Jag har ett rätt trevligt hybble här-
uppe på kullen och ett till vid Eldorado. Kom ni,
och stanna så länge ni har lust. Ledsamt att behöva
lämna er så snart, men jag måste ned till operahuset
och driva in mina fordringar i socker. Miss Frona
kan berätta historien för er.»

»Det var då verkligen en överraskning, mr St. Vin-
cent.» Frona vände raskt tillbaka till den intres-
santa punkten, sedan hon i korthet hade relaterat
Harneys sockerbekymmer. »Landet här måste ju
ha varit en riktig vildmark för nio år sedan — och så
kunde ni ändå färdas fram här då! Beskriv hur ni
då hade det!»

Gregory St. Vincent höjde på axlarna.

»Det är mycket litet att berätta. Alltsammans
en obehaglig misräkning — idel otrevliga erfaren-
heter och ingenting att vara stolt över.»

»Men berätta i alla fall. Jag njuter av sådana
saker. De förefalla mig påtagligare och livstrogna
än vanliga vardagshändelser. En misräkning sade
ni. Det bevisar, att ni gjorde något försök. Vad
försökte ni då?»

Han lade med tillfredsställelse märke till hennes
uppriktiga intresse.

»Nå, om ni så vill, kan jag i få ord säga er allt som
finns att berätta. Jag fick den dåraktiga idéen att
bryta en ny väg kring jorden och i vetenskapens och
journalismens intresse — i synnerhet journalismens
— föresatte jag mig att färdas genom Alaska och på
isen över Behrings sund och vidare till Europa över
Norra Sibirien. Det var ett storartat företag, eme-
dan färden för det mesta gick över dittills oberörd

mark, men jag misslyckades. Över Behrings sund kom jag lyckligt och väl, men jag kom till korta i Östra Sibirien — alltsammans var Tamerlans fel. Det är en ursäkt, som jag tagit för vana att anföra.»

»En ny Odyssevs!» utbrast mrs Schoville och klapade händerna, i det hon sällade sig till dem. »En nutida Odyssevs! Å, så romantiskt!»

»Men inte en berättare som Othello!» inföll Frona. »Hans tunga är lättjefull. Han slutar vid den mest intressanta poängen, sedan han har framkastat en gåtfull hänsyftning på en forntida personlighet. Ni behandlar oss illa, mr St. Vincent, och vi ska känna oss olyckliga ända tills ni visar oss, hur Tamerlan kunde åstadkomma att er resa fick ett olyckligt slut.»

Han skrattade och övervann med synbar ansträngning sin motvilja för att tala om sina resor.

»När Tamerlan drog fram med eld och svärd över Öst-Asien», började han, »splittrades stater, förstördes städer och skingrades folkstammar som stjärnstoft. Ett stort folk jagades brådstörtat över slätterna, flyende för de vilda erövrarnas blodtörst. Dessa flyktingar drogo långt in i Sibirien, spredo sig åt norr och öster och befolkade trakten utmed polcirkeln med spridda mongolstammar... Tröttar jag er kanske?»

»Nej, nej!» utbrast mrs Schoville. »Det är ju rent bedårande! Ni berättar så livligt. Det påminner om — om...»

»Macaulay», inföll St. Vincent med ett modigt skratt. »Ser ni, jag är journalist, och min stil har verkligen blivit påverkad av hans. Men jag lovar att stämma ned tonen. För att nu återta min berätt-

telse, så vill jag nämna, att om inte dessa mongolstammar hade funnits där, skulle inte jag ha blivit hindrad i mina resor. I stället för att bli tvungen att gifta mig med en flottig prinsessa och förvärva skicklighet i krigföring mellan stammarna och i att stjäla renar, skulle jag helt lugnt och fredligt ha rest till Petersburg.»

»Å, dessa heroer! De kunna verkligen bringa en till förtvivlan, eller hur Frona? Men hur var det med edra renstölder och edra flottiga prinsessor?»

Guldkommissionärens hustru strålade av förtjusning, och sedan St. Vincent genom en blick på Frona utbett sig hennes tillstånd att få fortsätta, gjorde han det.

»Kustfolket var eskimåer, gladlynta, belåtna och oförargliga. De kallade sig för 'Oukilion' eller havsfolk. Jag köpte hundar och proviant av dem, och de bemötte mig mycket väl. Men de lydde under Chow Chuen eller folket inåt landet, och Chow Chuen var ett vilt, okuvligt folk med all den grymhet, som utmärker den otämnda mongolen, och dubbelt så stor elakhet. Så snart jag lämnade kusten, blev jag överfallen av dem — de lade beslag på allt vad jag förde med mig och gjorde mig till slav.»

»Men fanns där då inga ryssar?» frågade mrs Schoville.

»Ryssar? Bland Chow Chuen?» Han skrattade road. »Geografiskt hör nog det folket till den vite tsarens land men inte politiskt. Jag tvivlar på att de någonsin hört talas om honom. Kom ihåg, att det inre av nordöstra Sibiren är gömt i polens skugga, att det är ett terra incognita, dit få

män ha begivit sig och varifrån ingen har kommit tillbaka.»

»Men ni...»

»Jag råkar att vara ett undantag från regeln. Varför jag blev sparad, det vet jag inte. Men det hände så i alla fall. Först blev jag uselt behandlad, slagen av kvinnor och barn, klädd i pälsverk som vimlade av ohyra, och fick äta det som blev över efter de andra. De voro ytterligt hjärtlösa. Hur jag kunde överleva detta förstår jag inte, men jag vet, att jag i början oupphörligt funderade på att ta livet av mig. Vad som avhöll mig därifrån var att jag snart blev förslöad och förfäad genom lidande och förnedring. Halvt förfrusen, halvt ihjälsvält och pinad på otaliga sätt — många gånger slagen tills jag låg medvetslös — blev jag slö och loj som ett djur.

När jag tänker tillbaka på denna period av mitt liv, förefaller mycket av den som en dröm. Där finns också tomrum, som jag inte kan fylla. Jag har obestämda minnen av att jag spändes för en släde och drog den från läger till läger, från stam till stam. Fördes antagligen omkring för att förevisas, så som vi föra omkring lejon och elefanter och vildar. Hur långt jag på detta sätt färdades av och an i dessa dystra trakter, det har jag ingen aning om, men det måste ha varit många tusen mil. Jag vet, att när jag återfick mitt medvetande och åter blev människa, befann jag mig mer än tusen mil väster om den punkt där jag blev tillfångatagen.

Det var nu vår, och det var som om jag plötsligt vaknat till minne av det glömda förflutna. Jag hade en rem av renhud om livet och remmen var fastgjord

vid en släde. Med bägge händerna grep jag tag i denna rem, alldeles som apan på ett positiv — ty den hade skurit in i köttet och vållat mig djupa sår.

En listig instinkt fick makt med mig, och jag gjorde mig till för att behaga mina plågåre. Den kvällen dansade jag och sjöng och gjorde mitt bästa för att roa dem, ty jag hade beslutat att ej vidare utsätta mig för misshandlingar som sänkte min själ i mörker. Inlandsfolket idkade handel med havsfolket och dessa med de vita, i synnerhet med valfångare. Därav kom det sig, att jag något längre fram upptäckte en kortlek i en av kvinnornas-ägo, och med dess hjälp gjorde jag åtskilliga enkla konster, som slogo min publik med häpnad. Jag uppträdde också inför dem med de taskspelarknep jag kunde. Resultatet blev att jag genast fick mera anseende, fick bättre kläder och bättre mat.

För att nu göra en lång historia kort vill jag endast i förbigående nämna, att jag så småningom blev en man av betydighet. Först kommo de gamla och kvinnorna till mig och begärde råd; sedan kommo också hövdingarna. Mina obetydliga och primitiva insikter i medicin och kirurgi kommo mig väl till pass, och jag blev oundgänglig. Från slavens förnedrande plats arbetade jag mig upp till säte och stämman bland deras ledande män, och så snart jag hade lärt mig deras skick och bruk, ansågs jag för en oförgräplig auktoritet, vare sig det gällde krig eller fred. Renar var deras bytesvara — och vi voro nästan ständigt upptagna av strövtåg mot andra stammar för dessa djurs skull, antingen för att bemäktiga oss deras, eller också för att skydda våra egna hjordar. Jag förbätt-

rade deras metoder, lärde dem en förmånligare taktik och satte en fart och ett liv i deras företag, som gjorde dem till segrare gent emot våra grannstammar.

Men ehuru jag nu hade blivit en makt i deras samhälle, hade jag därför inte kommit friheten närmare. Det var verkligen komiskt, men jag hade gått för långt och gjort mig omistlig. De kelade med mig på allt sätt, men bevakade mig med svartsjuk omsorg. Jag kunde gå och komma och kommendera efter behag, men när de som skötte byteshandeln begåvo sig ned till kusten, fick jag inte följa med. Detta var det enda band, som lades på min handlingsfrihet.

Men man sitter alltid osäker på upphöjda platser, och när jag tog mig för att vilja ändra deras politiska system, råkade jag illa ut. För att ordna tvistiga anspråk skulle vi bilda ett förbund av ett tjog stammar, och jag blev utsedd att stå i spetsen för detta förbund. Men gamle Pi-Um var den mäktigaste av hövdingarna, nästan en kung, och ehuru han avstod från den verkliga högsta ledningen, vägrade han att avsäga sig hedern därav. Det minsta som kunde göras för att lugna honom var att jag skulle äkta hans dotter Ilswunga. Det fordrade han uttryckligen. Jag erbjöd mig att avstå från högsta ledningen, men det ville han inte höra talas om. Och så . . .»

»Och så?» upprepade mrs Schoville i extas.

»Och så äktade jag Ilswunga — vildrenens namn på deras språk. Stackars Ilswunga! Det sista jag såg av henne var att hon satt och spelade solitär vid Irkutsks missionsstation och hårdnackat vägrade att ta ett bad.»

»O himmel — klockan är tio!» utbrast plötsligt mrs

Schoville. Hennes man hade äntligen lyckats möta hennes blick från andra sidan av rummet. »Jag är så ledsen, att jag inte kan få höra slutet av historien, mr St. Vincent — hur ni lyckades komma därifrån och allt det där. Men ni måste komma och göra mig en visit. Jag dör av längtan att få höra fortsättningen!» —

»Och jag som tog er för att vara en *chicago*», sade Frona nästan ödmjukt, då St. Vincent knöt ihop sina öronlappar och fällde upp kragen för att gå.

»Jag tycker illa om allt poserande», förklarade han med anspråkslös min. »Det smakar oärlighet och är i själva verket osant. Och det är så lätt att komma in i sådant. Se bara på dem som äro gamla på platsen här — 'surdegarna' som de så stolt kalla sig själva. Bara för att de har vistats här i landet några år, tillåta de sig att vara ohyfsade och se ruskiga ut och stoltsera med detta. De begripa det nog inte själva, men det är bara skryt. De lägga an på en originalitet, som sticker i ögonen, och därigenom bli de falska mot sig själva och leva i lögn.»

»Jag tror knappast, att ni nu är fullt rättvis», sade Frona till försvar för sina utvalda heroer. »Jag tycker om vad ni säger om saken i allmänhet, och jag avskyr skryt och oärlighet, men största delen av dem som här äro gamla på platsen måste nog under alla omständigheter förefalla egendomliga i vilket land som helst. Deras originalitet är deras egen, och jag är viss om, att det är just det som förmår dem att ge sig av till andra länder. De normala stanna naturligtvis hemma.»

»Ni har säkert fullkomligt rätt, miss Welse», sade

han fogligt. »I det stora hela tror jag som ni, att de verkligen äro redliga, uppriktiga och naturliga.»

»Då behöva vi inte gräla om saken . . . Vill ni komma hit i morgon afton, mr St. Vincent? Vi skulle spela en teaterpjäs i jul, och ni kan vara oss till stor hjälp. Dessutom kanske det också kan bli ett nöje för er. All vår ungdom här är mycket intresserad av saken — ämbetsmän, polisofficerare, gruvingenjörer, kringflackande gentlemän och så vidare — för att nu inte tala om de vackra damerna, och dem måste ni ju tycka om.»

»Det skall jag helt säkert», svarade han och tog hennes hand. »I morgon, sade ni?»

»I morgon afton. Godnatt!»

»En duktig karl», tänkte hon, då hon kom tillbaka efter att ha följt honom till dörren. »Och en ståtlig typ för sin ras.»

TRETTONDE KAPITLET.

Gregory St. Vincent blev snart en viktig faktor i Dawsons umgängesliv. Som representant för »Allmänna pressföreningen» hade han medfört de bästa rekommendationer ett mäktigt inflytande kunnat förskaffa, och han var gärna sedd överallt. Det sipprade småningom ut, att han hade gjort långa färder som forskningsresande, och att han hade sett liv och strid nästan över hela jorden. Och med allt detta var han så anspråkslös och förtegen i fråga om sina resor, att ingen ens bland männen förargade sig över vad han utfört. Han träffade allt emellanåt på bekanta. Jacob Welse hade han råkat vid St. Michaels hösten 88, nyss innan han gick över Behrings sund. En månad senare hade fader Barnum, som hade kommit dit upp för att ta hand om sjukhuset, träffat honom ett par hundra mil norr om St. Michaels. Poliskaptenen Alexander hade sett honom på brittiska legationen i Peking. Och Bettles, en annan av de äldre, hade råkat honom vid Fort o'Yukon för nio år sedan.

I Dawson togs han således emot med öppna armar. Särskilt blev han stor favorit hos kvinnorna. Han tog genast ledningen som arrangör av förströelser och nöjen, och det blev snart så, att ingenting i den vägen

kunde försiggå utan honom. Han blev icke allenast till nytta vid anordnandet av teaterföreställningar, utan han styrde med det hela. Frona led, efter vad hennes vänner påstodo, av Ibsenfeber, och man hade beslutat sig för att uppföra »Ett dockhem», naturligtvis med henne som Nora. Corliss, som egentligen var den som från början hade föreslagit den teaterföreställningen, skulle spela Torvalds roll. Men hans intresse tycktes ha slappat av, och han undanbad sig uppdraget under förevändning av brådskande arbete. St. Vincent tog hans roll utan några invändningar. Corliss övervar en repetition, men antingen det var därför att han hade kommit dit uttröttad efter en fyrtio mils färd med hundarna, eller att Torvald flera gånger måste lägga sin arm om Noras liv och en gång lekfullt tog henne i örat — nog av, han kom icke igen.

Träget sysselsatt var han, och då han icke var ute på resa, var han ofta instängd tillsammans med Jacob Welse och överste Trethaway. Att det var fråga om ett storartat företag, framgick därav, att Jacob Welse var intresserad i saken för ett belopp av flera millioner. Corliss var i första rummet en arbetets och handlingens man, och då han upptäckte, att hans gedigna teoretiska kunskaper behövde stöd av praktisk erfarenhet, kastade han sig in i arbetet med den största iver. Han förvånade sig över de män, som hade lagt ett så stort ansvar på hans axlar endast på grund av hans energi, och han sade det till överste Trethaway. Översten insåg fullkomligt vad som fattades honom, men han tyckte om hans uppriktighet och beundrade den ihärdighet och raskhet, varmed han satte sig in i den praktiska sidan av saken.

Del Bishop, som hade vägrat att arbeta för någon annan än sig själv, tog emellertid plats hos Corliss, därför att han därigenom kom i tillfälle att bättre sköta egna intressen. Försedd med den bästa utrustning och ett präktigt hundspann, hade han egentligen intet annat åliggande än att färdas uppför vattendragen och hålla ögon och öron öppna. Först och sist och beständigt var han pocket-miner, och han var ständigt på utkik efter pockets, vilket icke på minsta sätt gjorde intrång i hans skyldigheter mot sin principal. Så småningom samlade han i tysthet en hel mängd observationer angående landets beskaffenhet där han for fram, och av dessa observationer skulle han begagna sig fram emot sommaren, då jordytan tinade upp och det rinnande vattnet skulle hjälpa honom att följa ett spår från flodbädden till sidoslutningen och ursprungskällan.

Corliss var en präktig arbetsgivare; han betalade bra och ansåg det som sin rätt att låta andra knoga så som han gjorde själv. De som togo tjänst hos honom blevo antingen duktigare arbetare och stannade, eller också lämnade de platsen och talade illa om honom. Jacob Welse gillade obetingat hans förfarande och prisade honom så fort tillfälle gavs. Frona hörde detta med glädje, ty hon tyckte om vad hennes far tyckte om, och det gladde henne särskilt att hans beröm gällde Corliss. Men då denne nu var så ivrigt upptagen av arbete, såg hon honom mera sällan än förut, då däremot St. Vincent allt oftare råkade komma i hennes sällskap. Hans friska och optimistiska syn på livet behagade henne och likaså hans yttre människa. Hon hade först hyst ett visst tvivel angå-

ende hans sannfärdighet, men detta tvivel hade skingrats. Där hade kommit mer än en, som träffat honom under hans äventyrliga färd för nio år sedan — där fanns till och med någon, som påminde sig vilket uppseende hans återkomst hade väckt 91. För övrigt såg hon, att hela hans syn på livet hade tagit intryck av hans erfarenheter. Ty det primitiva var mäktigt inom honom, och han ägde en rasstolthet, som var jämn-god med hennes egen. Medan Corliss var borta, voro de mycket tillsammans, åkte ofta ut med hundarna och blevo så småningom förtroligt bekanta.

Vilket allt icke var synnerligen angenämt för Corliss, i synnerhet som de korta stunder, han kunde ägna åt henne, vanligen stördes genom journalistens närvaro. Corliss kände ingen sympati för honom; och även andra män, som kände till eller hade hört talas om uppträdet i operahuset, förhöllo sig reserverat mot mr St. Vincent. Trethaway var nog oförsiktig att vid ett par tillfällen uttala sig ringaktande om honom, men han blev då i så varma ordalag försvarad av sina beundrare, att översten sedermera visade nog god smak att hålla sig tyst. En gång, då Corliss hörde mrs Schoville hålla överdrivna lovtal över mannen i fråga, tog han sig friheten att dra mistroget på munnen, men han varnades ögonblickligen av Fronas häftiga rodnad och hennes rynkade ögonbryn.

En annan gång hade han oförnuftigt nog fällt en antydning om uppträdet i operahuset, men Frona förseglade omedvetet hans läppar innan han hade hunnit säga för mycket.

»Ja, mr St. Vincent har berättat det för mig», inföll hon. »Det var ju där ni träffades första gången.

Och ni kämpade som lejon vid hans sida, ni och överste Trethaway. Han uttalade sin beundran med verklig hänförelse.»

Corliss gjorde en avvärjande åtbörd.

»Jo, jo! Efter vad han sade, måste ni ha uppträtt fullkomligt storartat. Och jag hade så stort nöje av att höra det. Det måste vara någonting stort — och hälsosamt också — i att låta vilden inom en någon gång komma till makten, medan ens innersta mentor helt lugnt och lidelsefritt ser på och säger: 'Det där är mitt andra jag. Men jag, som för närvarande är maktlös, är ändå den som ytterst regerar. Om han rasar aldrig så vilt, kan jag ändå bjuda honom att fortsätta eller att upphöra.' Å, att vara man!»

Corliss kunde icke återhålla ett muntert leende, och detta drev Frona genast till försvar. »Säg mig, hur det kändes, Vance? Var det inte som jag nyss sade? Kände ni er inte stå höjd över alltsammans och se er själv uppträda som vilde?»

Han kom ihåg sina känslor då han hade fällt mannen med ölmuggen med sin knytnäve och han nickade.

»Och ni kände stolthet?» frågade hon obevekligt. »Eller blygsel?»

»Å — böggedera. Men mera det första än det andra», medgav han. »Då var jag väldigt stursk, men sedan kom blygseln, och jag låg vaken halva natten.»

»Och vilkendera känslan behöll överväldet till sist?»

»Stoltheten, antar jag. Det kunde jag inte hjälpa. Morgonen efteråt vaknade jag med en känsla som om jag hade vunnit mina sporrar. På ett undermedvetet sätt var jag omåttligt stolt över mig själv och gjorde

då och då boxareutfall i tankarna. Sedan kom blygseln igen, och jag försökte resonera mig till att återfå min självaktning... och min stolthet. Det hade varit en öppen och ärlig strid. Jag hade aldrig sökt den, utan tvingades till vad jag gjorde av de bästa motiv. Jag ångrar inte vad jag gjorde, och jag skulle göra om det igen, om så erfordrades.»

»Rätt så!» Fronas ögon blixtrade. »Och mr St. Vincent? Hur skötte han sig?»

»Han?... Å, jag förmodar, att han gjorde det ordentligt... Jag var för upptagen av att ge akt på mitt andra jag, för att lägga märke till andra...»

»Men han såg er.»

»Ja, det är nog troligt. Jag erkänner min försummelse. Jag skulle ha haft ögonen bättre öppna, om jag hade trott, att det kunde intressera er. Ni får ursäkta — jag var alldeles för grön att kunna sköta mig själv i kampen och på samma gång hålla ögonen på min nästa.»

Corliss gick sin väg, belåten med att han ingenting hade sagt och uppskattande St. Vincents listiga klokhet att förekomma alla obehagliga kommentarier genom att berätta tilldragelsen på sitt anspråkslöst självförgättna sätt. — —

Två män och en kvinna! Den mäktigaste trio av faktorer, som skapa mänskligt lidande och sorgespel. Så som det alltid har gått till i mänsklighetens historia, ända från den tid, då den förste stamfadern släppte sig ner från sitt hemvist i träden och började gå upprätt, så gick det nu också till i Dawson. Där fanns naturligtvis också faktorer av mindre be-

tydenhet och bland dem var Del Bishop, som på sitt burdusa sätt grep in och påskyndade sakernas utveckling. Detta hände sig i ett läger i närheten av Miller Creek, där Corliss höll på att samla ett stort antal mindre jordlotter, vilka med förmån endast kunde bearbetas i stor skala.

»Jag tänker inte sitta hemma och bränna ljus, när jag en gång gör en fyndighet, ska jag säga dig», puttrade Del Bishop till kaffepannan, som han stötta-
de med ett stycke is. »Lita på det, du!»

»Fotogen i stället?» frågade Corliss, som smorde stekpannan med fläsksvål och fyllde den med pannkakssmet.

»Å, i helsike! Ni skall inte kunna se min väg för rök, när jag ger mig av till paradiset land med schaber på fickan och sol i ögonen. Hör ni! Hur skulle en mör och saftig kotlett med grönsaker och stekt potatis och sallader smaka er just nu? Det skall sannerligen bli det första jag rekvirerar! Och se'n ett allmänt tjohej för en vecka eller så — i Seattle eller 'Frisco', jag frågar inte ett dyft efter vilketdera — och se'n...»

»Är det slut på pengarna, och ni får söka nytt arbete.»

»In-te!» skrånade Bishop. »För jag lägger pungen i gott förvar innan jag ger mig ut och festar — så säkert som aldrig det — och se'n bär det av till södra Kalifornien. I mången god dag har jag haft i kikarn att lägga mig till med en fruktranch där — kan få köpa en för fyrtiotusen. Se'n behöver en inte träla för födan så hårt. Har räknat ut'et för längesen: lejda arbetare som gör alltihop — en förvaltare som

sköter dem — och så jag som äger hela härligheten och lever på avkastningen. Ett stall skall jag också ha med ett par mustanger, som alltid är till hands, när jag har lust att söka efter p o c k e t s igen. För det skall inte vara ont om dem därnere.»

»Och intet hus vid ranchen?»

»Visst! Med luktärter utanför och grönsaksland bakom — med stångbönor och spenat och rädisor och gurkor och sparris och kålrötter och morötter och kål och sån't där. Och en kvinna skall det också finnas i huset, som drar mig hem, när jag är ute och snokar efter p o c k e t s. Ni, som vet allting om mineringskonst — har ni nånsin gått och snusat efter p o c k e t s? Inte? Akta er då för'et! För det tar en värre fast än whisky, hästar och kort! Kvinnor, förstås... Men får ni minsta frestelse till min sjuka, så ryk genast i väg och gift er. Det är den enda räddningen, om ens det hjälper. Jag borde ha gift mig för många år se'n. Herre Je, så många goda affärer som ha gått mig ur händerna i min dar, bara för den där vurmen att snoka efter p o c k e t s! Jag säger er, Corliss, att ni borde gifta er och det snart. Ta varning av mig och gå inte ensam längre än ni är tvungen.»

Corliss skrattade.

»Jag menar vad jag säger. Jag är äldre än ni och vet vad jag talar om. Och så finns det en därnere i Dawson, som jag skulle vilja se er gift med. Ni är som skapade för varann.»

Corliss hade kommit ifrån den tiden, då han skulle ha betraktat Bishops frispråkighet som en oförsynt-

het. Resorna i Nordlandet, där män dela filter med varandra och leva som bröder, utjämna alla klasskillnader, det hade han lärt sig. Och därför vände han sin pannkaka och teg.

»Varför valsar ni inte in och tar henne?» frågade Del ivrigt. »Frågar ni inte efter henne? Men det vet jag att ni gör, för annars skulle ni inte komma hem var gång ni har träffat henne, som om ni ginge i luften. Bäst att ni slår till, medan det kan gå. Jag skall tala om för er, att det fanns en gång en flickunge, som hette Emmy, den sötaste raring en kunde se, och vi tyckte om varann. Men jag gick där och snokade efter p o c k e t s och dröjde och dröjde, och så började en annan slå sig ut för henne, och då beslöt jag mig för att säga rent ut vad jag ville, men jag skulle bara först gå ut och snoka efter p o c k e t s en enda gång till, och när jag kom tebaks, var hon gift med en annan. Så låt nu varna er av mig. Den där tidningsskrivarslyngeln — stinkdjuret, som jag slog på käften utanför operahuset — han håller sig framme och gör sig grön. Och här hålls ni, precis som jag gjorde, och färdas jorden runt och låter flickan glida ur händerna. Märk mina ord, Corliss! En vacker frostdag kommer ni tebaks och finner att dom hushållar ihop. Alldeles säkert! Och se'n har ni ingenting annat att leva för än att snoka efter guld.»

Denna framtidsbild föreföll Corliss så obehaglig, att han blev förargad och tillsade Bishop att vara tyst.

»Vem? Jag?» frågade Del så morskt, att Corliss ej kunde låta bli att skratta.

»Nå, vad tycker ni då att jag skulle göra?» frågade han.

»Jo, det skall jag säga er i all vänlighet. Så snart vi kommer tebaks, går ni och hälsar på henne — och gör det ofta, så att den andre inte kommer åt att lägga sig emellan. Rulla er inte i stoftet för henne, hon är inte av den sorten, men var inte heller för stolt och styv. Så där — så där precis lagom, ni vet! Och när ni så ser, att hon är vid riktigt gott humör och hon småler emot er på sitt rara sätt, så — ja, då friar ni till henne. Ordalagen får ni hitta på själv. Men gå där inte och dra ut'et för länge! Bättre att gifta sig tidigt än aldrig. Och om den där tidningsskrivarslyngeln kommer inhasande, så ge'n en knuff i brödmagasinet — så det känns! Eller också kan ni ju ta'n avsides och tala reson me'n och säga, att ni är en okristligt ilsken karl, och att ni var före honom vid den där inmutningen — och att om han understår sig att komma och vilja nosa på'n, så klyver ni hans skalle.»

Bishop steg upp, sträckte på sig och gick ut för att ge hundarna mat. »Glöm inte det där om att klyva skallen», ropade han tillbaka över axeln, »och om ni se'n är för fin på't, så skicka bara efter mig... då skall han inte behöva vänta länge.»

FJORTONDE KAPITLET.

»Ah! Saltvattnet, miss Welse, det starka saltvattnet med väldiga vågor och tunga båtar, rustade för både solsken och oväder — det känner jag till. Men sötvattnet och de små kanoterna däremot — äggskal, såpbubblor — ett djupt andedrag, en suck eller ett pulsslag för mycket, och paff — ligger man där! Det är någonting, som jag inte alls förstår mig på.» Baron Coubertin smålog med självbeklagande min och fortsatte: »Men det är charmant — magnifikt! Jag har sett på och avundats. Men jag hoppas få lära mig en gång...»

»Det är ingenting svårt», inföll St. Vincent. »Eller hur, miss Welse? Det gäller bara att hålla balansen...»

»Som en lindansare?»

»Ni är oförbätterlig!» förklarade Frona skrattande. »Och jag är säker på att ni vet lika mycket om kanoter som vi.»

»Vet ni någonting om sådant? Ni, en kvinna?»

För den kosmopolitiska fransmannen var amerikanskornas självständighet och företagsamhet ett ämne till ständig förvåning. »Hur har ni lärt er det?»

»När jag var en mycket liten flicka, i Dyea, bland

indianerna. Men när floden bryter upp i vår, skall mr St. Vincent och jag ge er de första lektionerna. Så att ni kommer att återvända till civilisationen med en ny talang. Och ni kommer säkert att tycka om denna sport.»

»I så förtjusande sällskap», mumlade han ridderligt. »Men ni, mr St. Vincent, tror ni, att jag någonsin skall bli så skicklig, att jag kan tycka om det? Hur gör ni själv? Ni, som alltid håller er i bakgrunden, fåordig och outrannsaktig, som om ni kunde, men inte ville ösa ur er rika erfarenhets visdomsbrunn.» Baronen vände sig hastigt till Frona. »Har jag sagt er att mr St. Vincent och jag är gamla bekanta? Därför kan jag tillåta mig att skämta med honom. Är det inte så, mr St. Vincent?»

Gregory nickade och Frona sade: »Ni ha naturligtvis träffats någonstades vid världens ände.»

»I Yokohama», förklarade St. Vincent kort. »För elva år sedan, under körsbärsblomningen. Men baron Coubertin bedömer mig skevt. Jag är rädd att jag i stället talar för mycket om mig själv, när jag kommer i farten.»

»Då är ni martyr för «edra vänner», inföll Frona. »Ni berättar så medryckande, att de inte kunna låta bli att ständigt be er berätta på nytt.»

»Ah! Tala då om en kanothistoria för oss!» bad baronen. »En riktigt hårresande!»

De flyttade sig närmare Schovilles präktigt flammmande brasa, och St. Vincent berättade om den stora virveln i Box Canyon, om den ohyggliga »korkskruven» uppe vid White Horse Rapids och om sin fege kamrat, som gick stranden runt och lämnade

honom att ensam slå sig igenom — för nio år sedan, då Yukon ännu var obefaren.

Efter en halvtimme kom mrs Schoville inrusande med Corliss i sitt kölvatten.

»Å, den här backen! Jag är alldeles andlös!» flämtade hon, medan hon drog av sig vantarna. »Aldrig har jag sett en sådan botur!» utbrast hon strax därefter. »Vi få aldrig pjäsen att gå! Aldrig kommer då jag att bli fru Linde! Nu har Krogstad givit sig av till Indian River, och ingen vet när han kommer igen. Och mrs Alexander har neuralgi och kan inte gå utom dörren — så få vi ingen repetition alls i dag. Det är verkligen fatalt!» Hon intog en dramatisk attityd och deklamerade: »Jo, i den första förskräckelsen, men nu ligger det ett dygn emellan, och det är otroliga saker jag under den tiden har varit vittne till här i huset. Helmer måste få veta alltsammans; denna olycksaliga hemlighet måste i dagen. O, Krogstad, ni behöver mig, och jag — jag behöver er! Och så är ni därborta vid Indian River och bakar surdegsbröd — och jag skall aldrig få se er mer!»

De andra klappade händerna.

»Den enda lönen för att jag vågade mig ut och lät er alla vänta var att jag träffade på den här löjliga människan.» Hon sköt fram Corliss. »Å, ni ha ju inte träffats förr! Baron Coubertin — mr Corliss. Om ni upptäcker en rik fyndighet, baron, så råder jag er att sälja till mr Corliss! Han disponerar penningpåsar som en Krösus och köper allting som lovar gott — kanske annat också, ty han är filantrop också, skall ni veta. — Men skulle ni kunna tro det?» Nu vände hon sig till hela sällskapet. »Den löjliga

människan erbjöd sig mycket vänligt att följa mig hem och prata under vägen — prata! Men han vägrade bestämt att komma in och övervara repetitionen. Så snart han däremot hörde, att det inte skulle bli någon, skiftade han om som en väderflöjel. Emellertid — här är han nu och påstår, att han har varit till Miller Creek. Men, oss emellan sagt, kan ingen veta, vilka svarta dåd...»

»Svarta dåd! Se bara!» avbröt Frona och pekade på spetsen av ett ambramunstycke, som stack fram ur Corliss' bröstficka. »En pipa! Jag gratulerar er, Vance!»

Hon räckte honom sin hand och han skakade den muntert.

»Det är Dels fel!» förklarade han skrattande. »När jag skall fram för den stora vita tronen, är det han som får åta sig ansvaret för den synden.»

»Ett framsteg i alla fall», förklarade Frona. »Nu fattas det bara en liten svordom då och då.»

»Å, jag försäkrar, att jag inte är alldeles rudis i den vägen heller», genmälde han. »Ingen kan köra hundar utan att svära. Och jag kan svära både grövre och finare eder, det kan ni vara förvissad om — 'vid Faraos ben' och 'vid Judas blod' imponerar rätt bra på hundar. Det värsta av detta mitt nyförvärvade ordförråd är nog inte lämpligt att upprepa i dam-sällskap, men jag lovar vid alla helvetets gästar...»

»Å! Å! Å!!!» skrek mrs Schoville och stack fingrarna i öronen.

»Det är verkligen ett beklagligt faktum, madame, att Nordlandets hundar ha fört flera själar i fördö-melse än alla andra orsaker tillsammans», förklarade

fransmannen i allvarlig ton. »Är det inte så? Jag väddjar till de andra herrarna.»

Såväl Corliss som St. Vincent instämde med högtidligt allvar och avlockade sedan Mrs Schoville det ena förfärade utropet efter det andra genom uppskakande hundhistorier. —

St. Vincent och baronen stannade kvar till lunchen hos Mrs Schoville, och Frona och Corliss gingo ensamma därifrån. Som genom en tyst överenskommelse togo de den längsta av de myriader gångstigar och körvägar, som ledde ner till staden. Det var en klar och kall dag i mitten av december, och sedan den matta solen hade mödosamt släpat sig upp till sin middagshöjd, började den nu att med skamsen uppsyn glida tillbaka mot horisonten. Dess sneda strålar bröto sig mot de flygande ispartiklarna så att luften liksom yrde av diamantstoft, glittrande, blixtrande, flammande av ljus och eld, men kallt som den omgivande rymden.

Snön knastrade under de bägge vandrarnas mokasiner och andedräkten höjde sig i mystiska opalskiftande ringlar från deras läppar. Ingendera talade eller hade någon önskan att tala, så underbart föreföll dem det hela. Nedanför deras fötter, under himlens stora valv, låg en mörk fläck mitt på de vita vidderna — det var »den gyllene staden», liten och smutsig, en svag protest mot det omätliga, människans utmaning till det oändliga!

Uppmuntrande rop av människoröster hördes helt nära, och de stannade. Så kom ett ivrigt glävsande jämte ljudet från skrapande fötter, och ett spann varghundar med hängande tungor och drypande

käftar stretade uppför höjden och veko av in på stigen framför dem. På släden stod en lång och smal kista, vars form utvisade dess ändamål. Ett par pådrivare, en kvinna och en svartklädd präst utgjorde begravningsföljet. Några steg längre bort stretade hundarna vidare uppför branten, och under rop och rassel drogs det känslolösa stoftet upp till sitt i isen uthuggna vilorum.

»En stupad erövrare», sade Frona sakta.

Corliss fann, att deras tankar hade gått samma vägar, och han utbrast: »Å, dessa tappra kämpar mot köld och hunger! Man kan så lätt förstå, hur nordmännen kunde tillkämpa sig stora välden. Starka i djärvhet, starka i att uthärda, med oändlig tro på sin seger och oändligt tålamod — var det underligt att de hade framgång?»

Frona såg på honom i värtalig tystnad.

»Vi höggo med svärd», citerade han. Och för mig var det en fröjd som då jag vilar med min strålande brud på mitt läger. Vi ha kämpat med makt och sovit i deras blod som vaktade portarna. — Ja, mitt eget ursprung går tillbaka till dessa sjökonungar, som aldrig sovo under sotad ås eller tömde mjöd-hornet vid någon härd... Det måste finnas ett skäl för att de svarta ha stått så stilla, och ett skäl för att teutonen har spritt sig över jorden så som ingen annan ras. Och det måste vara någonting med ras-ärftligheten också, ty i annat fall skulle jag inte känna mig så mäktigt tilltalad av forntida bragder.

»Det är en mäktig ras, Vance. Halva jorden är dess arvedel och hela havet! Och allt detta har den

fullbordat under tre tjug generationer — besinna det! I våra dagar är den mera vittfamnande än någonsin. Härjaren och förstöraren bland nationer! Uppbyggaren och lagstiftaren! Å, Vance, min kärlek är passionerad, men Gud skall förlåta mig, ty den är berättigad. En stor ras, stort anlagd, och om den skall förgås, så skall den dö i storhet. Kommer ni inte ihåg: 'Ygdrasil darrar, men står ännu; Loke blir fri ur sina bojor; skuggorna jämra sig på vägen till Hel, tills Surturs eld har förtärt trädet. Bergen störta samman; solen mörknar; jorden sjunker i havet; stjärnorna falla från himmelen; elden fattar i det allnärande trädet och lågorna slå upp emot himlavalvet'.»

Där hon nu stod, en pälsklädd Valkyria med ögonbryn och ögonfransar vita av frost, medan diamanstoftet yrde kring hennes hår och ansikte och söderolen övergöt henne med en rödskimrande glöd, tyckte sig Vance Corliss i henne se rasens genius. Traditionens makt grep honom, och han kände sig identisk med någon av fornvärldens vithyade och ljushåriga jättar. Medan han betraktade henne, blev minnet av en mäktig forntid levande inom honom, och han tyckte sig höra bullret av längesedan förgättna strider. Han hörde stormvindarnas tjut och dånet av fradgande Nordsjövågor; han såg stridsskepp fulla med storväxta nordmän, elementernas avkomma, härjare och erövrare av sydliga länder. Dånet av tjug århundradens strider brusade för hans öron, och det urtypiska drog honom till sig allt mäktigare. Han grep lidelsefullt Fronas händer.

»Bliv min strålande brud, Frona! Bliv den strålande brud, som delar mitt läger!»

Hon spratt till och såg frågande på honom. Så förstod hon innebörden av hans ord och drog sig ofrivilligt tillbaka. Solen skickade en sista dallrande stråle över jorden och försvann. Elden var borta ur luften och dagen mörknade. Högt ovanför dem tjöto de likdragande hundarna.

»Nej», avbröt han, då han såg hennes läppar röra sig. »Säg ingenting. Jag vet ändå mitt svar — ert svar... Nå — jag var en dåre... Kom, låt oss gå vidare.»

Det var icke förrän de hade lämnat berget bakom sig, gått över slätten och kommit ut på floden vid sågen, som bullret och sorlet av det dagliga livet gjorde det möjligt för dem att tala. Corliss hade gått med ögonen fästade på marken och Frona med huvudet höjt och blicken irrande omkring överallt, stundom i smyg också till hans ansikte. Då de skulle gå över bron vid sågen, var den slipprig, och när han grep tag i henne för att hon icke skulle falla, möttes deras ögon.

»Jag — jag är så ledsen», sade hon sakta. Och hon tillade i omedvetet självförsvar: »Det var så... Jag hade inte väntat det — just då.»

»Annars skulle ni ha förekommit det?» frågade han bittert.

»Ja. Jag tänker, att jag skulle ha gjort det. Jag ville inte vålla er smärta...»

»Men ni väntade det i alla fall — någon gång?»

»Jag fruktade det. Men jag hade hoppats... Jag... Jag kom inte ut till Klondyke för att bli gift,

Vance. Jag tyckte om er från början, och jag har tyckt om er allt mer och mer — aldrig så mycket som i dag — men...»

»Men ni har aldrig tänkt er möjligheten att jag skulle bli er make — det är antagligen det ni ville säga.»

Han betraktade henne skarpt från sidan, och då hennes ögon mötte hans med samma öppenhjärtighet som alltid, tyckte han att tanken på att förlora henne kunde göra honom vansinnig.

»Jo, det har jag», svarade hon genast. »Jag har tänkt mig det, men jag kunde inte komma fullt överens med den tanken. Varför — det vet jag inte. Det var ju så mycket hos er som jag tyckte om...»

Han försökte hejda henne genom en avvärjande åtbörd, men hon fortfor:

»Så mycket som jag beundrade. Och så var det också vänskapens hela värme — ett tilltagande kamratskap, men ingenting mer. Jag önskade visserligen ingenting vidare, men jag skulle ha välkomnat det, om det hade kommit.»

»Så som man välkomnar en ovälkommen gäst.»

»Varför kan ni inte hjälpa mig, Vance, i stället för att göra det svårare? Det är säkert hårt för er, detta, men tror ni att jag har någon glädje av det? Jag plågas av er smärta, och för övrigt vet jag, att då jag stöter ifrån mig en kär vän som älskare, mister jag honom också som vän. Och jag har inte lätt att skiljas från vänner.»

»Jag förstår — bankrutt i dubbelt avseende — både som älskare och vän. Men bäggedera kunna lätt bli ersatta. Jag antar, att jag var halvt förlorad

redan innan jag sade någonting. Hade jag tegat, så hade det i alla fall varit på samma sätt. och tiden läker allt — nya bekantskaper, nya tankar och ansikten — män som ha upplevat underbara äventyr...»

Hon hejdade honom hastigt.

»Det tjänar ingenting till, Vance. Jag kommer inte att gråla med er. Jag kan mycket väl förstå vad ni känner...»

»Är jag grälaktig, så är det ju bäst att jag avlägsnar mig.» Han stannade plötsligt, och hon stod bredvid honom. »Där kommer Dave Harney. Han följer er säkert hem. Det är ju bara några steg.»

»Ni bär er just inte vänligt åt, varken mot er själv eller mig», sade hon med återvunnen bestämdhet. »Jag vägrar att betrakta detta som slutet oss emellan. Det har hänt så nyss, att vi ej kunna uppfatta det fördomsfritt. Ni måste komma till mig, då vi bägge ha blivit lugnare. Ni får inte behandla mig på det här sättet. Det är barnsligt av er.» Hon kastade en hastig blick på den annalkande Eldoradomatadoren. »Jag tror mig inte ha förtjänat det av er. Jag vägrar att mista er som vän. Och jag framhärdar i att ni skall komma till mig — att allt får bli som det har varit.»

Han skakade på huvudet.

»Hallå!» Dave Harney kom med slankig hållning utför gatan och förde handen till mössan. »Varför tog ni inte min vink i akt, Corliss? Hundarna ha stigit en dollar pr skålpund se'n i går och de komma att stiga mera... God eftermiddag, miss Frona, och mr Corliss. Ha vi samma väg?»

»Miss Welse åtminstone.» Corliss förde handen till mössan och vände sig om för att gå.

»Vart skall ni ta vägen?» frågade Dave.

»Har någon som väntar på mig», ljög Corliss.

»Glöm inte, att ni måste komma till mig», ropade Frona efter honom.

»Är rädd att min tid för närvarande är för mycket upptagen. Adjö! Vi ses igen, Dave.»

»Å jemine — vad den karl'n kan arbeta!» utbrast Dave och stirrade efter honom. »Alltid är hans tid upptagen — och av stora saker till på köpet. Undrar varför han inte ville gå med på hundaffären?»

FEMTONDE KAPITLET.

Men Corliss kom ändå på besök till henne, och det innan dagen hade gått till ända. Han hade icke behövt lång stunds eftertanke för att komma underfund med att han hade uppfört sig barnsligt. Han kände sitt misslyckande ganska bittert; men tanken på att de hädanefter ej skulle vara någonting alls för varandra och att det sista intryck hon fått av honom skulle vara dåligt, kändes nästan lika svårt, om icke värre. Och allt detta oavsett, pinades han också av blygsel. Han hade trott, att han skulle kunna bära en dylik missräkning mera manligt än så — i synnerhet som han alls icke hade kunnat vara säker på sin sak på förhand.

Och så gjorde han henne ett besök och följde henne upp till barackerna, och under vägen lyckades han med hennes tillhjälp få bort den tryckta stämningen mellan dem. Han talade resonligt och vänligt och hon likaså — han skulle till och med ha bett om ursäkt, om hon icke hade förhindrat det.

»Ni är inte det allra ringaste klandervärd, Vance», sade hon. »I ert ställe skulle jag helt säkert ha burit mig mycket mera obehärskat åt. Ty ni var verkligen ovänlig.»

»Men om ni hade varit i mitt ställe och jag i ert, så hade ingen ovänlighet kommit ifråga», svarade han med ett svagt försök att skämta. Hon smålog, glad över att han tog det litet lättare. »Olyckligtvis tillåter inte vår sociala visdom en sådan omkastning av rollerna», tillade han, egentligen för att säga någonting.

»Å, därvidlag är jag åter framme med min jesuitism», förklarade Frona skrattande. »Jag skulle mycket väl kunna sätta mig över denna sociala visdom.»

»Ni kan ju inte mena att — att...»

»Seså — chockerad som vanligt! Nej, jag skulle inte kunna vara nog oblyg att tala rent ut, men nog skulle jag kunna tillåta mig någon liten invit, som ni kortspelare säga, och som ledde till samma resultat, fastän på finare vis.»

»Skulle ni verkligen det?»

»Ja, alldeles säkert, ifall omständigheterna så fordrade. Jag hör inte till dem som utan strid kunna släppa ifrån sig vad de anse för sitt livs lycka. Sådant händer bara i böcker och bland sentimentalt folk. Min far har alltid sagt, att jag hör till 'de kämpande', och för det som i mina ögon är stort och heligt skulle jag kunna kämpa till det yttersta, även om jag därigenom kom himlavalvet att ramla ned över mitt huvud.»

»Ni har nu gjort mig mycket lycklig, Vance», tillade hon, då de efter en stund skildes vid ingången till barackerna. »Och allt kommer att vara vid det gamla. Jag vill inte ha en enda smula mindre av er än förut, utan snarare mycket mera.» —

Men efter några formella visiter tycktes Vance

Corliss ha glömt vägen till Jacob Welses hem och ägnade sig med frenetisk iver åt sitt arbete. Han var emellanåt till och med nog skrymtaktig att lyckönska sig till utgången av sitt frieri, och i sitt sinne uppdrog han bedrövliga bilder av huru olyckligt det skulle ha varit, om han och Frona med alla sina skiljaktiga åsikter hade blivit ett äkta par. Men detta var bara ibland. I allmänhet brukade tanken på henne inge honom en känsla, som var besläktad med fysisk hunger — och till bot däremot fanns blott ett enda medel, nämligen arbete, ansträngande arbete. Det hjälpte honom dock endast att komma ifrån tanken på henne den tid han var vaken. Under sömnen däremot led han ohjälpligt nederlag, och Del Bishop, som var mycket med honom, gav akt på hans oro och lyssnade uppmärksamt till hans frammumlade ord.

Del Bishop lade tillsammans två och två och kom till ett ganska korrekt resultat. Den enkla omständigheten att Corliss ej längre gick på besök till Frona var ett tillräckligt bevis för att frieriet hade misslyckats. Men Del gick ännu ett steg längre — han drog den slutsatsen, att det var St. Vincent som var orsaken till alltsammans. Flera gånger hade han sett journalisten ute tillsammans med Frona, och han var vederbörligen förargad däröver.

»Jag skall nog klämma till honom», mumlade han i lägret en kväll.

»Vem?» frågade Corliss.

»Vem? Tidningsskrivarn, om ni vill veta!»

»Varför det?»

»Å — på grund av — av allmänna principer. Var-

för lät ni mig inte knusa honom ordentligt den där kvällen utanför operahuset?»

Corliss skrattade vid minnet av denna tilldragelse. »Men varför slog ni honom, Del?»

»Hm! Allmänna principer!» fnös Del och sade sedan ingenting vidare.

Men Del Bishop lät ej grollret dra hans tankar bort från hans egentliga mål, och då de bägge männen under sin återfärd kommo till Eldorados och Bonanzas korsväg gjorde han halt.

»Hör på, Corliss», började han genast, »vet ni vad det vill säga att ha fått knäppen?» Hans principal nickade. »Nå, det har jag fått. Jag har aldrig bett er om något förut, men den här gången vill jag att ni skall ligga över här tills i morgon. Jag tror att min fruktranch inte är så värst långt borta. Tycker, förbaska mig, att det rent av luktar mogna apelsiner.»

»Det går nog för sig», medgav Corliss. »Men ännu bättre är det att jag reser ensam ned till Dawson och ni kommer efter, när ni har slutat spåra.»

»Ånej!» invände Del. »Det är ett spår och jag vill att ni skall vara med. Ni är en klok karl, och ni har lärt en helsikes hop ur böcker. Ni är en riktig baddare, när det kommer till kemiska undersökningar och så'nt — men är det fråga om att utan glasögon läsa vad som står skrivet på jordytan, då behövs det en så'n som er ödmjuke tjänare. Och nu har jag fått en idé...»

Corliss gjorde en åtbörd av låtsad ovilja, och nu började Del Bishop bli förargad.

»Det är rätt! Skratta ni! Men den är byggd precis på er egen favoritteori om erosion och förändrade

flodbäddar. Och jag har väl inte sökt efter guld hos mexikanerna i två hela år för ingenting. Var tror ni Eldoradoguldet kom ifrån? Vad? Därvidlag kunde ni allt ha behöft edra glasögon. Nå, det här är nu inte precis p o c k e t s, men jag vet i alla fall vad jag vet. Ligg nu över här med mig till i morgon, så kan ni se'n köpa er en fruktranch bredvid min.»

»Nå, så låt gå! Jag kan slå mig till ro och se igenom mina anteckningar, medan ni letar igenom er gamla flodbädd.»

»Har jag inte lovat er en fruktranch? Då måste det väl inte vara för mycket, att ni följer med och snokar omkring en smula?»

»Jag frågar inte efter edra omöjliga löften! Jag är trött och vill vara i fred. Det kan vara alldeles nog att jag har gått in på att stanna kvar. Ni kan ju förstöra er tid på att snoka omkring, men jag stannar i lägret. Begriper ni?»

»Nå, du hoppande Metusalem, det var mig en tacksam krabat! Här har jag legat vaken om nätterna och arbetat ut min teori med beräkning att låta er få vara med — och under tiden har ni legat där och snarkat och mumlat Frona ditt och Frona datt...»

»Nu är det nog! Tig!»

»I helsike heller! Visste jag inte mer om guldgrävning än ni om frieri, så...»

Corliss rusade emot honom, men Del vek åt sidan och satte upp sina knytnävar, gjorde en ursinnig höger- och vänstersväng och tog säkrare, fotfäste.

»Vänta lite!» skrek han, då Corliss gjorde min av att rusa emot honom på nytt. »Bara en sekund. Om ni går åt, följer ni mig då uppåt kullen?»

»Ja.»

»Och om jag inte klår er, så kan ni skjuta mig. Det är ärligt spel.»

Vance hade inga utsikter alls att bli segrare i boxningen och det visste Del mycket väl. Han lekte med sin motståndare, gjorde låtsade attacker, drog sig tillbaka och försvann ur hans räckhåll på det mest förunderliga sätt, tills Vance kände sig alldeles yr i huvudet. Han upptäckte snart, att det var alldeles för liten samverkan mellan hans själ och hans kropp, och det nästa han upptäckte var att han låg i snön och långsamt återkom till medvetande.

»Hur — hur bar ni er åt?» stammade han, och Del Bishop hjälpte honom skrattande på fötter, sedan han först gnidit hans panna med snö.

»Å, det skall jag visa er nå'n gång. Ni har ännu mycket att lära, som inte står i böcker. Men nu få vi först lov att slå läger och se'n följer ni mig uppåt kullen.»

»Tag en yxa och kom med!» kommenderade han, när allt var i ordning.

Del Bishop gick före uppåt Eldorado, lånade en hacka, skovel och panna i en hydda och gav sig in mellan jordvallarna i närheten av French Creeks mynning. Vance hade nu återfått sitt glada humör; han överdrev den ödmjukhet, varmed han följde sin segrare i hälarna, och Del Bishop grinade belåtet.

»Ni slår er nog fram. Ni har 'det rätta gryet i er!» Del kastade verktygen på marken och mönstrade sorgfälligt den snöhöljda ytan. »Tag nu yxan med er och gå upp på kullen därborta och hugg mig några fång torr ved.»

När Corliss kom tillbaka med sin sista börda ved, hade Del Bishop skottat undan snön och mossan på åtskilliga fläckar, så att de nästan bildade ett kors.

»Ska karva åt bägge hållen», förklarade han. »Kanske träffar jag på det här, eller också där, eller ovanför. Men om min idé är värd något, så skulle det här vara rätta platsen. Kan inte ligga på mer än ett par fots djup. Allt som behövs är tydliga tecken. Se'n kan vi ta oss in från sidan.»

Han tänkte nu eldar här och där på de skottade ställena. »Jag vill bara säga er en sak, Corliss, och det är att det här alls inte är att sköta p o c k e t s — för ser ni det är den största vetenskap och den finaste konst i världen.» Han rätade upp sig och talade i vördnadsfull ton. »Och det skall jag säga er, att är det fråga om att följa p o c k e t s, så kan jag vara utan mat.»

»Men slåss gör ni väl ändå helst av allt?»

Del Bishop funderade. »Nej», förklarade han slutligen. »Nog tar jag p o c k e t s för min del. Jag har ju sagt er att det är en farlig sjuka. Tar den en fast, så är man klippt. Går aldrig över. Se på mig! Tala om opiedrömmar — det är bara en pris snus mot p o c k e t s.»

Han gick och sparkade omkring glöden i en av eldarna. Sedan lyfte han upp hackan och högg med den, så att dess egg skar igenom jorden och med metallisk klang träffade hård botten.

»Har inte tinat upp mer än två tum», muttrade han, sedan han hade lutat sig ned och rotat med fingrarna i den våta marken. Fjölårets gräs var

bortbränt på ytan, men han hade fått tag i en handfull rötter, som han drog upp.

»Å tusan!»

»Vad är det?»

»Å tusan!» upprepade Del Bishop helt lugnt och slog de jordiga rötterna mot vaskpannan.

Corliss gick fram till honom och lutade sig ned för att se. »Håll!» utbrast han, i det han tog upp ett par jordklumpar och gnuggade dem mellan fingrarna. Något lysande gult glimmade fram.

»Å tusan!» upprepade Del Bishop återigen tonlöst. »Första signalen med skallran... Det börjar vid gräsrötterna och går se'n hela vägen ner.»

Med huvudet vänt åt sidan och uppåt, med ögonen slutna och näsborrarna vidgade och flämtande reste han sig plötsligt och vädrade i luften. Corliss betraktade honom förvånad.

»Hm!» grymtade Del Bishop. Och så drog han ett djupt andetag. »Känner ni inte hur det luktar apelsiner?»

SEXTONDE KAPITLET.

Rusningen till French Hill ägde rum i början av julveckan. Corliss och Bishop hade icke gjort sig någon brådska med att låta fyndet bli bekant, ty de undersökte platsen omsorgsfullt innan de stakade ut sina egna lotter och invigde några få närmare bekanta i hemligheten — Harney, Welse, Trethaway, en holländsk *chechaquo*, som hade förfrusit bägge sina ben, ett par medlemmar av den ridande polisen, en gammal kamrat till Bishop från den tid han letade guld i Black Hills Country, tvätterskan vid Forks och slutligen — Lucile. Det var Corliss som tog henne med i laget, och han stakade ut hennes lott och märkte den, men översten fick på sin del att till henne framföra inbjudningen att komma och bli rik.

Enligt landets sed erbjödo sig de på detta sätt gynnade att erlægga en viss del av sina inmutningars avkastning till de bägge upptäckarna. Corliss ville icke höra talas därom. Och Bishop sade ungefär det samma, ehuru han icke leddes av etiska skäl. Han hade tillräckligt ändå. »Får min fruktranch betald med det som blir, om jag också köper en dubbelt så stor som jag tänkt. Och om jag se'n finge mer, så visste jag rakt inte var jag skulle göra av'et.»

Efter den stora upptäckten tog Corliss för avgjort, att han måste se sig om efter en ny uppappare, men

då han så en dag hade en skarpögd kalifornier med sig till lägret, blev Del Bishop riktigt arg.

»Det blir ingenting av, så mycket ni vet det», förklarade han ursinnigt.

»Men ni är rik nu», svarade Vance, »och ni behöver inte arbeta.»

»Rik — å i helsike heller! Ni kan enligt lagen inte avskeda mig, och jag ämnar behålla platsen så länge jag har lust — begriper ni det?»

Tidigt på fredagens morgon infunno sig samtliga intresserade parterna hos guldkommissionären för att få sina inmutningar inregistrerade. Nu spreds nyheten ögonblickligen. Inom fem minuter voro de första på väg, och efter en halvtimme var hela staden på fötter. För att hindra ingrepp i deras äganderätt — genom flyttning av stakar och stympning av tillkännagivanden — återvände Corliss och Del till platsen strax sedan anmälningen hade skett. Men med styrelsens sigill till bekräftelse på sin rätt togo de saken lugnt, och den vilda jakten drev förbi dem i en ständig ström. Då de kommo halvvägs, råkade Del Bishop se sig om. Och där såg han St. Vincent komma efter med raska steg och med den vid sådana tillfällen vanliga packningen på ryggen. Just här gick vägen i en stor krökning och ingen mer än de tre syntes till.

»Tala inte till mig. Låtsä inte om att ni känner mig», förmanade Bishop skarpt i det han knäppte till sin nässkyddare, som gjorde honom fullkomligt oigenkännlig. »Därborta ser ni ett vattenhål. Lägg er där på magen och drick och låtsä som ni varken ser eller hör. Och fortsatt se'n ensam dit fram till

inmutningarna. Jag har litet privata affärer att sköta. Och vid allt vad heligt är, säg inte ett ord, varken till mig eller till den som kommer efter oss, och låt'en inte se ert ansikte.»

Corliss lydde förvånad. Han vek av från vägen, lade sig framstupa på snön och hämtade upp vatten åt sig med en bleckburk. Bishop stannade och lutade sig ned, som om han ville fästa sina mockasiner bättre. Just då St. Vincent hann upp honom, drog han till knuten och rusade vidare med en fart, som om han ville ta igen den tid han förlorat.

»Vänta — vänta litet, min gubbe!» ropade korrespondenten efter honom.

Bishop kastade en hastig blick tillbaka över axeln, men fortsatte att rusa framåt. Och St. Vincent måste springa för att hinna upp honom.

»Är det här vägen till...»

»Till French Hill?» avbröt Del. »Jo, lita på det. Och dit skall jag. Adjö.»

Han rusade framåt med väldig fart, och korrespondenten höll sig tätt i hälarna på honom, tydligt med avsikt att hinna med. Corliss begrep ännu ingenting av historien, han lyfte på huvudet och såg efter dem. Men då han såg Bishop helt tvärt vika av åt höger på vägen uppåt Adams Creek, gick ett ljus upp för honom, och han skrattade i mjugg.

Sent på kvällen kom Del till lägret vid Eldorado, alldeles uttröttad, men triumferande och förtjust.

»Har inte gjort'en det minsta», ropade han, innan han ännu hade kommit riktigt in i tältet. »Ge mig en bit att äta!» Han grep tag i tekannen och hällde i sig en hel flod av den varma drycken. »Skum-

flott, stekflott, ljusbitar, gamla mockasiner — vad som helst!»

Sedan sjönk han ned på bädden och gned sina styvnade benmuskler, medan Corliss stekte fläsk och lade upp bönor på en tallrik åt honom.

»Vad jag vet om'en?» frågade Bishop, ätande av alla krafter. »Jo, inte kommer då den till French Hill, det kan ni lita på! Först lät det i hans vanliga överlägsna ton: 'Hur långt är det dit, min gubbe?' Men se'n kom det litet mjukare för var gång: 'Hur långt är det kvar?' och till sist i riktigt ynkelig ton: 'Hur långt...»

Del Bishop brast i ett skallande skratt, som gjorde, att han fick sin sista klunk te i luftstrupen, vilket framkallade ett häftigt hostanfall.

»Var jag lämna'n?» fortsatte han, sedan han hade återfått talförmågan. »Borta på bergsryggen vid Indian River, genomblåst, andlös, alldeles förbi. Med lagom liv kvar för att kunna kravla sig ner till närmaste läger, det var alltihop. Och jag har själv gått mina styva femtio mil, så nu skall här sovas. God natt! Ropa inte på mig i morgon bittida.»

Han svepte in sig i filtarna och Corliss hörde honom mumla ännu en gång: »Hur långt är det, min gubbe? Hur långt är det kvar?» —

Corliss erfor en viss missräkning i fråga om Lucile. »Jag tillstår att jag inte förstår mig på henne», sade han till överste Trethaway. »Jag trodde att inmutningen skulle göra henne oberoende av operahuset.»

»Avkastningen kommer inte med ens», invände översten.

»Men man kan ta inteckning i jordlotten, när den är så lovande som hennes. Jag har till och med erbjudit henne ett förskott på några tusen räntefritt, men det avböjde hon, fastän hon för övrigt tycktes vara mycket tacksam och bad mig komma och hälsa på henne, när jag hade lust.»

Trethaway smålog och lekte med sin urkedja.

»Nåja, antag, att ni hade fått henne att överge operahuset. Vad skulle hon sedan ta sig för? Jag antar att hon är sällskapligt anlagd, hon som vi andra. Men skulle hon kunna gå upp till Barackerna och inleda umgänge med kaptenens fru — eller göra visit hos mrs Schoville och hos Frona? Skulle ni vilja följa henne nedåt gatan mitt på ljusa dagen?»

»Skulle ni?» frågade Vance.

»Ja», svarade översten utan tvekan, »och med nöje.»

»Det skulle jag också, men...» Han avbröt sig och stirrade med dyster uppsyn in i elden. »Vad säger ni om hennes intima umgänge med St. Vincent? De äro ju ständigt tillsammans.»

»Ja, det förvånar mig», medgav översten. »Det vill säga, inte vad honom beträffar. Han har många järn i elden, och Lucile har nu i alla fall sin inmutning vid French Hill. Jag skall genast kunna säga er vilken dag Frona kommer att ge honom sitt ja — om hon nu någonsin gör det.»

»Och det blir?»

»Samma dag han bryter med Lucile.»

Corliss såg tankfull ut och översten fortfor:

»Men Lucile däremot begriper jag inte. Vad hon kan finna för intagande hos St. Vincent...»

»Hennes smak är ju inte sämre än — än de andra

kvinnornas», inföll Vance häftigt. »Jag är säker om att...»

»Att Frona inte skall visa sig ha så dålig smak, menar ni?»

Corliss vände sig om och gick, och översten såg efter honom med ett bistert leende. —

Strax intill French Hill fanns en Eldoradoinmutning, som ägdes av en man bland de äldre invandrarna vid namn Pete Whipple. Han hade en infödd kvinna till hustru, mörkhyad och icke synnerligt vacker, dotter till en indiansk kvinna och en rysk pälshandlare. En söndagsmorgon gick Bishop ned för att prata bort en stund med Whipple, men fann hustrun ensam i hyddan. Hon talade en förskräcklig engelsk rotvälska, som var pinsam att höra, och Bishop beslöt sig för att bara röka en pipa och sedan vända om. Men det blev emellertid så, att sedan hon hade fått sin tunga i gång, stannade han kvar och rökte icke en, utan många pipor, och han uppmanade henne oupphörligt att fortsätta. Och medan han hörde på henne, grymtade han och skrattade och svor allt emellanåt, i den mån hans intresse stegrades.

Mitt under sin berättelse tog kvinnan fram en gammal illa medfaren bok med skinnpärmur ur en kista och lade den på bordet mellan dem. Boken förblev öppen, men hon hänvisade oupphörligt till den både med blickar och åtbörder, och för varje gång hon gjorde det lyste Del Bishops ögon av begärlighet. Då Mrs Whipple slutligen icke hade mer att säga och hade upprepat sina ord ett halvt dussin gånger, drog Bishop fram sin stoftpung. Våg-

skålarna togos fram och guldstoff vägdes upp till hundra dollars värde. Varefter Del Bishop gick tillbaka upp till tältet med sin nyförvärvade ägodel i handen och kom inrusande till Corliss, som satt på sin bädd och lagade mockasiner.

»Jag skall klämma honom, jag!» sade Del Bishop och slog med sin flata hand på boken, varefter han kastade den på bädden.

Corliss betraktade honom frågande och öppnade boken. Papperet var gulnat av ålder och illa medfaret av fukt, och dess innehåll var tryckt på ryska. »Jag visste inte, att ni har studerat ryska, Del», sade han skämtsamt. »Men jag kan inte läsa en rad.»

»Inte jag heller, gunås. Och Whipplés hustru därnere kan det inte — jag har kommit över boken hos henne. Men hennes farsgubbe var ryss — och han brukade läsa högt ur boken för henne. Så hon vet vad hon vet och vad hennes gamle farsgubbe visste — och det vet jag med.»

»Nå, vad vet ni då, ni tre?»

»Å, det är mycket, det», svarade Bishop långdraget. »Men vänta bara — håll ni utkik efter min rök, och när ni ser den höja sig, så får ni veta något, ni också.»

Matt Mc Carthy kom in över isen i julveckan, räknade sig till hur landet låg i fråga om Frona och St. Vincent och var alls icke belåten. Dave Harney gav honom en del upplysningar, och till dessa lade han dem han fick av Lucile, med vilken han stod på ganska förtrolig fot. Måhända lät han påverka sig av andras fördomar, men han ställde sig obetingat på deras sida, som icke hyste sympatier för St.

Vincent. Det var omöjligt för dem att säga varför, men korrespondenten var i allmänhet icke omtyckt bland männen. Detta kunde ju emellertid komma sig därav, att han stod så högt i kvinnornas gunst, att de andra kände sig undanträngda. Ty i övrigt, i fråga om hans sätt mot män, kunde de ej ha något att anmärka mot honom. Han var på intet sätt dominerande eller översittare, och han visade sig vara lika god kamrat han som andra.

Så snart Matt Mc Carthy hade fått upplysningarna av Lucile och Harney, beslöt han sig för att gå till Jacob Welse och där ge noga akt på St. Vincent — synnerligast sedan Luciles uttalande hade förlorat i betydenhet därigenom att Matt hade fått veta, att hon stod på intim fot med mannen i fråga. Trofast i vänskap och rask i handling, lät Matt ingalunda gräset gro under sina fötter. »Det kan vara rätt lämpligt för mig att gå dit, eftersom jag numera hör till matadorerna här», förklarade han, då han begav sig uppför höjden till ett whistparti hos Dave Harney. Och han tillade inom sig: »Och om inte fan själv håller ögonen på de sina, så skall jag nu hålla utkik på det här ynglet hans.»

Men mer än en gång under kvälens lopp upptäckte han anledningar att ändra sitt omdöme i välvilligare riktning. St. Vincent föreföll fullkomligt sann. Han var rättfram, munter, utan all tillgjordhet, skämtsam, godlynt och genomgående demokratisk. Matt kunde icke finna den ringaste skymt av osannfärdighet.

»Har jag blivit barn på nytt?» tänkte han, medan han ordnade de många trumfar han hade på hand.

»Behöver jag förarga mig över att kvinnfolken

tycka om en karl, som ser så bra och hygglig ut som han? Vackra ögon se gärna på raska karlar. De små sötnosarna äro alltid så förfärade för alla blodiga dåd i krig, men de förlora gärna sina hjärtan till de tappra i alla fall. Och inte har jag något skäl för att kalla honom för djävulsyngel. Fy skäms, gamle Matt Mc Carthy, en sådan stenhård gammal surdeg du har blivit! Men låt oss vänta lite än», tillade han i tankarna — »jag skulle vilja känna hur han tar i hand.»

Och därtill kom snart ett tillfälle, då St. Vincent med Frona till medspelerska tog in alla tretton spelen.

»Stora slam!» utropade Matt, »stora slam! Gratulerar, min gosse — gratulerar!» Han räckte St. Vincent sin hand.

Det var ett fast handtag, varken överdrivet varmt eller slappt, och Matt skakade omärkligt på huvudet. »Tjänar ingenting till att bråka», resonerade han i tysthet, »men först skall jag ta rätt på hur Frona har'et, och se'n kan det vara dags att lägga sig i saken.»

Medan sällskapet höll på att sätta på sig ytterkläderna för att gå, sade Dave Harney skämtsamt: »Nå, har inte Mc Carthy talat om något från sin utländska resa? Till exempel den där gången när han var i en katedral under en gudstjänst och förvånade sig över att de behövde ställa till rök, när där inte fanns så mycket som en enda mygga?»

»Sant vartenda ord», förklarade Mc Carthy oförskräckt. »Men har någon av er hört, när Dave och jag fick oss ett rus av kondenserad mjölk?»

»Så rysligt!» utropade mrs Schoville. »Men hur gick det till? Tala om det!»

»Det var på den tiden, när det var ljusbrist vid Forty Mile. Kallt var det, och Dave slank in till mig under dagen för att förnöja sina ögon med mina mjölkflaskor. 'Vad skulle ni tycka om ett glas av Bill Morans goda whisky?' frågade han och glodde på mina flaskor. Det vattnades mig i munnen förstås, men jag sade: 'Vad gör det vad en tycker, när pungen är tom?' — 'Ljusen kosta tio dollars dussinet', sa' han. 'Vill ni ge mig sex flaskor av er kondenserade mjölk för en butelj whisky av rätta sorten?' — 'Hur ska ni komma över den?' sa' jag. 'Lita på mig och ge mig flaskorna', sa' han. 'Det är kallt ute och jag har ett par ljusformar'. Och det är dagens sanning, att Dave Harney fick sex flaskor av min mjölk, och se'n lät han mjölken frysa i sina ljusformar och sålde dem som ljus till Bill Moran för en butelj av hans whisky.»

Så snart Harney kunde göra sig hörd under det allmänna skrattet, höjde han sin röst och sade: »Allt det där är sant, men det är inte hela historien. Har ni aldrig gissat slutet på den, Matt?»

Mc Carthy skakade på huvudet.

»Jo, jag var just då utan mjölk och hade inte heller något överflöd på socker, och därför spädde jag ut tre av edra flaskor med vatten — och det räckte till ljusen. På det viset hade jag mjölk till mitt kaffe en hel månad efteråt.»

»Ja, nu är ni min värd i kväll och därför vill jag inte förfära damerna med flera fula historier om edra bedrifter», förklarade Mc Carthy. »Kom nu, så gå vi!... Nej, ni min unge herr kavaljer», sade han till St. Vincent, då denne beredde sig att följa Frona

utför berget. »Det är hennes fosterpappa som följer henne hem i kväll.»

Mc Carthy skrattade på sitt tysta sätt och bjöd Frona armen, medan St. Vincent instämde i de andras skratt åt honom själv och drog sig tillbaka för att göra sällskap med miss Mortimer och baron Coubertin.

»Vad är det jag hört om er och Vincent?» frågade Matt tvärt, så snart de hade skilts från de andra.

Han såg på henne med sina genomträngande gråa ögon, men hon besvarade hans blick på samma sätt.

»Hur skall jag kunna veta vad du har hört?» svarade hon.

»A, när det pratas om en flicka och en karl — den ena vacker och den andre inte ful, bägge unga och ogifta — så kan det väl inte betyda mer än ett?»

»Nå?»

»Och det enda är det viktigaste här i världen.»

»Nå?» Frona var en smula förargad och hade ingen lust att hjälpa honom.

»Giftermål, naturligtvis», utbrast han. »Det påstås, att det artar sig till det mellan er.»

»Har man påstått att det är så?»

»Det är väl nog att det ser så ut?» genmälde han.

»Nej, och du är gammal nog för att veta bättre, Matt. Mr St. Vincent och jag ha nöje av varandras sällskap som vänner, det är alltsammans. Men antag att det verkligen vore som du sade — än se'n?»

»Det pratas om andra saker också», fortsatte Mc Carthy med eftertryck. »Man påstår att St. Vincent är fasligt intim med en liten snärta nere i staden — Lucile.»

»Nå, än se'n?»

Hon väntade på svar, men Mc Carthy stirrade endast på henne.

»Jag känner Lucile och jag tycker om henne», förklarade Frona. »Känner du henne? Och tycker du inte om henne?»

Matt ville svara, harklade sig och stannade. Slutligen utbrast han alldeles desperat: »Sannerligen, Frona, kunde jag inte ha lust att lägga upp er över knät och ge er en risbastul!»

Hon skrattade. »Å, det vågar du inte, Matt! Jag springer inte barbent vid Dyea nu för tiden.»

»Å, seså, retas inte nu!»

»Det gör jag inte. Tycker du verkligen inte om Lucile?»

»Än se'n då?» frågade han morskt.

»Det var just det jag frågade också — än se'n då?»

»Jo, det skall jag säga er — och kom ihåg, att orden komma från en, som är gammal nog att vara er far. Det är oanständigt — alldeles förbaskat oanständigt, att en man sällskapar med en hygglig ung flicka — till exempel med er — och på samma gång har något kuckel med en så'n som hon.»

»Och varför det?»

»Komma rakt från dyn och smutsa ner den som är ren. Kan ni fråga varför?»

Frona bet sig i läppen. »När träffade du Lucile sist?»

»Tidigt i går kväll, om ni vill veta.»

»Och du dansade med henne?»

»Bara en reel och en kadrilj — för det gör jag tusan så bra.»

Frona gick där och låtsade sig vara försjunken i

djupa tankar. Snön knarrade hårt under deras mokasiner.

»Nå?» frågade han efter en stund.

»Nå, vad funderar ni på?» frågade han om igen.

»Å, just ingenting... Jag undrade bara vem som hade blivit smutsigast — mr St. Vincent eller du — eller jag, som sedan har sällskapat med er bägge.»

Nu var Matt Mc Carthy icke synnerligt bevandrad i societetens sätt att tänka, och ehuru han hade en förnimmelse av, att hon hade orätt, kunde han icke ge sin tanke bestämd form, utan styrde vist men klenmodigt ur ur det farliga farvattnet.

»Nu är ni alldeles rasande på er gamle Matt», utbrast han, »som bara vill ert bästa och därför bär sig galet åt.»

»Nej, det är jag inte.»

»Jo, det är ni ändå!»

»Så!» Hon lutade sig hastigt fram och kysste honom på kinden. »Hur skulle jag kunna minnas Dyea och vara ond på dig, Matt?»

»Å, ni käraste barn, säger ni det? Jag är ju ingenting annat än stoftet under edra fötter, och ni kan trampa på mig om ni vill — vad som helst, bara inte vara ond på mig. Jag skulle kunna dö för er, låta hänga mig för er, om det kunde göra er lycklig! Och jag skulle kunna döda den som gjorde er sorg — och gå rakt åt helvete med ett småleende på mina läppar och glädje i hjärtat.»

De hade stannat utanför hennes port, och hon tryckte tacksamt hans arm. »Jag är visst inte ond, Matt! Med undantag av min far är du den ende, som jag skulle ha tillåtit att tala med mig om — om

den här saken — så som du har gjort. Och fastän jag tycker så mycket om dig, Matt, kanske nu mer än någonsin, så skulle jag ändå bli mycket ond, om du någonsin nämnde den mer. Du har ingen rättighet att göra det. Den saken rör mig ensam. Och det är orätt av dig...»

»Att hindra er från att gå blint mot faran?»

»Ja, om du vill kalla det så.»

Han brummade något för sig själv.

»Vad är det du säger?» frågade hon.

»Att ni kan tysta min mun, men inte binda mina händer.»

»Men du får inte göra någonting, Matt — du får det inte.»

Han svarade återigen med ett otydligt mummel.

»Och jag vill, att du just nu skall lova mig att inte göra något ingrepp i mitt liv, varken med ord eller handling.»

»Det lovar jag inte.»

»Du måste!»

»Jag vill inte! Och nu börjar det bli kallt att stå stilla, och ni kunde kyla edra tår — de där små rosenfärgade tårna, som jag ibland petade stickor ur vid Dyea. Så — in med er nu, flicka, och godnatt!»

Han sköt henne genom dörren och gick sin väg. Då han kom till hörnet, stannade han plötsligt och stirrade på sin egen skugga. »Du är allt en förbaskad fåne, min kära Matt Mc Carthy! Vem har någonsin hört, att en Welse inte vet vad han bör göra?»

Och så fortsatte han brummande sin väg, och för varje gång han brummade, reste hans varghund ragg bakom honom och blottade sina vita betar.

SJUTTONDE KAPITLET.

»Trött?»

Jacob Welse lade bägge sina händer på Fronas axlar, och hans ögon förrådde hela den ömhet, för vilken hans stela tunga ej hade några uttryck. Glädjen kring julgranen och hela den festliga kvällen var förbi, ett tjögtal barn hade gått hem lyckliga i kölden, den siste gästen hade avlägsnat sig och julaftonen höll på att sammansmälta med juldagen.

Hon besvarade hans ömhetsbevis med en glad nick och de slogo sig ned i ett par stora, bekväma stolar på var sin sida om eldstaden, där den sista kubben höll på att förvandlas till glödande ruiner.

»Och hur skall det vara vid den här tiden, nästa år?» Han tycktes ställa denna fråga till den brinnande träkubben, och liksom till svar på frågan flammade den plötsligt till och smulades sönder i ett regn av gnistor.

»Det är märkvärdigt, men hela denna tid sedan du kom hem har varit som ett enda ihållande mirakel», fortsatte han och sköt ifrån sig tankarna på framtiden för att komma i gladare stämning. »Vi ha sett bra litet av varandra sedan din barndom, Frona, och när jag resonerar allvarligt med mig själv, har jag

riktigt svårt att i dig återfinna det lilla vilda och rufsiga barnet från Dyea. Det var inte svårt att i den lilla friska och naturliga flickan se en äkta Welse. Men som ung kvinna — sådan jag har sett dig i afton och ser dig nu i denna stund, sådan du har varit ända sedan din återkomst — är du någonting helt annat — jag — jag . . .» Han lyfte hjälplöst sina händer. »Jag önskar nästan, att jag inte hade givit dig denna uppfostran utomlands, att jag hade behållit dig hos mig för att dela mina öden och äventyr, lyckas och misslyckas tillsammans med dig. Då hade jag åtminstone haft dig fullt klar för mig i denna stund. Som det nu är, har jag det inte. Det har kommit över dig någonting komplicerat, eller vad jag skall kalla det, som jag inte förstår. Detta är inte det rätta ordet, men jag kan omöjligen finna det.» Hon reste sig och föll på knä framför honom, lade sitt huvud mot hans knä och tog ömt hans hand mellan sina. »Jag skall försöka att på annat sätt uttrycka vad jag känner. I grund och botten bär du prägeln av ditt ursprung. Jag visste att den sattes på spel när jag skickade dig bort, men jag trodde på den medfödda naturens oförstörbarhet, och jag beslöt att våga försöket. Under din frånvaro kände jag ofta tvivel och fruktan; jag väntade, suckade till försynen och hoppades — och så kom den stora dagen! När de sade mig att din båt var i annalkande, kändes det som om jag haft döden på den ena sidan om mig och på den andra evinnerligt liv. Till gagn eller skada — de orden surrade runt i min hjärna, så jag trodde jag skulle bli galen. Hade mitt barn förblivit en äkta Welse? Skulle den

unga telnungen resa sig hög och rak och stark — eller skulle jag återse den tård och förtorkad av den brännande hettan därute i den värld, som är så olik vår lilla enkla, naturliga värld i Dyea? Du vet, att jag hade levat ensam, kämpat ensam i årtal, och du, min enda, var långt borta. Om det nu inte hade varit till gagn utan till skada!... När båten kom i sikte, vågade jag knappast se ditåt... Det var ju löjligt — jag har aldrig förut känt mig feg i hela mitt liv — och hur skulle jag, då båten bara syntes som en prick, kunna veta, om det varit till gagn eller skada? Nå — jag såg och såg emellertid, och nu började miraklet, ty jag visste det. Du stod vid styret. Du var en Welse. Det förefaller som en småsak, men det betydde så mycket. Man kunde inte vänta sådant av vilken kvinna som helst, men naturligtvis av en Welse. Och när så Bishop föll i vattnet och du genast behärskade situationen och din röst ljöd befallande och klar och indianerna lydde din vilja — då var min lyckas dag kommen.»

»Jag försökte alltid — och jag mindes...», viskade Frona. Hon kröp närmare intill honom, så att hon kunde lägga sin arm om hans hals och sitt huvud mot hans bröst. Han slöt henne intill sig och förde oupphörligt handen genom de glittrande vågorna av hennes ljusa hår.

»Ja, prägeln av ditt ursprung hade du kvar, men det var ändå en skillnad. Det är en skillnad. Jag har studerat den, försökt att utforska den. Jag har suttit till bords vid din sida med stolthet, men på samma gång med en känsla av obetydlighet. När du talade om småsaker, kunde jag följa dig, men när du

talade om stora ting, förmådde jag det inte. Jag kände dig, höll dig fast, men vips var du borta och jag var ensam. Den är en dåre, som inte inser sin egen okunnighet, och jag var nog klok att inse min. Konst, poesi, musik — vad vet jag om dem? Och för dig är allt sådant stora ting; de betyda mera för dig än de små saker som jag begriper. Nå, jag hade blint och dåraktigt hoppats, att vi skulle vara ett till själen, så som du är kött av mitt kött och ben av mina ben. Det har känts bittert, men jag har sett och förstått. Att se mitt eget röda blod glida ifrån mig, höja sig över mig! Jag har hört dig med hänförelsens glöd läsa upp saker ur din Browning, som låtit meningslösa som ett musikaliskt virrvarr för mina öron. Och där har Mrs Schoville suttit och uppgivit det ena utropet efter det andra av idiotisk extas, fastän hon inte har begripit ett jota mer än jag. Jag skulle ha kunnat strypa henne! Och jag har smugit mig in till mig om kvällarna med Browning och stängt in mig som en tjuv, men jag kunde omöjligt fatta meningen av vad jag läste. Mitt liv har gått i en enda rak fåra, djup och trång. Jag har gjort vad som har fallit mig för händer och gjort det väl, men nu kan jag inte slå in på nya banor, min tid är förbi. Jag, som är stark och mäktig, som har spelat så högt med ödet, som kunde köpa tusen målare och versmakare, både kropp och själ — jag blev gäckad av några tryckta blad, som sålts för några fattiga cents.»

Han tystnade och strök hennes hår.

»Nå, jag har försökt det omöjliga, riskerat det oundvikliga», återtog han. »Jag har skickat dig ifrån mig för att du skulle få det jag inte ägde,

men ändå drömt att vi skulle förbli ett. Och resultatet är att grundligheten finns kvar, men du har lärt ett främmande tungomål, och när du talar det, är jag döv. Det bittraste av allt är att jag vet att det nya tungomålet är för mer än mitt... Nå, jag vet egentligen inte varför jag har sagt allt detta, varför jag har biktat min svaghet...»

»Ack far — du den störste bland män!» Hon lyfte upp sitt huvud och såg med ett strålände leende in i hans ögon, i det hon strök tillbaka den tjocka manen av järngrått hår, som låg över hans panna. »Du, som har kämpat så väldigt, som har utfört större ting än dessa målare och versmakare — du som så väl känner förvandlingens lag! Tror du inte, att samma klagan skulle gå över din fars läppar, om han nu sutte bredvid dig och betraktade dig och vad du har gjort?»

»Jo, jo, jag har ju sagt att jag förstår... Låt oss inte tala om det längre — det var ett ögonblicks svaghet. Min far var en stor man.»

»Det är också min!»

»En kämpe ända in i det sista. Han stred ensam...»

»Så har också min gjort!»

»Och han kämpade in i döden.»

»Det skall också min göra. Det ska vi alla, vi med namnet Welse.»

Han skakade lekfullt hennes arm; hans glada humör kom tillbaka. »Men jag tänker sälja nu — gruvor, bolaget, allting — och bara studera Browning.»

»Då blir det också en kamp. Du kan inte förneka din natur, far.»

»Varför är du inte född till man?» utbrast han häftigt. »Du skulle ha blivit en präktig son. Som det nu är... Kvinnan är skapad för att följa den man hon valt, och du går ifrån mig — i morgon, i övermorgon, om ett år — vem vet hur snart? Men mannen, Frona, mannen?»

»Tala inte så där», sade hon. »Berätta i stället om din fars sista strid, den stora, ensliga kampen i Treasure City. Tio mot en, var det inte så? Berätta!»

»Nej, Frona. Har du tänkt på att detta är första gången i hela vårt liv som vi tala allvarligt med varandra som far och dotter? Du har inte haft en mors råd att tillgå och inte heller en fars — ty jag litade på naturens röst och lät dig gå. Men det kommer en tid, då moderns råd kunde behövas, och hur blir det då?»

Frona smög sig ännu närmare intill honom.

»Du... St. Vincent... Hur är det mellan er?»

»Jag — jag vet inte. Vad menar du?»

»Kom alltid ihåg, Frona, att du har fritt val. Men... Jag skulle gärna vilja vara på det klara med... Jag kunde kanske — råda... Men ingenting annat. Ett råd kan ändå...»

Det var någonting så oändligt ömtåligt över allsammans och Frona kände sin tunga bunden. Skulle hennes far egentligen kunna förstå henne? Hade hans medfödda filosofi, hur ärlig och sund den än var, givit honom alldeles samma måttstock för värdesättning, som den hon hade uppställt för sig på grund av den filosofi hon förvärvat?...»

»Det är ingenting alls mellan oss, far», förklarade hon beslutsamt. »Mr Vincent har inte sagt någon-

ting. Vi äro mycket goda vänner, vi tycka bra om varandra, och jag tänker det är alltsammans.»

»Ni tycka bra om varandra, säger du. Men hur tycker du om honom? Är det så, att du en gång skulle kunna säga med Ruth: 'Ditt folk är mitt folk, och din gud är min gud'?»

»Ne-nej. Det är kanske så — men jag vågar varken säga det, tänka det eller inte tänka det — nu. Det vore ju den stora bekräftelsen. Och den måste komma utan att man vet hur eller varför — som en väldig, vit blixtn — en uppenbarelse, då ingenting förblir fördolt, utan allt står förklarat i sanningens bländande ljus. Åtminstone föreställer jag mig det så.»

Jacob Welse nickade betänksamt, som om han förstått, men fortfarande funderade och övervägde.

»Men varför har du gjort dessa frågor, far? Varför nämnde du just mr St. Vincent? Jag har också varit vän med andra män.»

»Men jag har inte känt på samma sätt gentemot andra som mot honom. Vi måste vara ärliga, du och jag, och förlåta den smärta vi tillfoga varandra. Mitt omdöme är ju inte mera värt än en annans. Att kunna missta sig är en gemensam förbannelse för oss alla. Och jag kan inte alls förklara varför, men jag tycker inte om St. Vincent.»

»Det omdömet är visst ganska vanligt bland män», genmålde Frona, som kände sig oemotståndligt driven till försvar.

»Denna samstämmighet gör min position starkare», förklarade han utan dispytlystnad. »Men jag måste komma ihåg, att jag betraktar honom med en mans ögon. Kvinnor se på ett helt olika sätt. Detta är

någonting som jag intè kan förklara. Men jag följer min natur och försöker vara rättvis.»

»Har du ingenting mera bestämt att hålla dig till?» frågade hon med ett bemödande att bättre kunna uppfatta hans ståndpunkt. »Kan du inte närmare precisera någonting visst av vad du känner?»

»Det vågar jag knappt. En sådan förnimmelse kan sällan tolkas med ord. Men jag vill försöka. Feghet har alltid varit någonting okänt för oss Welser. Där fegheten finns är allting opålitligt. Det är som att bygga på sanden — eller som en avskyvärd sjukdom, som fräter och fräter och kan oförtänt bryta ut.»

»Men det förefaller mig som om St. Vincent vore den siste i världen man kan beskylla för feghet. Jag kan åtminstone inte se honom från den synpunkten.»

Det oroliga uttrycket i hennes ansikte gjorde honom ledsen. »Jag vet ju ingenting ont om St. Vincent. Har inga bevis för att han är någonting annat än vad han synes vara. Men jag kan inte hjälpa att jag har denna förnimmelse. En sak har jag ändå hört — angående ett simpelt kroguppträde i operahuset. Kom väl ihåg, Frona, att jag varken säger någonting om uppträdet eller om platsen — män äro män — men det påstås, att han inte betedde sig som en man den kvällen.»

»Ja, män äro män — som du säger, far. Vi skulle nog gärna vilja ha dem litet annorlunda än de äro, därför att världen då helt säkert skulle vara bättre. Men vi måste ta dem sådana de äro. Och Lucile...»

»Nej, nej, du missförstår mig. Det var inte henne

jag syftade på, utan slagsmålet. Han... Han hade visat sig feg.»

»Det säges så, sade du. Han talade om den där tilldragelsen för mig inte långt därefter, och jag tror inte han skulle ha vågat det, om den på något sätt hade varit...»

»Jag säger det visst inte som en anklagelse», inföll Jacob Welse hastigt. »Har bara hört så sägas, och han har kanske blivit fördomsfullt bedömd. Jag borde måhända aldrig ha nämnt det... Och låt oss nu slå det helt och hållet ur våra tankar. Jag ville bara råda, men jag förmodar att jag har gjort det på ett galet sätt.» Han lyfte upp hennes ansikte och såg henne i ögonen. »Framför allt annat och i trots av allt skall du först och sist och ständigt komma ihåg, mitt barn, att du är min dotter och att jag vet, att ditt liv är ditt eget och inte mitt — att du själv äger att bestämma över det och att välja till gagn eller skada. Ditt liv är din egen tillhörighet, och om jag skulle inverka på dig, så levde du inte ditt eget liv — och inte heller vore du då en äkta Welse, ty det har aldrig funnits en Welse, som gått under andras ledning. Hellre ha de dött eller givit sig ut som banbrytare på okänd mark. Det vill säga, att om du ansåg det lämpligt och naturligt att gå till operahuset och dansa, så skulle det göra mig ledsen, men jag skulle inte göra några invändningar. Det är inte vårt sätt. Och det konventionella har ingen betydelse för oss — det är bara till för svinen, som annars skulle rota ner sig för djupt i dyn. De svaga måste lyda eller krossas, men så är det inte med de starka. Massan är ingenting; individen är allt; och

det är alltid individen som behärskar massan och stiftar lagar. Strunt i vad världen säger! Om Welsarna nu skulle ge upphov åt en sidolinje, så vore det Welsarnas ensak, och du skulle ändå vara en Welse, och inför himmel och helvete, inför Gud Fader själv skulle vi hålla tillsammans, vi som är av samma blod, du och jag!»

»Du är mera frisinna än jag!» viskade hon och kysste hans panna, och hennes läppars smekning kändes så lätt som fläkten från ett blad, då det faller genom den stilla höstluften.

Och medan askan falnade i eldstaden, berättade han för henne om deras stammoder och om den kraftfulle farfadern, som utkämpade den stora ensliga striden och måste låta sitt liv i kampen vid Treasure City.

ADERTONDE KAPITLET.

»Dockhemmet» blev en avgjord succès. Mrs Schoville gav utlopp åt sin hänförelse i så överdrivna ordalag, att Jacob Welse, som stod i hennes närhet, kastade mordiska blickar på hennes tjocka, vita hals och kramade omedvetet ihop sina fingrar om en osynlig strupe. Dave Harney utgjöt sig också över styckets förträfflighet, ehuru han uttalade vissa tvivel angående sundheten av Noras filosofi och svor vid sina puritanska gudar, att Torvald var den mest långörade narr som kunde uppletas på bägge halvkloten. Till och med miss Mortimer, som egentligen ställde sig som antagonist mot hela skolan, medgav att de uppträdande hade räddat pjäsen genom sitt utmärkta spel. Och Matt Mc Carthy förklarade, att han inte klandrade lilla Nora det allra minsta för vad hon gjort, fastän han enskilt anförtrodde guld-kommissionären, att »lite sång och en balett inte skulle ha skadat föreställningen.»

»Naturligtvis hade det söta barnet rätt», dispute-rade han mot Harney, medan de bägge gingo därifrån, tätt bakom Frona och St. Vincent.

»Vet ni, att gummi...»

»Å, dra åt skogen med ert gummi!» utbrast Matt ursinnig.

»Som jag säger, gummigaloscher komma att stiga skyhögt fram emot islossningstiden. Tre uns paret, det kan ni lita på. Och nu kan ni köpa dem för ett uns paret och se'n stoppa de två netto i fickan. Ren flax, eller va'?»

»Må hin ta er och er flax! Det är Nora, det söta barnet, jag går och tänker på.»

De togo avsked av Frona och St. Vincent och fortsatte sedan disputerande bortåt operahuset.

Gregory St. Vincent drog en hörbar suck. »Äntligen!»

»Vad då?» frågade Frona utan någon nyfikenhet.

»Äntligen får jag tillfälle att säga er, hur ypperligt ni spelade! Den sista scenen gjorde ni underbart skickligt — så naturligt, att det föreföll mig som om ni verkligen skulle försvinna ur mitt liv för alltid.»

»Vilken olycka!»

»Ja, det var förfärligt.»

»Ånej.»

»Jo visst! Ja tillämpade alltsammans på mig själv. Ni var inte Nora, ni var Frona — och jag var inte Torvald, utan Gregory. Då ni gick er väg resklädd och med resväska i handen, tyckte jag det var nästan omöjligt att stanna och säga de sista replikerna. Och när så dörren stängdes och ni var borta, var det ridån som räddade mig. Den återförde mig till besinning. I annat fall skulle jag ha rusat efter er i publikens åsyn.»

»Det är märkvärdigt hur en roll kan inverka på dess framställare», sade Frona tankfullt.

»Eller också...» mumlade St. Vincent långdraget.

Frona sade ingenting och de gingo vidare under

tystnad. Hon befann sig ännu under den trollmakt som aftonen utövat, och den hänförelse hon känt som Nora hade ännu icke lagt sig fullkomligt. För öfrigt läste hon också mellan raderna av St. Vincents konversation, och hon erfor den skygghet, som kommer över kvinnan, då hon står inför mannens närmande till större förtrolighet.

Det var en klar och kall afton, icke överdrivet kall, endast fyrtio grader under noll, och landskapet låg övergjutet av en mild ljusflod, som icke kom från stjärnorna och icke heller från månen, ty den befann sig någonstädes på andra sidan jorden. Från sydost till nordväst lyste horisonten av ett blekgrönt skimmer, och därifrån utgick det dämpade ljuset.

Plötsligt drogs ett vitt ljusband över himmelen som skenet från en strålkastare. Natten förvandlades till spöklik dag för ett ögonblick, sedan blev den ännu mörkare än förut. Men i sydost pågick ett ljudlöst uppror. Den lysande, grönaktiga gasen var i jäsning, den bubblade, svällde upp, föll tillbaka och sträckte på försök väldiga andehänder uppåt den övre etern. Ännu en gång sköt en cyklopisk raket av flammmande eld över himlen från horisonten till zenit och så vidare och vidare i väldig flykt till horisonten igen. Men brospannet kunde icke hålla, och bakom det ruvade nattligt mörker. Men bredare, kraftigare, djupare, slösande med strålar åt höger och vänster, flammade de vita vägarna över zenit i bländande glans och gingo vidare ner till världens bortersta rand. Äntligen var himlen brolagd och brospannet höll!

Vid denna norrskenets triumf bröts tystnaden på jorden, och tiotusen varghundar klagade i ett uni-

sont, långdraget tjut sin nöd och sorg. Fröna ryste till och St. Vincent lade sin arm om hennes liv. Kvinnan inom henne förnam beröringen med mannen och kände på samma gång en lätt rysning av obestämd glädje. Hon gjorde intet motstånd. Och medan varghundarna tjöto nedanför hennes fötter och norrskenet flammade över hennes huvud, kände hon sig dragen tätt intill honom.

»Behöver jag förtälja mitt hjärtas historia?» viskade han.

Hon sänkte sitt huvud med trött belåtenhet mot hans axel, och de betraktade tillsammans det flammande himlavalvet, där stjärnorna fördunklades och försvunno. I oupphörlig ebb och flod, pulserande efter någon mäktig rytm, slungades det prismatiska färgspelet i en glittrande översvämning ut över firmamentet. Så blev himlens valv plötsligt en väldig vävstol, vari kejslerlig purpur och djupt sjögrönt blandades, och vävdes samman med flammande varp och gnistrande inslag, tills den finaste, lättaste och genomskinligaste tyllslöja böljade inför den förvånade nattens ögon.

Utan föregående varning splittrades bron av en förmäten svart arm. Bågen upplöstes i ett glittrande virrvarr. Stora, svarta klyftor öppnade sig, växte och slöto sig samman. Brutna knippen av färger och bleknande eld smögo skyggt bort mot horisonten. Och så stod nattens döm där åter i oändligt majestät och stjärnorna kommo tillbaka den ena efter den andra, och varghundarna höjde sin klagan på nytt.

»Jag har så litet att bjuda dig, älskade», sade man-

nen med en viss bitterhet i rösten. »En kringirrande vandrares vansklige lott.»

Och kvinnan tog hans hand och tryckte den mot sitt hjärta, i det hon upprepade vad en stor kvinna hade sagt för henne: »Ett tält och en bit bröd tillsammans med dig, Richard!»

NITTONDE KAPITLET.

How-ha var endast en indiankvinna, ättling av en lång rad fiskätare och köttslukare, och hennes etiska begrepp voro lika råa och simpla som hennes blod. Långvarig kontakt med de vita hade emellertid givit henne en inblick i deras sätt att betrakta saker och ting, och ehuru hon i djupet av sin själ hyste förakt för deras seder och bruk, hade hon förstått dem fullkomligt. För tio år sedan hade hon skött matlagningen hos Jacob Welse, och sedan hade hon stannat i hans hus och varit honom till gagn på mångahanda sätt. Och då hon en kulan januari-morgon öppnade ingångsdörren för någon, som bulat på den med portklappen, fick hennes buttra ansikte ett upprört uttryck, när hon upptäckte vem den besökande var. En vanlig man eller kvinna skulle icke ha känt igen henne så lätt. Men How-has iakttagelseförmåga och minne för detaljer hade utvecklats i en hård skola, där döden ständigt slog den fåvitske och den vaksamme fick behålla sitt liv.

How-ha betraktade kvinnan som stod framför henne från huvud till fot. Genom den tjocka slöjan kunde hon endast urskilja hennes blixtrande ögon och kapuschongen dolde fullkomligt den främmandes hår, medan parkan icke så noga angav gestaltens konturer. Men How-ha betraktade henne forskande om igen. Det var i alla fall någonting bekant hos

den där gestalten och i kvinnans sätt att föra huvudet. Och How-ha började nu ivrigt forska i sin hjärnas gömslen, där hon förvarade intrycken från sitt magra liv. Utan misstag fann hon vad hon sökte, valde ut och sammanförde i ett ögonblick, och så hade hon den besökande klar för sig. Mörkret gled av henne. Hon kände igen henne, och hon kände också hennes ord och gärningar, hennes utseende och hennes historia.

»Bäst att ni gå er väg och det genast» förklarade How-ha.

»Jag önskar träffa miss Welse.»

Den främmande talade med en ton, som uttryckte en bestämd vilja, men detta gjorde ej något intryck på How-ha.

»Bäst att ni gå», upprepade hon envist.

»Se här, lämna det här kortet till miss Welse och» — hon satte sitt knä mellan dörren och dörrposten — »och var så god och lämna dörren öppen.»

How-ha gjorde en sur min, men hon tog kortet. Ty hon kunde icke skaka av sig trycket av tio års tjänst hos den överlägsna rasen.

”Kan jag få träffa er?

Lucile.”

Så stod det på kortet. Frona såg frågande upp på indianskan.

»Hon står kvar utanför», sade How-ha. »Jag säga till henne att gå sin väg genast — genast. Nå? Ni också tänka så? Hon inte vilja gott. Hon säkert...»

»Nej, nej!» Fronas tankar ordnade sig hastigt.

»För henne hit!»

»Vore mycket bättre...»

»Gå!»

How-ha åtlydde motvilligt den tillsägelse hon fått, och på vägen utför trappan kände hon en famlande undran över att vitt och svart skinn skulle göra den ene till husbonde och den andre till tjänare.

Med en enda blick såg Lucie vid sitt inträde Frona, småleende med utsträckt hand i förgrunden, det prydliga toalettbordet, de enkla prydnadsartiklarna, de otaliga bevisen på att rummet tillhörde en ung flicka. Och när hon inandades denna friska och rena luft reste sig hennes egen första ungdom anklagande inför henne.

»Jag är glad att ni kom», sade Frona. »Jag har så gärna velat träffa er igen. Var god och lägg av er tunga parka. Å vad den är tjock — så praktigt pälsverk och så väl arbetat!»

»Ja, från Sibirien.» Hon hade så när tillagt: »en present av St. Vincent», men hon sade i stället: »Där ha de ännu inte lärt sig att fuska med sitt arbete, som ni vet.»

Hon sjönk ned i en låg gungstol med ett naturligt behag, som icke undgick Fronas skönhetsälskande ögon. Och där satt hon sedan och lyssnade med hög-buret huvud till den unga flickans ansträngningar att konversera.

»Vad kan hon ha kommit för?» undrade Frona inom sig, medan hon talade om pälsverk och väder och andra likgiltiga saker.

»Om ni inte säger någonting, Lucile, så blir jag snart nervös», utbrast hon slutligen häftigt. »Har det hänt något?»

Lucile reste sig och gick fram till spegelbordet.

Hon lyfte upp ett litet miniatyrporträtt av Frona.
»Är det ni? Hur gammal var ni då?»

»Sexton år.»

»En älva, men kall som Norden.»

»Blodet värmes senare hos oss», tillrättavisade Frona, »men det...»

»Blir inte mindre varmt för det» ifyllde Lucile skrattande. »Och hur gammal är ni nu?»

»Tjugu.»

»Tjugu», upprepade Lucile långsamt. »Tjugul!»
Hon återtog sin plats. »Jaså, ni är tjugu år — och jag är tjugufyra.»

»Så liten skillnad!»

»Men vårt blod värmes tidigare.» Lucile utslungade dessa ord tvärsöver en omätlig klyfta, som de fyra åren icke kunde fylla.

Frona kunde knappt dölja sitt missnöje. Lucile gick åter bort och såg på porträttet, kom sedan tillbaka igen.

»Vad tänker ni om kärleken?» frågade hon plötsligt med ett leende.

»Om kärleken?» upprepade Frona med kvävd röst.

»Ja! Vad vet ni om den? Vad tänker ni om den?»

En flod av glödande och rosenfärgade definitioner ville över Fronas läppar, men hon hejdade dem och svarade: »Kärleken är ett offer.»

»Gott! Ett offer. Nå, lönar det sig?»

»Ja, naturligtvis. Vem kan betvivla det?»

Luciles ögon glimmade av ett leende.

»Vad skrattar ni åt?» frågade Frona.

»Se på mig!» utbrast Lucile, i det hon reste sig upp med flammande kinder. »Jag är tjugufyra år. Inte

precis någon fågelskrämna och inte heller ett dumhuvud. Hjärta har jag och rött och varmt blod. Och jag har älskat. Jag minns ändå inte, att det har lönat sig. Jag vet bara att jag har offrat.»

»Och offret blev er lön», inföll Frona varmt. »Om också er kärlek varit missriktad, så har ni ändå älskat, och kärleken är sin egen lön. Ni har verkat, ni har tjänat — vad vill ni mer?»

»Småflickornas idé om kärlek», sade Lucile hånfullt.

»Ni är orättvis.»

»Nej, jag gör er rättvisa», sade Lucille. »Ni vill säga mig, att ni har sett och förstått, att fastän ni endast har fört era läppar till bägarens rand, har ni gissat er till dryckens smak och vet att den kan vara god. Jag vet, att ni är en vidsynt kvinna och inte dömer småaktigt, men det är här det sitter» — hon pekade på sin panna. »Det är en rusande dryck, och ni har supit in för mycket av ångorna. Men töm alltsammans i botten, vänd upp och ned på glaset, och säg sedan att det är gott! . . . Nej, Gud förbjude det!» utbrast hon häftigt. »Det finns också ädel kärlek. Måtte ni finna en sådan, en äkta ren, inte bara en hycklad!»

Frona lät sin hand glida neråt Luciles arm och tog hennes hand i sin. »Ni säger saker som jag känner äro oriktiga, men jag kan inte svara er. Jag, som har levat så litet, kan ju inte gendriva er, som har levat så mycket . . .»

»Den som lever flera liv än ett, skall dö flera dödar än en», citerade Lucile i sitt hjärtas bitterhet, och Frona slog armarna om henne, nära att brista i gråt.

Luciles krampaktigt rynkade ögonbryn slätades ut, och hon tryckte en lätt, moderlig kyss på den andras

hår. Sedan blev uttrycket i hennes ansikte åter hårt, och hon sköt Frona ifrån sig.

»Ni tänker gifta er med Gregory St. Vincent?»

Frona spratt till. Deras förbindelse var endast fjorton dagar gammal och icke ett ord hade nämnts om den. »Hur vet ni det?»

»Ett tydligt svar!» Lucile betraktade Fronas öppna ansikte och såg hennes kinder glöda av en plötslig rodnad. Hon kände sig som en gammal erfaren boxare inför en muskelsvag och oförsiktig nybörjare. »Hur jag vet det?» Hon skrattade strävt. »När en man helt plötsligt lämnar en kvinnas armar med sina läppar fuktiga efter sista kyssarna och munnen stinkande av sina sista lögner!»

»Nå?»

»Och så glömmet vägen tillbaka till henne...»

»Jaså!» Welsernas blod brusade upp och kom Fronas ögon att blixtra. »Det var således därför ni kom! Jag kunde ha gissat det, om jag hade fäst den ringaste uppmärksamhet vid skvallret i Dawson.»

»Det är inte för sent ännu», sade Lucile föraktfullt. »Och det är ju ert sätt.»

»Ämnar ni tala om för mig vad han har gjort — vad han har varit för er? Jag vill bara säga er att det är gagnlöst. Han är man, liksom ni och jag äro kvinnor.»

»Nej», ljög Lucile, i det hon sväljde sin förvåning. »Jag trodde inte att det skulle kunna inverka på er. Jag visste, att ni var för upphöjd till det. Men har ni haft en tanke på mig?»

Frona drog djupt efter andan. Men så sträckte hon ut sina armar för att hålla kvar den man, som Lucile eftersträvade.

»Er far upp i dagen!» utropade Lucile. »Å, ni omöjliga Welsar! Men han är er inte värd, Frona Welse», fortfor hon. »Han är varken hygglig eller stor eller god. Hans kärlek har inte samma värde som er. Bah! Han kan egentligen inte hysa någon kärlek alls — passion av ett eller annat slag är det enda han kommer ut med. Men det vill ni inte ha. Och det är i bästa fall allt vad han kan ge er. Vad skulle ni ge honom! Er själva? Ett dåraktigt slöseri! Men er fars gula...»

»Tyst! Jag vill inte höra sådant. Det är mycket orätt av er...» inföll Frona, men i nästa sekund tillade hon med djärv inkonsekvens: »Och vad skulle då ni, Lucile, ge honom?»

»Några lidelsefulla stunder», svarade Lucile hastigt. »Ett glödande utbrott av sällhet och helveteskval efteråt — och dem förtjänar han såväl som jag. Så att vågskålarna skulle just väga jämnt oss emellan.»

»Men... Men...»

»Ty det bor en dämon inom honom», fortfor Lucile, »en lockande dämon, som har tjusat mig, men som ni bör be till Gud att ni aldrig får göra bekantskap med, Frona. Ty ni har ingen sådan. Min liknar hans, så att de passa bra tillsammans. Jag kan gott erkänna, att det hela bara är en tillfällig attraktion. Det finns ingenting bestående hos honom lika litet som hos mig. Men skönhet ha vi bägge. Även i det avseendet varandra värda.»

Frona låg tillbakalutad i sin stol och betraktade helt lugnt sin gäst. Lucile väntade att hon skulle svara. Men det rådde en djup tystnad.

»Nå?» frågade slutligen Lucile i låg, nyfiken ton och steg upp för att sätta på sig sin parka.

»Ingenting. Jag bara väntar.»

»Jag har talat till punkt.»

»Då vill jag säga, att jag inte förstår er», förklarade Frona kallt. »Jag kan inte på något sätt fatta ert motiv. Det är någonting banalt i vad ni har sagt. Ett är jag emellertid säker på, och det är att ni av något ofattligt skäl har varit er själv otrogen i dag. Ni är inte alls samma Lucile som den jag traffade vid floden. Och det var den sanna Lucile, det vet jag, hur litet jag än såg av henne. Den som har besökt mig i dag är en främmande kvinna. Jag känner henne inte. Ibland har hon påmint om Lucile, men mycket sällan. Den kvinnan har ljugit — ljugit för mig och ljugit på sig själv. Vad hon har sagt om den hon anklagade är ju endast ett personligt omdöme. Det kan hända att hon också har ljugit på honom. Det är till och med mycket antagligt. Vad tänker ni om detta?»

»Att ni är en mycket intelligent flicka, Frona. Att ni i somliga fall säger mera sanning än ni själv vet, och att ni i andra är mera blind än ni kan föreställa er.»

»Det finns någonting som jag skulle kunna tycka om hos er, Lucile, men ni har gömt det så väl, att jag inte kan få tag i det.»

På Luciles läppar dallrade ett svar. Men hon drog tigande på sig p a r k a n och vände sig om för att gå.

Frona följde henne ner — och How-ha funderade över de vita, som stifta lagar, men ställa sig över dem.

När dörren hade stängts, spottade Lucile på gatan.

»Tvi! Jag har smutsat min mun med St. Vincents namn!» Och hon spottade om igen.

*

»Kom in!»

Vid denna uppmaning sköt Matt Mc Charty upp dörren och stängde den sedan omsorgsfullt efter sig.

»Å, är det ni?» St. Vincent betraktade sin gäst med mörk och förströdd min, men han hämtade sig hastigt och räckte fram handen. »God dag Matt, gamle gossel! Mina tankar voro tusen mil härifrån, då ni kom in. Sitt ned, sitt ned. Tobaken står bredvid er. Försök den och säg se'n, vad ni tycker om den.»

»Jo, jag kan tro att hans tankar va' långt borta», tänkte Matt, som nyss i mörkret hade mött en kvinnlig gestalt, misstänkt lik Lucile. Högt sade han: »Ni var försänkt i vakna drömmar, kan jag tro. Och jag undrar inte på det.»

»Hur då?» frågade korrespondenten muntert.

»Därför att jag mötte Lucile ett stycke härifrån — och spåren av hennes mockasiner gå ända till er dörr. Sådana där jäntor kunna säga skarpa saker ibland», sade Matt skrattande.

»Ja, det är just det värsta med dem», medgav St. Vincent öppet. »Man roar sig lite med dem i förbigående, och så begära de att det skall räcka i evighet.»

»Att bli av med en gammal kärlekshistoria är ett svårlöst problem, eller hur?»

»Ja, det är säkert. Och ni förstår er nog på den saken. Det är lätt att se, att ni haft åtskilliga erfarenheter på er tid, Matt.»

»På min tid? Jag är inte för gammal än att roa mig en smula.»

»Nej, visst, visst. Det kan man se på edra ögon.

Varmt hjärta och spelande ögon, Matt!» Han klappade sin gäst på axeln med ett hjärtligt skratt.

»Och jag tror inte att ni ger mig efter, Vincent. Ni är en lättfärdig krabat och far illa fram bland fruntimrena, det syns på er. Ni har givit många lättsinniga kyssar och krossat många hjärtan. Apropå, har ni nånsin varit ute för'et riktigt?»

»Vad menar ni?»

»Riktigt ute för'et — riktigt grundligt — det vill säga — nåja — har ni nånsin varit far?»

St. Vincent skakade på huvudet.

»Inte jag heller. Men har ni känt faderskärlek då?»

»Det vet jag knappast. Det tror jag inte.»

»Men se det har jag. Och det riktigt grundligt ändå, ska jag säga er. Om nånsin en karl har ammat upp ett barn, så gjorde jag'et, eller åtminstone i det närmaste. Det var ett flickebarn, och nu är hon fullväxt, och jag håller henne, om möjligt, kärare än hennes köttslige far kan göra. Förutom henne har jag aldrig älskat mer än en enda kvinna, och hon var olyckligtvis redan gift. Så jag nämnde aldrig ett ord om'et, varken till henne själv eller andra. Men hon dog — Gud vare med nenne!»

Han sänkte huvudet mot bröstet, och hans tankar gingo tillbaka till en ljushårig kvinna av anglosaxisk härkomst, som förirrat sig likt en solstråle till blockhuset vid Dyeafloden. Plötsligt såg han upp och fann att St. Vincent stirrade framför sig i andra tankar.

»Det får vara slut på alla galenskaper nu, Vincent!»

Korrespondenten ryckte upp sig. Irländarens små blåa ögon borrhade sig in i hans.

»Är ni en modig man, Vincent?»

För en sekund pejlade de varandras själar. Och Matt kunde ha svurit på, att han såg en skymt av osäkerhet i den andres ögon.

Han slog sin knytnäve i bordet med triumferande kraft. »Vid Gud, det är ni inte!»

Korrespondenten drog tobaksburken över till sig och rullade en cigarett. Han gjorde det omsorgsfullt och det tunna rispapperet böjde sig i hans hand utan att darra. Men under tiden steg en mörk rodnad upp under kanten på hans krage och spred sig allt längre uppåt, tills hela hans ansikte var högrött.

»Nå, det är bra. Det besparar alltid mina händer ett snuskigt göra. Men hör nu på! Det där flickebarnet, som har växt upp till kvinna, sover här i Dawson i natt. Gud hjälpe både er och mig, aldrig få vi lägga våra huvud på kudden i oskuld och renhet som hon. Och det vill jag säga er, att aldrig skall ni få komma er hand vid henne!»

Dämonen, som Lucile hade talat om, började röra på sig, oresonlig och vild.

»Jag tycker inte om er. Skälet behåller jag för mig själv. Men lägg väl på minnet vad jag nu säger. Skulle ni vara nog vanvettig att göra henne till er hustru, så kommer ni aldrig att se den fördömda dagens slut eller nalkas brudkammaren. Å, jag skulle kunna slå ihjäl er med bara knytnävarna, om det behövdes. Men jag hoppas på snyggare arbete. Var lugn. Jag skall inte göra er någonting.»

»Ni irländska svin!»

Nu bröt dämonen fram och det helt plötsligt. Matt Mc Carthy fann mynningen av en revolver riktad emot sig i jämnhöjd med sina ögon.

»Är den laddad?» frågade han. »Jag tror verkligen det. Men varför sölar ni? Skall ni inte spänna hanen?»

Korrespondenten rörde på fingret och det hördes en varnande knäpp.

»Nå, så tryck av. Tryck av, säger jag... Som om ni inte kunde det med den där famlande oron i edra ögon!»

St. Vincent försökte vända sitt huvud åt sidan.

»Se på mig, karll!» kommenderade Mc Carthy. »Håll edra ögon fästade på mig medan ni gör'et.»

Rörelsen åt sidan hejdades motvilligt och ögonen mötte irländarens på nytt.

»Nu!»

St. Vincent bet ihop tänderna och försökte trycka av — åtminstone trodde han att han gjorde det, så som man tror att man gör saker i drömmen. Han ville utföra gärningen, hjärnan kommenderade honom att göra det, men den nervösa oron i hans själ lade hinder i vägen.

»Jag tror att det där darrande lilla fingret inte har någon makt?» Matt flinade sin marterade motståndare midt i ansiktet. »Så vänd då vapnet åt sidan och sänk hanen helt sakta... sakta och varsamt». Hans röst dog bort i ett långsamt diminuendo.

När detta var gjort, lät St. Vincent revolvern falla och sjönk utmattad ned på en stol. Han försökte räta upp sig, men i stället föll han framstupa över bordet och gömde ansiktet i sina förlamade händer. Matt drog på sig vantarna med en medlidsam blick på St. Vincent, sedan gick han och stängde sakta dörren efter sig.

TJUGONDE KAPITLET.

Där naturen är hård och sträv bli människorna det även. Livets behagligheter finnas endast i blida länder, där solen lyser varm och jorden är fet. Brittanniens råa och fuktiga klimat driver människorna där att använda starka drycker; det rosiga Österlandet lockar till präktfulla drömmar bland lotusblommor. Den stöväxte och vitskinnade nordbon ryter barskt ut sin vrede och slår sin fiende i ansiktet med knytnäven. Den smidige och silkesmjukt leende sydlingen väntar och utför sitt värv bakifrån, när ingen ser det, behagfullt och utan oväsen. Resultatet blir detsamma, men sättet är olika. Bägge äro syndare, så som människan av kvinna född alltid har varit, men den ene gör sin gärning öppet inför Guds ansikte, och den andre däremot — som om Gud icke såg även detta — döljer sin orättfärdighet under en förföriskt skimrande slöja, som om den vore en storartad hemlighet.

Ja, sådant är människornas sätt, alltefter som solen lyser på dem och vinden blåser — alltefter deras släktes art, deras arv från far och mor. Människan är resultanten av många krafter, som äro starkare än hon och stöpa henne i den förut bestämda

formen. Men om hon har friska ben, kan hon ge sig ut i världen och möta nya påtryckningar, och de sporra henne framåt, tills hon dör, och dör i den av de många påtryckningarna förut bestämda formen. Byt ut ett par barn i vaggan, och den lågborne slaven skall bära purpurn med kejserligt majestät, medan det kungliga barnet tigger allmosor lika ödmjukt och kryper för piskan lika vämjeligt som hans ringaste undersåte.

I det kalla, bistra och hotfulla Nordlandet ströko människorna av sig all söderns lättja och arbetade grundligt. De ströko dessutom av sig mycket av civilisationens fernissa, alla dess dårskaper, det mesta av dess svagheter och måhända också några av dess dygder. Må så vara, men de behöllo de stora traditionerna och levde åtminstone ärligt och öppet, skratade uppriktigt och sågo varandra i ögonen. —

Vance Corliss torkade sina sista diskar och satte bort dem på hyllan, varefter han tände sin pipa och lade sig på sin bädd för att stirra upp på det med mossa tätade taket i sin hydda på French Hill. Hyddan stod på den sista sluttningen nedåt Eldorado Creek, alldeles intill den allmänna färdvägen, och dess enda fönster lyste muntert om kvällarna mot dem som voro sent ute.

Dörren sparkades upp och Del Bishop stapplade in med ett fång bränsle. Andedräkten hade så slagit sig fast som rimfrost på hans ansikte, att han icke kunde tala. Ett sådant tillstånd var alltid prövosamt och han skyndade att hålla sitt ansikte över den dallrande hettan från ugnen. Genast tinade frosten upp och sipprade ned på den vitglödgade ytan nedanför;

sedan började isen falla i små klumpar ur hans skägg, och fräste och puttrade trotsigt på spiseln, tills de stego uppåt i form av ånga.

»Där har ni nu bevittnat ett riktigt fenomen, som belyser materiens tre former: fast kropp, flytande form och ånga», sade Vance skrattande och härmade en föreläsares pedantiska ton. »I nästa ögonblick får ni fram gasen.»

»D — d — det är mycket bra», sludrade Bishop, i det han vred och vände på ett envist stycke is, tills det släppte hans överläpp och föll med en smäll ned på spiseln.

»Hur kallt tror ni det är, Del? Femtio grader?»

»Femtio!» upprepade Del med obeskrivligt förakt, i det han torkade sig i ansiktet. »Kvicksilvret har varit fruset i timal och se'n har det bara blivit kallare och kallare. Femtio grader! Jag håller mina nya vantar mot edra gamla mockasiner på att det inte är ett grand under sjuttio.»

»Tror ni det?»

»Vill ni slå vad?»

Vance nickade skrattande.

»Hundragradig eller Fahrenheit?» frågade Bishop, som plötsligt blev misstänksam.

»Å, om ni är så angelägen om mina gamla mockasiner», förklarade Vance med en ton, som om han vore stött över den andres klentrogenhet, »så kan ni få dem utan att slå vad.»

Del fnös och kastade sig på den andra britsen, »Trodde väl ni var kvick nu, eller hur?» Då han icke fick något svar, vände han sig mot väggen och började studera mossfyllningen mellan stockarna.

Men sedan han ägnat femton minuter åt denna förströelse var han trött på den. »Spelar ni ett parti innan vi lägger oss?» ropade han bortåt den andra britsen.

»Det går an.» Corliss steg upp, sträckte på sig och flyttade lampan från hyllan till bordet. »Tror ni att oljan räcker?» sade han, sedan han sett efter huru högt det stod i oljehuset.

»Glömde jag inte fylla den!» utbrast Bishop, som höll på att ta fram korten. »Men nog tror jag den räcker över ett parti.»

Corliss tog korten och blandade, men avbröt sig för att säga: »Nu ha vi en långresa för oss, Del. Den räcker väl ungefär en månad, till mitten av mars. Uppåt Stuart River till Mc Question, uppåt Mc Question och tillbaka igen nedåt Mayo. Och sedan tvärs över landet till Mazy May och uppför Henderson Creek...»

»På Indian River?»

»Nej, alldeles nedanför där Stuart förenas med Yukon. Och så tillbaka till Dawson igen innan isen går upp.»

Bishops ögon lyste. »Då få vi att göra! Har ni spår?»

»Jag har fått bud från Parker vid Mayo, och Mc Pherson sover inte heller vid Henderson — det är sant, honom känner ni inte. Man kan naturligtvis inte säga någonting bestämt, men...»

Bishop nickade förnumstigt, medan Corliss ordnade sina kort. Del tyckte sig med säkerhet se, att han måste ha övertaget, och började räkna ihop

summan av sina trumf, då röster hördes utanför och dörren skakades av ett kraftigt bultande.

»Kom in!» skrek Del. »Och håll inte ett sån't väsen. Se här», sade han i detsamma till Corliss och bredde ut sina kort, »sexton och åtta är tjugufyra. Det kan man kalla turl!»

Corliss reste sig hastigt och Bishop lyfte upp huvudet. Två kvinnor och en man hade klumpigt stappat inom dörren och stannat där, bländade av ljuskenet.

»Vid alla profeterna, det är Cornell!» Bishop skakade hand med mannen och ledde honom fram i rummet. »Ni kommer väl ihåg Cornell, Corliss? Jake Cornell, 37 1/2 Eldorado?»

»Hur skulle jag kunnat glömma honom?» svarade Corliss med värme och skakade han med Cornell. »Det var en otäck natt ni härbärgerade oss förra hösten, lika svår som älgsteken var god, som ni bjöd oss på till frukost.»

Jake Cornell, likblek och ruggig, nickade eftertryckligt och ställde en stor omflätad butelj på bordet. Så nickade han om igen och stirrade vilt omkring sig, fick syn på eldstaden, gick fram till den, lyfte upp ett spisellock och spottade ut en munfull ambrafärgad vätska, varefter han med ett par långa steg var tillbaka igen.

»Visst kommer jag också ihåg den natten», mullrade han, medan isen dråsade från hans skäggiga käkar. »Och jag är förbaskat glad åt att se er igen, det är sanning det.» Han tycktes plötsligt besinna sig och fortsatte en smula generad: »Det vill säga, att vi alla äro förbaskat glada åt att se er — är

vi inte det, flickor?» Han vände på huvudet och nickade åt sitt sällskap att komma närmare. »Min kära Blanche, det här är mr Corliss och — hm — det är mig — hm — det är mig ett nöje att göra er bekanta med varandra. Detta är Cariboo Blanche, sir, Cariboo Blanche.»

»Roligt att träffa er.» Cariboo Blanche sträckte ogenerat fram sin hand och betraktade Corliss mycket noga. Hon var ljushårig och vithyad, hade ursprungligen icke sett illa ut, men var nu härjad och fårad som en väderbiten man.

Belåten med det sätt, varpå han nyss visat sin världsvana, harklade Jake Cornell och förde fram sin följeslagerska numro två. »Får jag presentera mr Corliss — och Jungfrun! Hml» — då han såg det frågande uttrycket i Corliss' ögon — »jaha, Jungfrun. Så är det — just Jungfrun.»

Hon drog på munnen och gjorde en bugning, men utan att räcka fram sin hand. »En snobb!» var hennes hemliga omdöme om ingenjören, och hennes begränsade erfarenhet hade sagt henne, att det inte ansågs fint bland den sortens folk att skaka hand.

Corliss bugade sig och betraktade henne nyfiket. En vacker brunett med låg panna och yppig gestalt, simpel till hela sin typ, men sprittande av liv och svällande av hälsa och fysisk kraft.

»Frisk och vacker ungdom, eller hur?» frågade Cornell, som med välbehag lät sina ögon ta samma riktning som värdens.

»Har inte med mig att göra!» fnös Jungfrun med en föraktfull krökning på läppen, särskilt avsedd

för Corliss. »Vore väl bättre ni såg till stackars Blanche där!»

»Ja, det är ju så, att vi äro illa ute», sade Jake, »för Blanche klev ned sig genom isen, så att det händer nog att hennes fötter äro kyllda.»

Blanche smålog, då Corliss hjälpte henne fram till en stol invid elden, och icke med en min förrådde hon de smärtor hon led. Han vände sig bort, medan Jungfrun hjälpte henne av med den våta fotbeklädnaden. Bishop letade under tiden efter strumpor och mockasiner.

»Kom inte ner längre än till fotknölarna», förklarade Cornell förtroligt, »men det är vackert så, en så'n natt som den här.»

Corliss böjde medgivande på hufvudet.

»Vi fick se att det lyste här, och så — hm — ja, så gick vi hit. Ni tycker väl inte illa vara?»

»Å, visst inte...» Corliss lugnade honom genom att lägga handen på hans axel och förmå honom att sätta sig. Blanche drog en djup suck av lättnad. Hennes våta strumpor voro upphängda till torkning och hennes fötter värmdes av Bishops indiansockor. Vance sköt tobaken över till Cornell, men denne tog upp en handfull cigarrer och bjöd över lag.

»Fasligt dålig väg just härnere vid kröken», förklarade han med stentorsstämma, medan han kastade en vältalig blick på den omflätade buteljen. »Nå, hur är det, Blanche?»

»Präktigt», svarade hon och sträckte på sig.

Sedan Cornell med en blick hade begärt tillstånd av Corliss, tog han buteljen och började fylla i några tennmuggar och en liten tom geléburk.

»Hur skulle det vara med en toddy?» inföll Jungfrun. »Eller punsch? Har ni citronsaft!» frågade hon Corliss. »Har ni? Präktigt!» Och nu såg hon på Del. »Hör hit, kock! Sätt på vatten! Har ni socker, mr Corliss? Och muskot? Nå, så kanel då? Ypperligt! Skynda på, kock!»

»Är hon inte rar?» sade Cornell i förtrolig ton till Corliss, medan Jungfrun rörde i brygden.

»Hör inte på honom, sir», förmanade hon ingenjören. »Han är mer än halvkladdig redan och fyller på vid varenda rast.»

»Å, söta ni...» protesterade Jake.

»Söta mig inte!» fnös hon. »Jag tycker inte om er.»

»Varför det då?»

Hon hällde försiktigt punschen i muggarna och funderade. »Varför? Jo, därför att ni tuggar tobak. Och pimplar whisky. Vad jag tycker om är unga karlar utan skägg.»

»Fäst er inte vid hennes prat!» varnade Cornell ivrigt. »Hon säger så där bara för att göra mig vriden.»

»Seså, res er nu!» kommenderade Jungfrun. »För nu är det färdigt!»

»Vad gäller skålen?» ropade Blanche bortifrån spisen.

»Drottningen — Gud signe henne!» föreslog Jungfrun ivrigt.

»Och Bill!» inföll Del Bishop.

Muggarna höjdes.

»Vad för en Bill?» frågade Jungfrun misstänksamt.

»Mc Kinley.»

Hon kostade på honom ett småleende. »Tack skall ni ha, kock, ni är en hedersknyffel. Så! Den skå-

len tömmer vi på stående fot. Leve drottningen, Gud signe henne — och Bill Mc Kinley!»

»Botten opp!» dundrade Jake Cornell och muggarna slogos mot bordet med kläm.

Vance Corliss gjorde den upptäckten, att han var både intresserad och road. Enligt Frona, tänkte han ironiskt, var detta ju att lära av det levande livet, att »öka sin summa av allmänna begrepp om mänskligheten». Frasen var hennes, och han lät den i tysthet gå över tungan ett par gånger. I nästa ögonblick kom han att tänka på hennes förlovning med St. Vincent och gjorde Jungfrun förtjust genom att be henne sjunga. Men hon var litet blyg, och det var först sedan Bishop hade gjort början som hon så småningom föll in med sin lilla obetydliga och ojämna röst. Sedan sjöng hon likväl »Tag tillbaka ert guld» med rörande effekt. Cornell satt med tårar i ögonen, och när sången var slut, följde smattrande applåder, varefter Bishop ögonblickligen föreslog en skål för sångerskan eller »förtjuserskan från Bow Bells», åtföljd av Jake Cornells dånande »Botten opp!» —

Två timmar senare knackade Frona Welse på dörren. Det var en häftig och ihållande knackning, som trängde genom larmet därinne och förmådde Corliss att gå och öppna.

Hon uppgav ett glatt litet utrop, då hon fick se vem det var. »Å, är det ni, Vance! Jag visste inte att ni bodde här.»

Han skakade hand med henne och blockerade ingången genom att ställa sig mitt i dörröppningen.

Bakom honom hördes Jungfruns gapskratt och Jake Cornell som sjöng med full hals:

»Var god och genast telegrafera:

Nu kommer förlorade sonen igen,

Den gödda kalven vi måste spendera —

Tra la lala!»

»Vad är det?» frågade Vance. »Har någonting hänt?»

»Jag tycker ni borde be mig stiga in.» Det låg en skymt av förebråelse i hennes brådskande ton. »Jag har trampat genom isen och håller på att förfrysa mina fötter.»

»Å, du store tid!» hördes Jungfruns frodiga stämma över Corliss' axel, varpå Blanche och Bishop förenade sig i ett gapskratt åt Cornell, som ivrigt protesterade med sin stentorsstämma. Vance tyckte, att allt blod i hans kropp hade rusat upp till hans ansikte.

»Ni kan inte komma in, Frona. Hör ni dem inte?»

»Men jag måste», förklarade hon ivrigt. »Mina fötter bli förfrusna.»

Med en resignerad åtbörd steg han åt sidan och stängde dörren efter henne. Då hon nu så hastigt trädde in utifrån mörkret, stannade hon ett ögonblick, men hon återfick genast synens skärpa och betraktade sin omgivning. Luften var tjock av tobaksrök, och den starka tobaksluften verkade kväljande på den som kom utifrån. På bordet stod en bål, varur en ringlande ånga höjde sig. Jungfrun var stadd på flykt undan Cornells handgripligheter och försvarade sig med en långskaftad senapssked, varmed hon oupphörligt smetade honom på näsan och

kinderna. Blanche hade vänt sig om från spiselns för att se på, och Del Bishop satt med muggen på väg till munnen och skrek ut sitt bifall för varje slag av skeden. Alla voro högröda i ansiktet.

Vance stod nästan förlamad stödd mot dörren. Hela situationen föreföll honom så otänkbart omöjlig. Han greps av ett vanvettigt begär att skratta, men det upplöste sig i ett hostanfall. Den tilltagande känslolösheten i Fronas fötter påminde henne emellertid om behovet av skyndsam hjälp, och hon tog några steg framåt.

»Hallå, Dell!» ropade hon.

Munterheten frös bort i Dels ansikte vid ljudet av den välbekanta rösten, och han vände långsamt och ovilligt på huvudet för att möta hennes åsyn. Hon hade skjutit tillbaka kapuschongen på sin parka, och så som hennes ljusa, rosiga ansikte tedde sig mot bakgrunden av det mörka pälsverket, föreföll det som om ett knippe solstrålar hade trängt in i ett krog-näste. De kände alla igen henne, ty vem kände icke igen dottern till Jacob Welse? Jungfrun släppte senapsskeden med ett förfärat rop. Cornell for med handen över sitt ansikte, och då han upptäckte dess nedsölade tillstånd, sjönk han ned på närmaste stol. Cariboo Blanche var den enda som behöll sinnesnärvaron; hon skrattade dämpat.

Bishop lyckades verkligen få ett »God afton» till svar över sina läppar, men han kunde ingenting göra åt den därpå inträdande tystnaden.

Frona väntade ett par sekunder, och sedan sade hon: »Godafton, allesammans!»

»Kom den här vägen!» Vance hade nu hämtat

sig och beredde henne plats vid spisen mitt emot Blanche. »Bäst att ni genast tar av er om fötterna och aktar er för hettan. Jag skall se efter vad här kan finnas att få.»

»Litet kallt vatten!» begärde hon. »Det drar ur frosten. Och det kan Del skaffa.»

»Jag hoppas att det inte är någonting allvarsamt?»

»Nej.» Hon skakade på huvudet och smålog emot honom, medan hon arbetade med att få av sina isbelupna mockasiner. »Kölden kan inte ha hunnit tränga djupt. På sin höjd kan huden falla bort...»

En hemsk stillhet rådde i hyddan, endast störd därav att Bishop höll vatten ur spannet i ett handfat och att Corliss sökte fram sina minsta och prydligaste mockasiner och sina varmaste strumpor.

Frona gned ivrigt sina fötter; hon såg hastigt upp. »Låt inte mig sprida kyla över er munterhet, fastän jag är frusen», sade hon skrattande. »Var goda och fortsätt.»

Jake Cornell rätade upp sig och harklade och Jungfrun antog en min av oändlig värdighet. Men Blanche kom och tog handduken ur Fronas händer.

»Jag trampade genom isen på samma ställe», sade hon. Sedan föll hon på knä och gned de frostvita fötterna glödröda.

»Jag antar att ni kan använda det här på något sätt!» sade Corliss och kastade till dem mockasiner och yllesockor, vilka de bägge kvinnorna under skratt och låga förtroliga viskningar skyndade sig att använda.

»Men vad i all världen hade ni ute att göra, ensam och så här dags på kvällen?» frågade Vance. I sitt

sinne förvånade han sig över det lugn och den fattning, varmed hon fann sig i situationen.

»Jag vet på förhand att ni kommer att klandra mig», svarade hon och hjälpte Blanche att hänga upp de våta sakerna framför elden. »Miss Mortimer och jag vistas hos Pentlys för en vecka, och nu har jag varit hos mrs Stanton. Jag ämnade gå därifrån innan det blev mörkt, men hennes lilla barn hade fått i sig fotogen, och hennes man var nere i Dawson — och vi kunde inte vara lugna för den lilla förrän ungefär för en halvtimme sedan. Hon ville inte låta mig gå ensam, men det var ju ingenting att vara rädd för — jag kunde aldrig tro att isen var för-rädisk i så stark köld.

»Hur bar ni er åt med barnet?» frågade Del, som var angelägen att hålla samtalet i gång, då det nu ändå hade börjat.

»Det fick tobak att tugga på.» Och då skrattet tystnat, fortfor hon: »Där fanns ingen senap, och jag kunde inte hitta på något bättre. För resten räddade Matt Mc Carthy mitt liv med det en gång nere i Dyea, då jag hade strypsjuka. Men här sjöngs när jag kom», tillade hon. »Vill ni inte fortsätta?»

Jack Cornell harklade sig och förklarade, att han hade slutat sin visa.

»Nå, nå då, Del! Sjung 'Det drivande molnet', som ni brukade sjunga under vår färd hit upp till Nordlandet.»

»Den har han redan sjungit», omtalade Jungfrun.

»Så sjung då, ni! Jag är säker om att ni kan.»

Hon smålog mot Jungfrun, och denna unga dam sjöng en visa på slangspråk bättre än hon själv för-

stod. Det tryck, som hade följt med Fronas ankomst, var snart skingrat, och sång och skålande och munterhet rådde på nytt. Frona förde till och med geléburken till sina läppar för att göra de andra sällskap, och hon bidrog i sin mån till underhållningen genom att sjunga »Annie Laurie» och »Ben Bolt». Det var en ny erfarenhet av livet hon nu gjorde, och den intresserade henne, fastän hon tyckte synd om Corliss, som spelade värd så tafatt. Men han var inte i behov av något medlidande. Han försökte föreställa sig de flesta unga damerna från sin mors tecirkel i denna situation. Och — ännu i går skulle det ha sårat honom att se Blanche gnida hennes fötter, men nu triumferade han över att Frona hade tillåtit det, och han kände sig riktigt vänligt stämd mot Blanche.

Frona hade tagit på sig sin torkade fotbeklädnad och lyssnade tåligt till Jake Cornell, som sluddrande föreslog en sista skål.

»För den man, som — som — som egentligen har skapat — det här...»

»Välsignade landet», ifyllde Jungfrun.

»Jaha, min söta — hick! För den man som egentligen har skapat det här välsignade landet. En skål för Jacob Welse!»

»Och för hans dotter!» ropade Blanche.

»Ja! Den skålen tömma vi stående! Och botten opp!»

»Ja se, det är en flicka som duger!» förklarade Del med blossande kinder.

»Jag skulle så gärna vilja skaka hand med er en enda gång», sade Blanche med låg röst till Frona, medan de andra hurrade.

Frona drog av sig vanten, som hon redan hade

satt på sig, och de bägge kvinnornas händer möttes i en fast handtryckning.

»Nej», sade hon strax därefter till Corliss, som hade satt på sig mössan och höll på att knyta öronlapparna. »Blanche har sagt, att det inte är mer än en halv mil härifrån till Pentlys. Och det är raka vägen. Ingen behöver följa mig... Nej!» Hon talade i så bestämd ton, att Corliss slängde mössan ifrån sig. »Godnatt, allesammans!» ropade hon småleende.

Men Corliss följde henne till dörren och ut. Hon såg upp på honom. Hennes kapuschong var icke fullt framdragen och hennes ansikte lyste bedårande i stjärnljuset.

»Frona — jag — jag skulle vilja...»

»Var inte orolig», viskade hon. »Jag skall inte skvallra på er, Vance.»

Han såg den gäckande glimten i hennes ögon, men försökte att fortsätta: »Jag skulle vilja förklara, hur...»

»Behövs inte. Det förstår jag ändå. Men jag måste tillstå, att jag inte just kan beundra er smak...»

»Frona!» Hans ton vittnade om hur plågad han var.

»Å, en sådan tok!» utbrast hon skrattande. »Jag vet det ju. Blanche talade om att hon hade blivit våt om fötterna, hon som jag.»

Corliss böjde på huvudet. »Sannerligen är ni inte den mest konsekventa kvinna jag någonsin har sett, Frona. Och för övrigt» — han rätade på sig och hans ton uttryckte en bergfast övertygelse — »för övrigt ha vi inte sett slutet än mellan er och mig.»

Hon försökte tysta honom, men han fortsatte: »Jag känner — ja, jag vet, att allt ännu kan förändras. Och vad St. Vincent beträffar, så... Det är jag som skall ha er. Och det kunde inte vara för tidigt att få bekräftelse på det nu i denna stund!»

Han sträckte girigt sina armar efter henne, men hon var snabbare än han och böjde sig raskt undan, varefter hon skrattande skyndade nedåt vägen.

»Kom tillbaka, Frona!» ropade han. »Jag är så ledsen över...»

»Nej, det är ni inte», ljöd hennes svar. »Och jag skulle vara ledsen om ni vore det. Godnatt!»

Han såg henne försvinna i dunklet och återvände sedan in. Han hade totalt glömt vad som försiggick därinne och stannade häpen vid den syn som mötte honom. Cariboo Blanche satt och grät tyst för sig själv. Bishop hade en mycket allvarlig uppsyn. Jungfrun låg framstupad över bordet bland stälpta muggar och små bäckar av punsch, och Cornell stod hickande över henne och sludrade slött: »Ni är alldeles som ni ska, min söta vän, alldeles som ni ska.»

Men Jungfrun tycktes vara otröstlig. »Å, Herre Gud — när jag tänker på vad som är och vad som... Men det är inte mitt eget fel, alls inte, det skall jag säga er!» skrek hon med plötslig häftighet. »Hur blev jag född, det frågar jag? Vem var min far? En ohjälplig drinkare. Och min mor? Tala om Whitechapell! Vem gav ut en enda cent för min räkning, eller vad fick jag för uppfostran? Vem frågade efter mig ett dugg, ett enda dugg?»

Ett plötsligt omslag försiggick med Corliss. »Vill ni vara tyst!» kommenderade han.

Nu lyfte Jungfrun upp sitt huvud, och hennes upplösta hår stod rakt ut som på en furie. »Vad är hon?» frågade hon hånfullt. »Er käresta?»

Corliss rusade ursinnig emot henne. Han var likblek i ansiktet och flämtade av sinnesrörelse.

Jungfrun kröp ihop och höll instinktmässigt upp händerna till skydd mot ansiktet. »Slå mig inte, sirl!» gnällde hon. »Slå mig inte!»

Han var rädd för sig själv och väntade tills han hade återvunnit sin självbehärskning. »Nu —», sade han lugnt, »samla ihop edra saker och gå. Allesammans. Här måste bli rent hus. Skynda er.»

»Ni är då ingen kavaljer», hånade Jungfrun, då hon såg att hon ej behövde frukta för handgripeligheter.

Men Corliss föste henne före de andra mot dörren utan all barmhärtighet.

»Köra ut damer!» fnös hon, då hon stapplade över tröskeln.

»Ingen skada skedd», mullrade Jake Cornell lugnande, »ingen skada skedd.»

»Godnatt! Ledsamt det här», sade Corliss till Blanche med en skymt av ett förlåtande leende, då hon gick förbi honom ut.

»Ni är en snobb, det är vad ni är — en förbannad snobb!» skrek Jungfrun tillbaka, då han stängde dörren.

Han stirrade tankspritt på Del Bishop och kastade sedan en blick på den snaskiga oredan på bordet. Så gick han bort och kastade sig på sin brits. Bishop

satt med armbågen stödd mot bordet och drog på sin snörvlande pipa. Lampan rök, flämtade och slocknade, men han satt fortfarande kvar, stoppade sin pipa om och om igen och förbrukade ett oändligt antal tändstickor.

»Dell! Är ni vaken?» frågade Corliss slutligen.
Del grymtade.

»Det var gement av mig att köra ut dem i snön. Jag skäms.»

»Visst, visst», bekräftade Del Bishop.

Så blev där en lång tystnad. Del knackade askan ur sin pipa och reste sig.

»Sover ni?» frågade han.

Det kom intet svar, och han gick varsamt fram till britsen och bredde filtarna över ingenjören.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

»Ja, vad är det för mening med alltsammans?» Corliss sträckte ut sig bekvämt och lade upp sina fötter på bordet. Han var icke särskilt intresserad, men överste Trethaway fortfor att tala allvar.

»Just det, ja! Den gamla och evigt nya frågan, som människan slungar i ansiktet på universum.» Översten sökte bland papperen i sin plånbok. »Ser ni! Det här skrev jag av en gång för många år sedan.» Han höll upp ett illa medfaret papper. »Hör på! Vilket monstruöst spöke är icke människan, denna sjukdom hos materien som lyfter sina fötter turvis eller ligger bedövad av sömn; som dödar, ger liv, växer, skapar små kopior av sig själv, växer upp med hår som gräs och ögon som glittra i ansiktet, en skräpkatt att skrämma barn med. Stackars varelse — här för så litet, utkastad bland så många mödor, full av outtömliga begär, ohjälpligt dömd att röva från sina medmänniskor. Oändligt barnslig — ofta beundransvärt tapper, ofta rörande vek, sätter hon sig ned för att debattera rätt och orätt eller gudomens attribut — och reser sig upp för att slåss om ett ägg eller dö för en idé. Och till vad ändamål?» frågade han häftigt. »Varför denna sjukdom hos materien?»

Corliss svarade med en gäspning. Han hade varit ute hela dagen och längtade efter att få gå och lägga sig.

»Här är nu till exempel jag, överste Trethaway, tämligen till åren, ganska väl bibehållen, med en god plats i samhället, ett tillfredsställande konto på banken, behövde inte alls anstränga mig vidare, men för ändå ett dystert liv och arbetar med en riktigt löjlig iver, som kunde anstå en man bara hälften så gammal som jag. Och till vad ändamål? Jag kan bara äta så och så mycket, röka så och så mycket och sova så och så mycket — och denna eländiga utkant av jorden, som kallas Alaska, är väl den sämsta plats man kan tänka sig i fråga om mat, tobak och sovplats.»

»Men det är just det strävsamma liv ni för som håller er uppe», invände Corliss.

»Det där är Fronas filosofi», utbrast översten ironiskt.

»Och er och min också. Och den där 'sjukdomen hos materien', som ni kallar människan, drives av en lidelse, som ni inte tar med i beräkningen: för plikten, för rasen, för Gud!»

»Och lönen?» frågade Trethaway.

»Vartenda andetag ni drar. Sländan lever bara en timme.»

Översten ryckte på axlarna. Efter en paus fortsatte han: »Nåja, hur gärna jag vill, kan jag ändå inte bli pessimist. Till vad ändamål? har också jag frågat och svaret blev: Eftersom det yttersta ändamålet är oss omöjligt att utrannsaka, så hålla vi oss

till det närmaste. Alltså, ännu mera vinst av livet — nu och här.»

»Ren hedonism!»

»Och rationellt. Det skall jag genast bevisa. Jag har råd att köpa mat och bäddar för ett tjog människor, men jag kan bara sova och äta för en — varför ska jag då inte köpa för två?»

Corliss tog ned sina fötter och rätade upp sig. »Med andra ord?»

»Jag gifter mig och skaffar samhället en nervattack. Sådant tycker man om.»

»Jag kan bara tänka mig en kvinna, som detta kan gälla», sade Corliss dröjande och räckte översten sin hand.

Trethaway skakade den långsamt. »Det är hon.»

»Men — St. Vincent?» sade Corliss med mörk uppsyn.

»Det är ert problem och inte mitt. I fråga om honom har Lucile haft ett litet fuffens för sig och skött sin roll mästertligt.»

»Det — kan jag omöjligt förstå.» Han förde handen över pannan.

Trethaway log ett överlägset leende. »Det är inte heller nödvändigt att ni skall göra det. Men nu är frågan den: vill ni bli mitt bröllopsvittne?»

»Ja visst. Men det var en fördömt lång omväg ni tog. Det brukar annars inte vara er vana.»

»Har inte heller varit det gentemot henne», förklarade översten och vred stolt upp sina mustascher.

På grund av sitt magistratsämbete äger en kapten vid ridande Nordvästpolisen att då omständigheterna

så fordra förrätta borgerlig vigsel såväl som att tilllämpa lagens straff. Därför fick nu kapten Alexander ett besök av överste Trethaway, varefter han anoterade förrättningen till följande förmiddag. Från honom begav sig den blivande brudgummen till Frona. Han skyndade sig att förklara, att Lucile icke hade bett honom om det, men det var ju så, att hon icke hade några kvinnliga bekanta, och han visste ju så väl vem hon helst skulle bjuda som vittne, om hon vågade. Så att han gjorde det på eget ansvar. Och om det nu bleve en överraskning för henne, så visste han att den skulle göra henne glädje.

Frona blev ytterligt häpen över den överraskande nyheten. Det var ju bara ett par dagar sedan Lucile hade åberopat sin rätt till St. Vincent — och nu var det 'överste Trethaway! Hon hade ju förstått att det fanns en falsk faktor någonstades, men nu föreföll det så i dubbelt mått. Kunde det, när allt kom omkring, vara så att Lucile var vinningslysten? Dessa tankar flögo blixtnabbt genom hennes huvud, medan översten betraktade henne oroligt. Hon visste, att hon måste svara genast, men hon distraherades av en ofrivillig beundran för hans oförskräckthet. Och hon följde ovillkorligt sitt hjärtas maning och svarade ja.

Stämningen var i alla fall en smula tryckt när de fyra dagar därpå sammanträffade i kapten Alexanders privata ämbetsrum. Lucile tycktes vara färdig att brista i gråt och sökte kuva en förvirring, som föreföll helt och hållet oväntad hos henne, och Frona förmådde icke, trots alla bemödanden, vädja till sin vanliga känsla av medlidande för att fördriva den kyla, som kommit emellan dem. Detta inverkade i

sin tur på Vance och gjorde honom så reserverad i sitt sätt, att han till och med blev det mot översten.

Överste Trethaway tycktes ha kastat av sig minst tjugu år av de sextio, och ålderskillnaden mellan brudparet föreföll ej längre Frona så stötande, då hon såg på honom. Men om översten kastat av sig tjugu år, hade Vance följt hans exempel. Sedan hon sist såg honom, hade han offrat sina mustascher åt kölden, och den slätrakade överläppen uttryckte en fasthet och bestämdhet, som förut hade varit dold. Han bar för övrigt i alla avseenden den prägel av raskhet och energi, som utmärka alla handlingens män, de må nu köra hundar, brottas med havet eller diktera kejsardömens politik.

När den enkla ceremonien var över, kysste Frona Lucile. Men Lucile kände, att det var någonting som fattades, och hennes ögon fylldes av tårar. Översten hade märkt den kyliga stämningen från början, och han begagnade sig av tillfället att tala med Frona, medan kapten Alexander och Corliss gjorde sig angenäma för mrs Trethaway.

»Vad står på, Frona?» frågade han på sitt rättframma sätt. »Jag vill hoppas att ni inte kom hit under något slags hemlig protest. Det gör mig ledsen — inte för er skull, ty brist på uppriktighet förtjänar ingen medkänsla, utan för Luciles. Det är inte ärligt handlat mot henne.»

»Det har varit brist på uppriktighet alltigenom.» Fronas röst darrade. »Jag har försökt — jag trodde jag skulle kunna göra det bättre — men jag kan inte låtsas vad jag inte känner. Jag är också ledsen,

men jag — jag känner mig besviken. Nej, jag kan inte förklara mig närmare, allra minst för er.»

»Låt oss tala öppet, Frona. Ni tänker på St. Vincent?»

Hon nickade.

»Då vet jag hur det är fatt.» Han såg bort till Lucile och märkte, att hon kastade en ängslig blick på honom. »För det första var hon hos er häromdagen och utgöt sig angående St. Vincent. För det andra tror ni just därför, att hennes hjärta inte har något med denna dagens händelse att skaffa — att hon inte frågar det minsta efter mig — med ett ord, att hon bara gifter sig med mig för att bli återupprättad i samhällets ögon och bli rik. Är det inte så?»

»Och är det inte nog? Å, jag är så besviken, överste Trethaway — så sorgligt besviken på henne, på er och på mig själv!»

»Var nu inte dåraktig! Jag tycker för mycket om er för att kunna se er bedraga er själv. Alltsammans har gått litet för raskt, det är hela saken — därför har ni ej kunnat följa med. Hör nu på! Vi ha hållit det tyst, men hon är bland de utvalda uppe vid French Hill. Hennes lott visade sig vara den rikaste av alla. Lovar för närvarande minst en halv million. Inmutningen gjord i hennes eget namn. Skulle hon nu inte kunna ta sitt guld och gå ut i världen och återupprätta sig själv? Så vad det beträffar, kan ni lika gärna tro att jag gifter mig med henne av egennytta. Hon håller av mig, Frona, och oss emellan sagt är hon egentligen för god åt mig. Mitt hopp är att det skall utjämnas med tiden... Ni tycker väl, att hennes tillgivenhet för mig har kommit något

hastigt? Men då vill jag säga er, att vi ha småningom kommit därhän bägge två, det har pågått ända sedan jag kom hit till landet. St. Vincent? Bah! Jag visste hur det var hela tiden. Hon hade fått för sig, att det i hela hans personlighet inte fanns så mycket värde som i ert minsta finger, och därför försökte hon lägga sig i saken. Hur hon handskades med honom, det får ni nog aldrig veta. Men jag sade henne på förhand, att hon inte kände Welserna — och det medgav hon också efteråt. Nå, där har ni nu alltsammans.»

»Vad tänker ni om St. Vincent?»

»Vad jag tänker om honom hör inte hit egentligen, men jag vill ärligt säga er, att jag i den saken håller med Lucile. Men det är inte det som det nu är fråga om. Vad ämnar ni göra? Gentemot henne? Nu?»

Hon gav intet svar, men hon gick tillbaka till de andra. Lucile såg henne komma och gav akt på hennes ansikte.

»Å, han har sagt er . . .»

»Att jag är en dåraktig varelse», inföll Frona. »Och jag tänker att han har rätt. Jag — jag kan inte resonera om det just nu, men . . .» Kapten Alexander hade nu kommit ihåg en bröllopskvickhet och gick bort till kaminen för att fyra av den mot översten, och Vance följde med för att överskylla taktlösheten.

»Detta betyder mera för mig än för — de flesta kvinnor», sade Lucile. »Jag är rädd. Jag gör någonting förskräckligt. Men jag älskar honom verkligen — ja, det gör jag!» Och då kvickheten blivit vederbörligen uppdukad och sväljd och de kommo tillbaka, snyftade hon: »Kära, kära Frona!»

I samma ögonblick — det bästa han kunnat välja — steg Jacob Welse in i ytterkläder utan att knacka.

»Här kommer den objudne gästen», ljöd hans hälsning. »Är det gjort? Så?» Han slöt Lucile intill sin stora björnskinnspäls. »Räck mig er hand, överste, och så får ni förlåta att jag gör intrång och sedan ursäkta er för att ni inte hade inbjudit mig. God dag, Corliss! Och god dag, kapten Alexander!»

»Vad har då jag gjort för illa?» klagade Frona. Nu tog han också henne i famn och under tiden lyckades hon komma åt att trycka hans hand så hårt att det gjorde ont.

»Måste komma till hjälp här!» viskade han, och den gången var det han som gav den kraftiga handtryckningen.

»Nå, överste, vad har ni nu för planer till dagens firande? Det gör detsamma för resten — dem kan ni inhibera. Jag har en liten festmåltid framdukad därhemma, och där finns också den enda ärliga låda champagne på denna sida om polcirkeln. Ni komma naturligtvis med, Corliss, och...» Hans blick snudade förbi kapten Alexander, och det uppstod en skymt av en paus.

»Naturligtvis!» kom svaret mycket raskt, ehuru den förnämste magistratpersonen i Nordvästområdet nu hade haft tid på sig att besinna de möjliga följderna av en så föga ämbetsmannamässig handling. »Har ni åkdon?»

Jacob Welse skrattade och visade på sina väl ombonade fötter.

»Gå — nej, det skall tusan göra!» Kapten Alexander gick beskäftigt till dörren. »Slädarna ska

komma fram innan ni hinna få ytterkläderna på er — tre stycken och med klingande bjällror!»

Och så gick överstens förutsägelse i fullbordan. Dawsons innevånare gnuggade ögonen av häpnad, när de sågo tre slädar, körda av poliskonstaplar i röda kappor, ila utför storgatan; och de gnuggade ögonen om igen sedan de hade sett vilka som åkte.

»Vi ska leva lugnt och stilla här», berättade Lucile för Frona. »Men Klondyke är ju inte hela världen, och det bästa står oss åter.»

Men Jacob Welse sade på annat sätt. »Vi ha ju börjat ge vårt stöd åt den här affären», sade han till kapten Alexander, och kapten Alexander sade, att han aldrig varit van att backa.

Mrs Schoville mullrade som en hotande åska, angav tonen för de övriga damerna och gick i ständig skakning av oro.

Lucile gick ingenstädes utom till Frona. Men Jacob Welse, som eljest sällan gick bort, tog ofta plats vid överste Trethaways härd, och han hade dessutom ofta någon bekant med sig. »Har ni något för er i kväll?» brukade han fråga, då han mötte någon på gatan. »Inte? Nå, kom då med mig!» Och han misslyckades sällan i att få sin vilja fram. Men dessa bekanta hade hustrur — och på det sättet sådde han splittring inom oppositionens led.

Så småningom kom man underfund med, att man hos överste Trethaway fick någonting mer än svagt te och kallprat. Och korrespondenter, ingenjörer och dagdrivare funno alla vägen dit. Sedan nu det nybildade hemmet hade funnit stöd såväl inom den

kommersiella som den officiella och finansiella delen av samhället, borde väl dess framgång inom sällskapslivet ej låta vänta på sig. Det enda damerna skördade på sin opposition var att deras liv blev enformigare. För övrigt var kapten Alexander som den förnämste ämbetsmannen en mäktig **person** i landet — och Jacob Welse var detsamma som Kompaniet, med vilket man ej på några villkor ville stöta sig. Den tiden var således antagligen icke långt avlägsen, då knappast ett halvt dussin av de motsträvigaste skulle fortfarande hålla sig utanför i kölden, och de betraktades med ogillande.

TJUGUANDRA KAPITLET.

Det blev en hel utvandring från Dawson under våren. Somliga begåvo sig därifrån emedan de hade gjort inmutningar och andra därför att de icke hade gjort sådana. Många ville köpa hundar för att ge sig av nedåt Dyea på den sista isen. Olyckligtvis gjordes då den upptäckten, att Dave Harney var ägare till de flesta som funnos i trakten.

I mitten av april gjordes en upptäckt vid Henderson, som lovade någonting oerhört, och detta för- anledde Corliss att bege sig till Stewart River. Något senare reste Jacob Welse, som var intresserad i Gal- lagher Gulch och även hade ett öga på koppargru- vorna vid White River, till samma distrikt, och Frøna följde honom, emedan hans tid ej skulle bli synnerligt upptagen. Under tiden hade Corliss och Del Bishop avslutat sin rundtur åt Mayo och Mc Question och kommo upp till Hendersons vänstra förgrening, där en mängd jordlotter väntade på att bli undersökta.

Men i maj hade våren framskridit så långt, att det blev farligt att färdas på vattendragen, och över den sista smältande isen begåvo sig guldgrävarna ned till en flock öar nedanför Stewarts mynning, där de slogo tillfälliga läger eller anlidade gästfriheten hos dem

som ägde hyddor. Corliss och Del Bishop slogo sig ned på Split-up Island (Splittringsön), där Mc Pherson var installerad och som fått sitt namn därav, att partier, som kommo utifrån, hade för vana att skiljas där och bege sig åt olika håll. Ett par dagar efter deras ditkomst anlände Jacob Welse och Frona efter en tillfällig tur från White River och slogo upp sitt tält på höjden vid den övre ändan av ön. Några chechaquos, den första kontingenten av rusningen för våren, kommo också dit, fullkomligt utmattade, och gingo i läger mot islossningen. En och annan infann sig också för att bygga flatbottniga båtar och avvakta öppet vatten, eller också för att underhandla om båtköp med dem som bodde på ön. Bland de sistnämnda var också baron Courbertin.

Frona råkade på honom dagen efter sin ditkomst.

»Vad ser jag?» utbrast hon och räckte honom sin hand.

»Ni! Ni!» Han blottade sitt huvud. »Ah! Hänförande!»

»Naturligtvis...» började hon.

»Nej, nej!» Han skakade ivrigt sitt lockiga huvud. »Jag menar inte er! Se!» Han visade på en båt, för vilken han nyss hade fått betala tredubbla värdet till Mc Pherson. »Är den inte — inte — vad ni bruka kalla 'all right'?»

»Jaså, båten!» utbrast hon i missnöjd ton.

»Nej, nej — pardon!» Han stampade förargad i marken. »Det är inte så. Det är inte ni. Det är inte kanoten. Det är — ah! Nu har jag det. Det är ert löfte! Minns ni, att vi en gång hos madame

Schouvielle talade om kanoter och om min sorgliga okunnighet, och då lovade ni, då sade ni...»

»Att jag skulle ge er den första lektionen?»

»Ja — och är det inte charmant? Hör ni sorlet härunder — snart blir vattnet fritt. Och här har jag kanoten. Här mötas vi! Den första lektionen! Charmant! Charmant!» —

Den närmaste ön nedanför Split-up Island hette Roubéau's Island och var skild från den förra genom ett trångt sund. Sedan isen knappast längre var farbar och hundarna så gott som måste simmande uppnå land, anlände till denna ö Gregory St. Vincent, den olämpligaste man i världen att ge sig ut på en dylik färd. Han tog sin tillflykt till en hydda, som tillhörde Borg, en dyster och tystlåten man, som alltid var benägen att hålla sig på avstånd från sina medmänniskor. Det var otur för St. Vincent att han just skulle välja Borgs hydda till uppehållsplats under väntan på att floden skulle gå upp.

»Det går an», svarade Borg, när St. Vincent frågade honom. »Kasta edra filtår där i hörnet. Bella kan röja ur den lediga britsen.»

Sedan sade han ingenting vidare förrän på kvällen. »Ni är gammal nog att kunna laga mat åt er själv. När kvinnan där har slutat vid spisen, kan ni ta vid.»

Kvinnan — Bella — var en ung indianska, den vackraste St. Vincent någonsin hade sett. Både hennes ljusbruna färg och hennes anletsdrag stämpade henne som en skönhet inom sin ras.

Efter aftonmåltiden satt Borg med bägge armbågarna stödda mot bordet och med sina stora van-skapliga händer till stöd under haka och kinder och

rökte stinkande siwashtobak och stirrade rakt framför sig. Hans stirrande skulle ha kunnat tagas för begrundande, om hans ögon hade haft ett mildare uttryck eller han hade blinkat någon gång. Som det nu var, såg han ut som en sömngångare.

»Har ni varit länge här i landet?» frågade St. Vincent med ett försök att få ett samtal i gång.

Borg riktade sina dystra ögon på honom och tycktes se in i honom och igenom honom och bortom honom och glömma allt om honom, fastän han fortfarande såg på honom. Det var som om han ruvade över någonting stort och tungt — antagligen över sina synder, tänkte korrespondenten, medan han nervöst rullade en cigarrett. Då den gula tingesten hade uppgått i doftande rökringlar och St. Vincent funderade på att rulla en till, öppnade Borg plötsligt sin mun:

»Femton år», sade han och återtog sedan sitt ihärdiga stirrande.

Väl en halvtimme därefter satt St. Vincent ännu som förhäxad och betraktade hans outgrundliga ansikte, hans väldigt stora huvud, den tjocka tjurhalsen, det raggiga, gråsprängda håret, det ännu mera grånade skägget, som växte vilt över nedre delen av ansiktet och räckte långt ned på bröstet, de knotiga kinderna och den grymma och beslutsamma munnen med dess tunna läppar. Pannan var emellertid en försonande motvikt mot det övriga, ty det var en präktig panna, kraftig, hög och bred. Den såg ut att vara ett säte och ett bålverk för den mest omfattande intelligens — det skulle kunna bo allvetenhet där innanför.

Bella diskade tallrikar och koppar, och när hon satte undan dem på hyllan bakom St. Vincent, tappade hon en tung tennbägare. Det var alldeles tyst i hyddan och den skarpa skrällen kom helt plötsligt. I nästa ögonblick kastades Borgs stol överända och han var på fötter med ett vilddjurslikt rytande, med flammande ögon och konvulsiviskt förvridna drag. Bella uppgav ett oartikulerat djuriskt skrik av förskräckelse och kröp ihop inför hans fötter. St. Vincent kände håret resa sig på huvudet och en hemsk rysning gick över hans ryggrad. Men så tog Borg upp sin stol och försjönk i sin förra ställning och sitt förra tillstånd. Icke ett ord talades, och Bella fortsatte obekymrat sitt arbete med diskningen, medan St. Vincent undrade om ej alltsammans hade varit en dröm.

Jacob Welse skrattade, när korrespondenten berättade denna tilldragelse för honom. »Just likt honom», sade han, »ty hans sätt är lika ovanligt som hans utseende. Han är en besynnerlig kurre — har varit här i landet flera år än han har bekanta här. Tror verkligen inte, att han har en enda vän i hela Alaska, inte ens bland indianerna, som han har varit rätt mycket tillsammans med. Och ett sådant humör! Det blev ett litet missförstånd mellan honom och vårt ombud i Arctic City. Borg har för övrigt rätt och den andre orätt, men sedan bojkottade han kompaniet och levde på bara kött ett helt år. Sedan råkade jag på honom händelsevis en gång vid Tanana Station, och då jag hade klarat saken med några ord, köpte han av oss igen.»

»Flickan har han fått uppifrån White River», be-

rättade Bill Brown för St. Vincent. »Welse tänker spekulera bortåt det hållet, men där har Borg dragit fram för längese'n. Konstig kurre. Skulle inte vilja vara kojkamrat med honom.»

St. Vincent frågade emellertid icke mycket efter Borgs besynnerligheter, ty han tillbragte sin mesta tid på Split-up Island tillsammans med Frona och baron Courbertin. En dag råkade han emellertid oförskyllt illa ut för Borg. Ett par svenskar från andra ändan av ön, som voro på jakt efter ekorrar, hade stannat för att be om tändstickor och gassa sig en stund i det varma solskenet. St. Vincent och Borg förhjälpde dem till det de ville ha. Bella höll på att tvätta kläder alldeles vid hydans dörr. Hennes balja var hemgjord och klumpig, och då den var halv med vatten, var den nästan omöjlig att lyfta och bära för en vanlig kvinna. Korrespondenten såg hennes ansträngningar med den och skyndade till för att hjälpa henne.

De togo baljan mellan sig och buro den till hydans gavel för att slå ut vattnet. En gång släppte St. Vincent sitt tag, så att såpvattnet plaskade högt upp, en annan gång gjorde Bella detsamma. Bella fnittrade och skrattade, och St. Vincent gjorde så med. Det var vår i luften och i deras blod, och det var skönt att leva. Endast ett vinterkallt sinne kunde neka sig ett småleende på en sådan dag. Så halkade Bella och satte sig helt plötsligt; bägge skrattade och korrespondenten fattade hennes händer för att hjälpa henne upp. Med ett enda hopp och ett tjut var nu Borg över dem, slet deras händer åtskils och knuffade undan Vincent, så att han

stapplade och var nära att falla. Och så upprepades scenen från kvällen i hyddan -- Bella kröp i stoftet och gnällde, och hennes herre stod i ursinnig vrede framför henne.

»Hör på, ni», sade han med dov struption och vände sig till St. Vincent. »Ni sover i min hydda och där lagar ni er mat. Men det är nog. Min kvinna låter ni vara i fred.»

Sedan gick allt som förut, som om ingenting hade hänt. St. Vincent tycktes nästan ha glömt att Bella fanns till. Men de bägge svenskarna hade återvänt till sin ända av ön och skrattade åt den lilla händelsen, som var bestämd att bli så betydelsefull.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Våren hade kommit som ett mirakel och dröjde ännu i drömmande förtrollning innan den utvecklades till full sommar. Snön var borta från sänkor och dalar och låg endast kvar på de nordliga sluttningarna av isiga bergsryggar. För varje dag steg solen tidigare upp och dröjde längre kvar. Nu var det full dager klockan tre och mild skymning klockan nio. Snart skulle en gyllene cirkel dragas runt himlavalvet och midnatten vara lika ljus som middagen. Pil och asp hade för länge sedan knoppat och klädde sig nu i frisk, ung grönska, och saven steg i furorna.

Moder natur hade höjt uppvaknandets suck och börjat syssla med sitt kortvariga arbete. Syrsor sjöngo natten om i de stilla hyddorna, och i solskenet kröpo mosquitos ut ur spruckna bjälkar och klipp-rämnor — stora, surrande, harmlösa varelser, som hade fortplantat sig föregående år, legat frusna över vintern och vaknade föryngrade för att surra igenom en hastigt påkommen ålderdom till en död numro två. Allt slags krypande, krälände och fladdrande liv kom fram från den uppvärmda jorden och skyndade att utveckla sig, fortplanta sig och förintas. En enda fläkt balsamisk luft och sedan den långa kalla frostén igen — å, de visste nog och förlorade ingen tid. Backsvalorna grävde sina vanliga tunnlar i mjuka lerbackar och rödhakarna sjöngo på

granbeväxta öar. Hackspetten arbetade av alla krafter uppe i träden och inne i skogens djup kuttrade trädvaktlarna.

Men Yukon tog ingen del i denna allmänna brådska. Många tusen mil långt låg den kall, stel och död. Flyttfåglar kommo i vinddrivna kilar från söder, rastade, sågo sig förgäves om efter öppet vatten och fortsatte oförskräckt mot nordn. Isen låg fast och orubblig från strand till strand. Här och där kunde vattnet bryta fram och svämma över, men under de kalla nätterna frös det åter till is. Det är en gammal sägen, att Yukon en gång låg obruten över tre långa somrar, och när man ser den, måste man medge, att det finns sägner, som äro mindre lätta att tro än denna.

Men sommaren väntade på öppet vatten, och den långsamma Yukon började sträcka på sig om dagarna, så att det knakade i dess styva leder. Ett och annat lufthål började fräta och fräta, eller också uppstod en rämna, som vidgades och underlät att frysa ihop. Men det blev ett långsamt arbete, och människan, som eljest är van att sköta om naturen med sin pygméskicklighet, att dra upp vattenstrålar och kuva vattenfall, kunde ingenting uträtta mot de milliarder frusna ton, som vägrade att ge sig av ner till Behringshav.

På Split-up Island var allting redo tills floden skulle bryta upp. Vattenvägarna ha alltid varit de första farvägarna, och Yukon var den enda farvägen i hela landet. De som ämnade sig uppåt floden satte sina båtar i ordning och skodde sina stakar med järn, och de som skulle utför diktade sina farkoster och förfärdigade åror på förlag. Jacob Welse

drev omkring och njöt av att vara totalt fri från arbete, och Frona höll med honom om att det var behagligt. Men baron Coubertin var i feber över dröjsmålet. Hans sydländska blod gjorde uppror efter den långa vinterdvalan, och det varma solskenet ingav honom livliga fantasier.

»Oj, oj, floden bryter aldrig upp! Aldrig!» Och han stod och såg på den surmulna isen och utöste artigt svarvade förbannelser över den. »Det är en konspiration mot dig, min stackars La Bijou, en riktig konspiration!» Han smekte sin Peterboroughkanot som om den vore en häst.

Frona och St. Vincent skrattade och predikade tålamodets evangelium för honom, vilket han emellertid hänvisade till fördärvets djupaste avgrunder. Jacob Welse avbröt hans utjutelser.

»Se dit, Coubertin! Där borta söder om den branta klippan på andra stranden. Ser ni någonting? Som rör sig?»

»Ja, en hund.»

»Det rör sig för långsamt för att kunna vara en hund. Frona, gå efter min kikare.»

Både Coubertin och St. Vincent sprungo för att hämta den, men korrespondenten visste var den förvarades och kom triumferande tillbaka. Jacob Welse satte kikaren för ögonen och spejade tvärs över floden. Det var en mil från ön till den avlägsna stranden och solglittret på isen gjorde det svårt att urskilja någonting.

»Det är en man.» Han räckte kikaren till Coubertin och spejade med obehäpnade ögon. »Det måste vara någonting på färde.»

»Han kryper!» utbrast Courbertin. »Han krälar — han kryper på händer och fötter! Se bara! Se!» Han lämnade upprörd kikaren till Frona.

Det var icke lätt att tvärs över den blänkande vita isytan urskilja ett litet mörkt föremål mot en likaledes mörk bakgrund av buskar och jord. Men Frona såg mannen tydligt och klart, och sedan hennes ögon vant sig vid ansträngningen, kunde hon urskilja hans rörelser, i synnerhet då han kom till en kullblåst fura, som låg i hans väg. Hon följde hans bemödanden med stark spänning. Två gånger misslyckades han i att resa sig så att bröstet kom i jämnhöjd med den tjocka stammen. Tredje gången gick det efter oändlig ansträngning, men han föll hjälplöst framstupa på andra sidan stammen med ansiktet mot jorden.

»Det är en man.» Hon räckte kikaren till St. Vincent. »Och han kan endast med möda krypa framåt. Han ramlade ner nyss på den här sidan om furan.»

»Rör han på sig?» frågade Jacob Welse, och då St. Vincent skakade på huvudet, gick han in i tältet efter skjutvapen och sköt sex skott efter varandra rakt upp i luften.

»Han rör på sig!» Korrespondenten följde honom noga med ögonen. »Han kryper till stranden. Å! ... Nej, vänta litet... Jo, han ligger på marken och lyfter upp någonting på en käpp — sin hatt, tror jag — och vinkar med den.»

Jacob Welse sköt sex skott till.

»Han vinkar om igen... Men nu har han släppt käppen och ligger alldeles stilla.»

De tre sågo frågande på Jacob Welse.

Han ryckte på axlarna. »Hur skulle jag kunna veta något? En vit man eller en indian — utsvält förmodligen, eller skadad på annat sätt.»

»Men han kan vara döende», sade Frona i bedjande ton, som om hennes far, som hade gjort så mycket, kunde göra allt.

»Vi kunna ingenting göra.»

»Ah! Förfärligt! Förfärligt!» Baron Courbertin vred sina händer. »Inför våra egna ögon — och vi kunna inte göra någonting! Nej, så får det inte vara», utbrast han med plötslig beslutsamhet. »Jag ger mig av över isen!»

Han skulle ögonblickligen ha rusat ner till stranden, om icke Jacob Welse hade gripit honom i armen.

»Inte så häftigt, baron! Tänk er för!»

»Men . . .»

»Inga men! Tror ni inte, att mannen behöver föda eller medicin? Vänta ett ögonblick. Vi ska försöka det tillsammans.»

»Jag också», förklarade St. Vincent hastigt, och Fronas ögon glänste.

Medan hon gjorde i ordning ett bylte livsmedel inne i tältet, rustade sig de tre männen till sitt företag genom att ta ett sextio eller sjuttio fots långt rep och fastgöra det om livet på sig — Jacob Welse och St. Vincent vid vardera ändan och baron Courbertin i mitten. Han utbad sig att få bära byltet med livsmedlen och spände fast det på ryggen. Frona såg på, hur de arbetade sig ut från stranden. Ungefär hundra yards gick allting lätt, men hon märkte genast skillnaden, då de hade lämnat den

fasta strandisen bakom sig. Hennes far, som gick i spetsen, kände sig försiktigt för med sin stav både framför och åt sidorna och ändrade oupphörligt riktning.

St. Vincent gick sist och var den förste som föll igenom, men han föll med stängen vilande på isen tvärs över öppningen. Hans huvud kom aldrig under, fastän strömmen var stark, och de bägge andra drogo upp honom med förenade krafter. Frona såg dem rådslå en stund under ett livligt gestikulerande av baronen, varefter St. Vincent lösgjorde sig från repet och vände om mot stranden.

»Brrr!» Han skakade på sig med en rysning, då han kom upp till henne. »Det är omöjligt!»

»Men varför komma då inte de andra?» frågade hon med en skymt av missnöje i rösten.

»De sade, att de skulle göra ett försök till. Courbertin är ju så het av sig.»

»Och min far är lika tjurskallig», förklarade Frona med ett leende. »Men är det inte bäst att ni byter om kläder? Det finns andra inne i tältet.»

»Ånej.» Han lade sig på marken bredvid henne. »Det är varmt i solen.»

I en timmes tid följde de med sina ögon de bägge männen, som nu endast föreföllo som ett par avlägsna mörka fläckar. Ty de hade lyckats komma till mitten av floden och samtidigt dragit sig nära en mil uppåt strömmen. Frona följde dem oavbrutet med kikaren, ehuru de ofta försvunno ur sikte bakom isvallarna.

»Det var inte ärligt av dem att säga, att de bara skulle göra ett enda försök till», hörde hon St. Vincent klaga. »I annat fall skulle jag inte ha

vändt om. Och det går inte för dem i alla fall — det är absolut omöjligt.»

»Jo!... Nej... Jo... De vända om!» tillkännagav hon. »Men hör! Vad är det där?»

Ett doft buller, som liknade ett avlägset åskdunder, hördes från mitten av isen. Frona rusade upp. »Gregory, floden kan väl inte hålla på att bryta upp!»

»Nej, nej, helt säkert inte. Nu är det ju tyst igen.»

Bullret, som hade kommit uppifrån floden, dög bort längre ned.

»Men nu! Nu kommer det igen!»

Ett nytt buller hördes, starkare och mäktigare än det första. Fåglar och ekorrar tystnade. När bullret drog förbi de bägge lyssnande, lät det som dånet från ett järnvägståg på avstånd. Så kom ett tredje, ännu väldigare och mera ihållande. Även detta började uppifrån och drog förbi.

»Å, varför skynda de sig inte!»

De bägge mörka fläckarna hade stannat, tydligen för att rådslå. Frona spejade hastigt uppåt och nedåt floden genom kikaren. Ehuru ännu ett dånet hade hörts, kunde hon icke upptäcka någon skakning. Isen låg stilla och orörlig som förut. Fåglarna började sjunga på nytt.

»Var inte orolig, Frona!» St. Vincent lade beskyddande sin arm omkring henne. »Om det är någon fara, så förstå de det bättre än vi och ta tiden i akt.»

»Jag har aldrig sett en stor flod bryta upp», sade hon och väntade resignerat.

Dånet kom och gick sporadiskt, men inga andra tecken till bristning syntes till, och så småningom arbetade sig de bägge männen efter upprepade dopp-

ningar tillbaka till stranden. Vattnet skvalade om dem och de hackade tänderna, då de kommo upp på strandbanken.

»Äntligen!» Frona höll sin fars bägge händer i sina. »Jag trodde ni aldrig skulle komma igen.»

»Se, så! Skynda nu på med middagen.» Jacob Welse skrattade. »Det var ingen fara.»

»Men vad var det?»

»Stewart River har brutit upp och skickar sin is ned under Yukons. Vi hörde skrapandet tydligt därute.»

»Ah! Det var upprörande! Upprörande!» utbrast baronen. »Och den stackars, stackars mannen — vi kunna inte rädda honom!»

»Möjligen. Vi ska göra ett försök med hundarna efter middagen. Skynda dig, Frona.»

Men försöket med hundarna misslyckades. De klokaste av dem valdes ut och packor av livsmedel bundos på deras ryggar, varefter de drevos ut på isen. Men de begrepo ej vad man fordrade av dem. Så snart de vände om, drevos de återigen ut med hugg och slag och häftiga ord, men det hjälpte ej. Den klokaste av dem alla gick verkligen så långt som till den punkt, där de bägge männen hade vänt om, men där vände också han, och nu måste försöket övergivas. Hundarna kallades tillbaka.

Under hela eftermiddagen upprepades det dånande bullret allt oftare och fortför ännu då mörkret kom, men på morgonen hade det upphört fullkomligt. Flo den hade stigit åtta fot och på många ställen svallade vattnet över isytan. Ett ständigt kraschande och rämmande pågick oavbrutet och stora sprickor öppnades och spredos i alla riktningar.

»Stewartisen har packat sig nere bland öarna», förklarade Jacob Welse. »Det är orsaken till att Yukon har stigit. Och så har den också packat sig vid Stewarts mynning, så att den inte kommer längre där. Men när den isen bryter sig fram, går den samma väg som den andra och stöter ihop med den som ligger packad längre ned.»

»Och se'n? Och se'n?» frågade Courbertin i extas.

»Sedan kan La Bijou få simma.»

När det blev ljusare, spejade de efter mannen på andra sidan floden. Han hade icke rört sig ur fläcken, men vinkade matt till svar på skotten.

»Ingenting att göra förrän floden bryter upp, men då ge vi oss av med La Bijou. Vore bäst ni hämtade hit edra filter och sov här i natt, St. Vincent. Vi behöva tre roddare, och jag tänker att vi få Mc Pherson med oss.»

»Jag skall vara uppe i dagbräckningen, och sundet mellan öarna är hårt som diamant, så att jag hinner säkert hit i morgon», förklarade St. Vincent.

»Än jag då? Varför skulle jag inte få vara med?» frågade Courbertin.

Frona skrattade. »Kom ihåg, att ni inte har fått er första lektion ännu.»

»Och den lär det knappast bli tid med i morgon», tillade Jacob Welse. »När floden bryter upp, då går det med fart — jag är rädd att St. Vincent, Mc Pherson och jag måste utgöra båtens besättning. Är ledsen att det måste bli så, baron. Men stannar ni här ett år till, så kan ni nog sköta er båt själv.»

Baron Courbertin var otröstlig och vid dåligt humör i en hel halvtimme.

TJUGUFJÄRDE KAPUTLET.

»Vakna! Vakna! Ligg inte längre och dröm nu!»

Frona rusade ur sin bädd vid Del Bishops första rop. Men innan hon hade hunnit få på sig en kjol och stuckit in sina nakna fötter i ett par mockasiner, hade hennes far på andra sidan om förhänget dragit undan dörrskynket och gått ut.

Floden höll nu på att gå upp. I den kalla gryningen kunde han se isen sakta skrubba emot själva krönet av strandbanken; den höjde sig till och med över den på vissa ställen, och de väldiga iskakorna trängde flera fot inåt land. Hundra yards utåt floden sammansmälte den vita ytan med den dimmiga gryningen och den grå himlen. Dova brak hördes utifrån dunklet jämte ett sakta skrapande ljud.

»När kan isen gå?» sade Frona till Del.

»Inte ett grand för tidigt för oss. Se där!» Han pekade med foten mot isbrädden, där vattnet stal sig fram och girigt kröp allt närmare. »Stiger en fot var tionde minut. — Någon fara? Visst inte. De där öarna» — han pekade nedåt floden — »kunna inte stå emot värre tryck. Om de inte släppa fram isen, sopar isen bort dem som ett intet. Men jag

får lov att vända om. Det är sankt där vi hålla till. Vattnet står femton tum över hyddans golv, och Mc Pherson och Corliss äro inte säkra på sina sovplatser.»

»Säg till Mc Pherson att han håller sig beredd på att bli hitkallad», ropade Jacob Welse efter honom. Sedan vände han sig till Frona. »Nu kunde det vara på tid att St. Vincent ginge över sundet.»

Baron Courbertin, som stod där frysande utan mockasiner, såg på sitt ur. »Tio minuter i tre», sade han med skallrande tänder.

»Borde ni inte gå och ta på er mockasinerna?» föreslog Frona. »Det hinner ni nog.»

»Och gå miste om det magnifika skådespelet? Hör?»

Någonstädes från obestämt håll hördes ett häftigt brak, som åter dog bort. Isen var i rörelse. Långsamt, mycket långsamt skred den utför strömmen. Inga häftiga skakningar, intet öronbedövande buller, ingen storartad utveckling av kraft. Helt enkelt ett tyst flöde av vitt, en regelmässig procession av tätt packad is, så tätt packad, att icke en enda droppe vatten syntes till. Det fanns där någonstädes där inunder, men det kunde man knappast tro.

»Var ha vi det magnifika? Det där är ju bluff!»

Baron Courbertin skakade förargad sina knutna händer mot floden, och Jacob Welses tjocka ögonbryn sänkte sig som för att dölja det bistra leendet i hans ögon.

»Ha ha ha! Det är ju att skratta åt! Och jag trotsar det! Sel!»

Med dessa ord steg Courbertin ut på ett isflak, som skred tätt förbi hans fötter. Det skedde så

oväntat, att då Jacob Welse sträckte sig efter honom, hade han redan glidit i väg.

Isens fart hade ökats, och sorlet inunder den tilltog och blev alltmera hotande. Balanserande behagfullt som en cirkusryttare fördes fransmannen framåt utmed strandbanken. Väl femtio fot färdades han på detta sätt, men hans plats blev för varje ögonblick allt osäkrare och han hoppade smidigt i land. Sedan kom han skrattande tillbaka och möttes till lön för besväret med ett par av de utvaldaste fraserna ur den speciellt maskulina delen av Jacob Welses ordförråd.

»Men för vad?» frågade Courbertin häftigt.

»För vad?» upprepade Jacob Welse förargad och pekade på den glatta isfloden som drev förbi.

Ett väldigt isflak hade kört in sin näsa i flodbädden trettio fot längre ned och försökte resa sig. Hela det frusna flödet där bakom buktade sig som papper. Så välte det väldiga isflaket helt och hållet överända och vände den nedsölade spetsen rakt uppåt skyn. Men den ena iskakan efter den andra hade hopat sig bakom, och flaket fick en stöt, som slungade det upp i luften, varefter det föll kraschande ner på den glidande massan inunder, och fragment därav hamnade framför åskådarnas fötter.

»Gud!» Baron Courbertin uttalade detta ord med vördnad och bävan.

Frona tog hans ena hand i sin och grep även sin fars. Isen drev nu förbi med feberaktig fart. En tjock iskaka körde emot någonstädes inunder strandbanken och marken sviktade under deras fötter. Så kom en ny, som låg närmare ytan, och de rusade häftigt tillbaka. Isstycket reste sig med makt och

med en god del lösbruten jord på sin breda rygg drog det helt morskt vidare. Ett tredje grep inåt land som en väldig hand, ryckte upp tre furor med rötterna och förde dem med sig.

Det var nu full dag, och det drivande vita fyllde Yukon från strand till strand. Vad det fångslade vattnet beträffar, hade strömmens fart blivit svindlande. Den grävde och naggade utmed strandens hela längd, och ön knakade och skakade i sina grundvalar.

»Å, det är storartat! Det är utomordentligt storartat!» utbrast Frona. »Hur är det nu med bluffen, baron?»

»Ah!» Han skakade på huvudet. »Jag hade orätt, jag är en miserabel stackare! Det är magnifikt! Se!»

Han pekade på ögruppen nere vid kröken. Där delade sig den milsbreda strömmen i flera grenar, och detta är nog bra för vattnet, men icke bra för packisen. Öarna reste sina kilformiga toppar i den frusna floden och slungade isstyckena högt i luften. Men den ena iskakan tryckte på den andra och hävde den upp ur vattnet, och ständigt följde allt flera på samma sätt, tills hela isberg lågo staplade mellan träden.

»Lämplig plats för en stockning», sade Jacob Welse. »Ge mig kikaren, Frona.»

»Men floden sjunker!» utbrast Frona.

Isen hade sänkt sig sex fot nedanför strandbankens brädd — baron Courbertin tog märke med sin käpp.

»Mannen är ännu där borta, men han rör sig inte.»

Det var en klar dag och solen höll på att bryta fram i nordost. De turade om att speja tvärs över floden med kikaren.

»Se! Är det inte märkvärdigt?» Courbertin visade på märket i sin käpp. Vattnet hade sjunkit ännu en fot. »Ah! Det var för illa — för illa! Där blir nog ingen stockning alls!»

Jacob Welse såg på honom med allvarlig min.

»Tror ni det blir?» frågade baronen hoppfullt.

Frona betraktade sin far med frågande min.

»Isstockningar äro inte alltid behagliga», sade Jacob Welse med ett kort skratt. »Det beror på var de äga rum och var man själv befinner sig.»

»Men floden sjunker ju allt vad den hinner!»

»Det är ändå inte för sent.» Han spejade nedåt ögruppen och såg isbergen hopa sig där allt mer. »Gå in i tältet, Courbertin, och sätt på er mockasinerna som stå vid kaminen. Och Frona kan tända upp eld och sätta på kaffet. Ingenting att gå miste om här ute för en stund.»

En halvtimme därefter hade vattnet sjunkit tjugu fot, men isen fortfor att driva framåt.

»Nu börjar leken, ni hetlevrade sydlänning. Se åt vänster!»

Courbertin såg kanalen till vänster bli avstängd, varefter en väldig vit barriär hävdes upp och drevs från ö till ö. Så kom isen framför dem i vila. Men i samma ögonblick steg floden så häftigt, som om den ämnade sig upp mot skyarna. Och liksom då de först kommo ut, trängde isflaken in över strandbankens rand och dygt vatten kröp fram under deras kanter.

»Ah, mon Dieu! Det här är verkligen inte behagligt!»

»Finner ni det inte magnifikt?» retades Frona.

»Men ni blir våt om fötterna.»

Han drog sig tillbaka -- just i rätta ögonblicket, ty en hel störtflod av iskakor sopade strax därefter fram över den plats där han stått. Det stigande vattnet hade drivit upp isen så högt, att den reste sig som en mur utmed ön.

»Men den sänker sig snart, när stockningen ger med sig. Se, den höjer sig inte längre så raskt. Fördämningen måste ha brustit.»

Frona höll sin blick fästad på isbarriären. »Nej, det har den inte.»

»Men vattnet stegrar sig nu inte längre som en fullblodshäst.»

»Det har i alla fall inte upphört att stiga.»

Han såg en smula betänksam ut, men så klarnade plötsligt hans ansikte. »Ah — jag har det! Längre upp — någonstades — finns en annan stockning! Å, det är alldeles utomordentligt, eller hur?»

Hon fattade lugnande hans hand och sade: »Men antag nu, att den övre stockningen brister och den nedre fortfarande håller?»

Han såg oavvänt på henne, tills han hade fattat hela innebörden av hennes ord. En mörk rodnad spred sig över hans ansikte, och efter ett djupt andedrag rätade han på sig med en kastning på huvudet. »Ja, då skall ni och jag och tältet och båtarna och hyddor och träd och La Bijou — allting... pang! Alltsammans tusan i våld!»

Frona skakade på huvudet. »Det är verkligen skada att ni inte tillhör den anglosaxiska rasen! Den skulle kunna vara stolt över er.»

»Och tänk vad ni skulle vara för en heder för den franska!»

»Är ni nu där igen? Ni kastar ju buketter till er själva.»

I detsamma kom Del Bishop rusande och tycktes vilja avlägsna sig lika fort som han kommit. »Kvicka er nu!» ropade han i förbifarten. »Det finns sjuka härnere i en hydda. Ska laga att vi få ut dem. Ni behövs där. Och söla inte!» ropade han tillbaka över axeln, innan han försvann mellan träden.

Floden steg fortfarande, fastän långsammare, och så snart de lämnade den höglänta delen av ön, steg vattnet dem över fotknölna. Sedan de hade kryssat sig fram ett stycke mellan träden, kommo de till ett fartyg, som hade blivit upphalat på hösten. Tre *chacquos*, som hade lyckats komma så långt över isen, hade slagit sig ned i detta fartyg med allt vad de medförde — tält, slädar, hundar och allt. Men båten låg farligt nära ismuren, som reste sig på endast tolv fots avstånd.

»Ge er av därifrån, edra galningar!» ropade Jacob Welse till dem i förbifarten.

Del Bishop hade skrikit åt dem att de skulle »dra åt helsike och inte ligga där», men de tycktes icke förstå någonting.

Baron Courbertin försökte till och med släpa ut en av dem, men mannen slog ursinnigt efter honom och gjorde motstånd.

Så kommo de till en öppen plats, där en hydda stod nära floden. På det flata jordtaket lågo två sjuka män insvepta i filter, och Bishop, Corliss och Jacob Welse plaskade omkring inne i hyddan för att få ut klädsäckar och annat. Vattnet stod ett par fot högt därutanför, men i kajan hade marken grävts

ur för värmens skull, och där räckte vattnet upp till midjan.

»Håll tobaken torr», sade den ene av de sjuka matt.

»Må fan ta tobaken!» inföll den andre. »Se efter mjölet och sockret.»

»Det är för att Bill inte röker, miss», förklarade den förste.

»Se här, och tig se'n!» Del slängde upp tobaks-skrinet till honom, och han grep det, som om det varit fyllt med rena guld.

»Kan jag vara till någon nytta?» frågade Frona och såg upp till de bägge sjuka.

»Nej. Det är skörbjugg. Ingenting kan bota dem utom att komma härifrån», förklarade Del. »Men vad har ni här att göra? Vänd genast om dit upp!»

Men nu knakade och kraschade det i den väldiga ismuren. Ett flak på femtio ton välvde om, skickade en flod smutsigt vatten över dem och hamnade utanför hyddans dörr. Ett mindre isflak drev mot de utskjutande hörnstockarna och hyddan vacklade. Courbertin och Jacob Welse voro därinne.

»Efter er, mr Welse, efter er», hörde Frona fransmannen säga. Jacob Welse skrattade, och baron Courbertin trängde sig sist ut mellan isflaket och bjälkarna.

De fyra männen samlades nu omkring Frona.

»Det här går inte. Vi måste bära bort dem till er hydda, Corliss». Medan Jacob Welse sade detta, klättrade han raskt upp på hyddans tak och såg ned på den väldiga isbarriären. »Var är Mc Pherson?» frågade han.

»Har suttit som förstenad gränslé över takbjälken hela den sista timmen.»

Jacob Welse svängde med armen. »Floden bryter upp! Där kommer den!

»Hälsa din gumma, Bill», sade han med tobaken.

»Tack», svarade Bill med orubbligt lugn.

Hela floden tycktes ta fart för att frigöra sig. Ismuren brast på hundra olika ställen och såväl uppifrån som nedifrån hördes knakandet och kraschandet av träd som rycktes upp med rötterna.

Corliss och Bishop togo Bill och begåvo sig på väg till Mc Phersons hydda, och Jacob Welse och fransmannen hade just fått hans kamrat över takfoten, då ett väldigt isblock slungades rakt mot hyddan. Frona såg det komma och uppgav ett varnande rop, men i nästa ögonblick störtade hyddan ihop som ett korthus. Hon såg Courbertin och den sjuke slungas utanför vrakspillrorna och sin far falla under dem. Hon rusade dit, men han gjorde ej något försök att komma upp. Hon drog i honom för att få hans mun över vattnet, men förmådde ej få honom ur fläcken och endast hans hjässa var synlig. Då trevade hon omkring med sina händer och upptäckte, att hans högra arm satt fastklämd mellan ett par stockar. Dessa förmådde hon icke rubba, men hon stack in mellan dem en av takstängerna, som hade legat till underlag för mossan och jorden. Det var en otymplig hävstång och knappast lämplig för ändamålet, ty då hon kastade sig över den med hela sin tyngd, böjde den sig och knakade. Varnad därav hanterade hon den med mera försiktighet och tyngde ned den så småningom, tills

det slutligen lyckades henne att få öppningen vidgad och Jacob Welse lyfte upp sitt nedsölade ansikte.

Han drog en massa djupa andetag och utbrast sedan: »Vad det smakar gott!» Han såg sig hastigt omkring och tillade: »Del Bishop är en riktig sanningssägare!»

»Hur så?» frågade hans dotter förundrad.

»Han sa ju, att du skulle 'reda dig, du minns?»

Han kysste henne, och de måste sedan bägge skratande torka bort våt jord från sina läppar. Så kom Courbertin plumsande från andra sidan om spillrorna.

»Aldrig har det väl funnits maken till människa!» ropade han muntert. »Han är alldeles vild! Går inte att lugna honom. Han fick sin huvudskål krossad i fallet och hans tobak är försvunnen. Men det är bara tobaken han sörjer över.»

Huvudskålen var emellertid icke krossad; den hade endast fått ett fem tum långt sår.

»Nu får ni lov att vänta tills de andra komma igen. Jag kan inte hjälpa er att bära.» Jacob Welse visade på sin högra arm, som hängde obrukbar. »Bara en vrickning», förklarade han. »Intet benbrott.»

Baron Courbertin intog en dramatisk attityd och pekade på Fronas ena fot. »Ah! Vattnet har sjunkit och lämnat efter sig en ädelsten, en äkta pärla!»

Fronas nötta mockasiner hade sluppit upp genom vätan, och en liten vit tå tittade ut i den gyttjiga världen.

»I så fall är jag mycket rik, baron Courbertin; jag har nio till av samma slag.»

»Ja, vem kan förneka det? Vem kan förneka det?»

»Vad ni är för en löjlig, dåraktig och älskvärd människa!»

»Jag kysser er hand!» Han föll ridderligt på ett knä i gyttjan.

Hon ryckte undan sin hand och grep honom i stället i håret med bägge händerna, varefter hon skakade hans lockiga huvud av och an. »Vad skall jag göra åt honom, far?»

Jacob Welse ryckte på axlarna och skrattade, och Frona vände Courbertins ansikte uppåt och kysste honom på munnen. Och Jacob Welse visste, att han hade den största andelen i detta utbrott av glädje.

Floden hade sjunkit till sin vanliga vinternivå och ismassan drev ständigt framåt. De stora blocken slungades emellanåt inåt land bland kullstörtade och kvarstående träd som titaniska uppkastningar av något polarvidunder. Solen var icke overksam utan tinade upp isbergens ytor, så att jord och dy sköljdes bort och de glittrade och strålade som högar av diamanter, eller skimrade i opalblått. Men blocken voro slumpvis upptornade på varandra, och emellanåt hände det att glittrande torn och regnbågsskimrande minareter med ett väldigt brak störtade ner i floden. Vid en av de luckor, som uppstått på detta sätt, låg La Bijou, och omkring båten voro Split-up Islands innevånare samlade, förutom chechaquos och de sjuka.

»Nej, nej, två karlar är alldeles nog.» Tommy Mc Pherson såg sig omkring efter bekräftelse från de andra. »Tar ni tre i kanoten, så blir det för mycket.»

»Det måste gå raskt eller också inte alls», förklarade Corliss. »Vi behöva vara tre, och det vet ni, Tommy.»

»Nej, nej, det är onödigt. Visst går det för två.»

»Och ni blir då en av dessa två, Tommy», genmälde Corliss bestämt.

»Nej, här finns många andra mig förutan.»

»Det finns det inte. Courbertin har aldrig skött en åra. St. Vincent kan tydligen inte komma över för gyttjans skull. Mr Welse har sin ena arm obrukbar. Det finns således bara ni och jag, Tommy.»

»Jag vill inte vara frågvis, men är inte den där Anaks son därborta en präktig karl? Han skulle väl kunna sköta en styråra.»

Tommy Mc Pherson hyste ingen särskild ömhet för den morske pocket-minern, men han kände hans oförskräckthet och tog tillfället i akt att rädda sig själv genom att skjuta honom fram i breschen.

Del Bishop steg fram mitt i den lilla kretsen, teg en stund och spände ögonen i varenda en innan han talade.

»Finns här någon som vill påstå att jag är feg?» frågade han utan någon inledning. Återigen spände han ögonen i den ene efter den andre. »Eller finns det nå'n, som bara vill så mycket som antyda, att jag nånsin har begått en usel handling?» Hans skarpa ögon gjorde en ny rond. »Nå, det är bra. Jag hatar vattnet, men jag har aldrig varit rädd för'et. Jag kan inte simma, men jag har varit över båtkanten flera gånger än det är gott att minnas. Jag kan inte sköta en åra utan att slå ryggen mot botten av båten. Och vad styra beträffar, så — ja, de lärda påstå att det finns trettiotvå streck på kompassen, men när jag ger mig i väg så är det allra minst så många till. Och så sant som Gud har skapat små äpplen kan jag inte skilja mellan mina armbågar och mina knän, när jag

får tag i en åra. Jag har kapsejsat så gott som var-
enda kanot jag har satt foten i och klivit rakt igenom
botten på två. Jag har kantrat i Canyon och blivit
uppdragen nedanför White Horse. Jag kan bara
ro i takt med en enda människa, och det är med mig
själv. Men det skall jag säga er, gentlemän, att blir
jag kallad, så intar jag min plats i L a B i j o u och ror
henne ända åt helvete, om hon inte kapsejsar under
vägen.»

Baron Courbertin slog förtjust sina armar om ho-
nom och utropade i extas: »Så sant Gud har ska-
pat små äpplen, ni är en man!»

Tommy var alldeles vit i ansiktet och han sökte
en tillflykt undan den tystnad som följde genom att
prata själv. »Jag vill visst inte neka för att jag
kan sköta en åra eller att jag brukar ha tur med mig,
men innan ni hinner komma i väg ha vi nästa istock-
ning över oss. Jag tycker det är litet för våghalsigt.
Vänta tills floden blir ren, säger jag.»

»Det går inte, Tommy», förmanade Jacob Welse.
»Ni kan inte finna någon ursäkt.»

»Ja, det behövs inte heller...»

»Nog resonerat nu», förklarade Corliss, »ni kommer
med.»

»Nej, säger jag. Jag...»

»Håll käften!» Del hade kommit till världen med
lungor av läder och strupe av metall, och när han nu
röt åt högländaren, hajade denne till av förskräck-
kelse.

»Hallå! Hallå!» I motsats till Dels mistlurstoner
ljöd Fronas stämma som renaste silverklang ner till

dem mellan träden. »Hallå! Öppet vatten! Öppet vatten! Vänta en minut. Jag kommer ner till er.»

Tre mil uppåt strömmen, där Yukon gjorde en majestätisk krökning inåt från vänster, syntes ett stycke isfritt vatten. Det var nästan för underbart att tro på efter den granithårda vintern. Men Mc Pherson försökte helt listigt smyga sig därifrån helt prosaiskt.

»Vänta lite, vänta lite», protesterade han, då Del Bishop grep honom i kragen. »Jag har glömt min pipa.»

»Då får ni allt vänta här hos oss, Tommy», hånade Del. »Och jag skulle gärna låta er få låna min, om inte er egen stack fram ur er ficka.»

»Det var tobaken jag menade.»

»Här skall ni få.» Han lade sin tobakspung i Tommys darrande händer. »Drag av er rocken nu. Så! Jag skall hjälpa er. Och oss emellan sagt, Tommy, om ni nu visar att det är ruter i er, så skall jag inte göra er det ringaste ont. Var säker på det!»

Corliss hade dragit av sig sin tjocka flanellskjorta för att var fri i sina rörelser, och när Frona kom, syntes det tydligt att också hon hade lättat på sin dräkt. Hon hade tagit av sig jackan och överkjolen, och den svarta klädesunderkjolen räckte endast halvägs ned på vaden.

»Sköt er bra nu!» kommenderade Del vänd till Mc Pherson.

Jacob Welse betraktade oroligt sin dotter och gick bort till henne, där hon prövade handtagen på några åror. »Du tänker väl inte...» började han.

Hon nickade.

»Ni är en duktig flicka!» utbrast Mc Pherson. »Och se jag, jag har ju både hustru och barn därhemma...»

»Klart!» Corliss sköt ut båten och såg sig om.

Det upprörda vattnet följde isfloden tätt i hälarna. Courbertin gick före utför den branta sluttningen, och Del gick sist i sällskap med den motsträvige Tommy. Ett isflak, som låg med ena kanten nere i vattnet, fick tjäna till embarkeringsplats.

»Gå i fören, Tommy!»

Högländaren pustade, kände Bishops häftiga andedrag bak i sin nacke och lydde. Frona vägde upp honom genom att släppa sig ned i aktern.

»Jag kan styra», försäkrade hon Corliss, som nu först såg att hon ämnade sig med.

Han såg upp till Jacob Welse, liksom för att fråga om det skedde med hans samtycke, och fick en nick till svar.

»Ge er av! Ge er av! Nu söla ni i onödan», mahnade Bishop otåligt.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

La Bi jo u var ett värdigt uttryck för allt som var fint och vackert i en båtbyggares själ. Lätt som ett äggskal och nästan lika bräcklig, var kanotens föga tjocka skinnbeklädning knappast ägnad att stå emot trycket av ett drivande isstycke så stort som ett människohuvud. Och ehuru där nu var öppet vatten, kunde man knappast tala om fri passage, ty floden var full av söndersmulade isflak. Det dröjde emellertid icke länge förrän Corliss fick fullt förtroende för Fronas duglighet att sköta styret.

Det var en storartad tavla — den mörka floden, som brusade fram mellan sina kristallmurar, och där bortom väldiga, gröna skogar, som sträckte sig så högt, att det såg ut som om de ville nå den skyfläckade sommarhimmeln, från vars valv solen utsänder värme som en flammande brasa. Ja, en storartad tavla, men av en eller annan orsak kom Corliss att tänka på sin mor och hennes ständiga te, på de mjuka mattorna i hennes hem, på de prydliga tjänsteandarna och på kanariefåglarna, som sjöngo vid de stora fönstren, och han undrade, om hon skulle ha förstått hans nuvarande omgivning. Och när han tänkte på henne, som han hade bakom sig, och kände hur hennes åra lyftes och sänktes, lyftes och sänktes — då såg han sin mors hela kvinnliga umgänge passera

revy för sin inre syn — bleka spöken, tyckte han, rena karrikatyrer av den ras, som hade uppfyllt jorden och fortfarande skulle göra det.

L a B i j o u snuddade vid ett drivande isblock, gled hastigt in i en öppning mellan två och sköt ut i det fria just då den trånga kanalen slöt sig bakom dem. Tommy stönade.

»Bra gjort!» sade Corliss uppmuntrande.

»Jäkla kvinnfolk!» muttrade Tommy. »Varför har hon så bråttom?»

Frona hörde hans ord och skrattade trotsigt. Vance kastade en blick på henne över sin axel, och hennes leende min var förtrollande. Mössan satt vårdslöst på hennes huvud och var nära att falla, och hennes fladdrande hår glittrade i solskenet, alldeles som han hade sett det glittra den där solskensmorgonen på Dyeavägen.

»Jag skulle ha lust att sjunga, om det inte gällde att spara andedräkten», sade hon.

»Min är hon, min, vi två höra samman», gnolade Corliss.

Hon förde plötsligt över sin åra åt motsatta sidan för att kringgå ett isstycke med skarpt tandade kanter och låtsade inte höra. »Å, jag skulle kunna hålla på så här i evighet.»

»Jag också», förklarade Corliss med värme.

»Vet ni av, Vance, att jag gläder mig åt, att vi äro goda vänner?»

»Det är inte mitt fel, att vi inte äro något ännu mera.»

»Ni försummar ert årtag, sir!» sade hon förebrående. Och han återtog sitt arbete och teg.

La Bijou drevs emot strömmen i fyrtiofem graders vinkel, och båtens kurs gick i en rätvinklig linje i förhållande till floden. På detta sätt skulle kanoten nå den västra stranden alldeles mitt emot sin utgångspunkt och därifrån arbeta sig uppåt strömmen i död-vatten. Men en mils vasst utskjutande klippstränder och hundra yards lodräta klippbranter skulle ändå ligga mellan dem och den de ville komma till hjälp.

»Låt oss nu vila en stund», föreslog Corliss, då de hade kommit in i bakvatten och båten drev med strömmen nedanför den stora ismuren.

Vem skulle kunna tro att vi äro i midten av maj?» Hon såg på de lösligt upptornade blocken. »Förefaller det er som en verklighet, Vance?»

Han skakade på huvudet.

»Ja, inte mig heller. Jag vet ju att jag — Frona Welse — för närvarande befinner mig i en Peterboroughbåt, paddlande för brinnande livet tillsammans med två män, under vår Herres år adertonhundranittiåtta på floden Yukon i Alaska. Det här är vatten, det där är is; mina armar äro trötta, mitt hjärta slår en smula för hastigt och jag svettas — och ändå förefaller alltsammans som en dröm. Tänk bara! För ett år sedan var jag i Paris!» Hon drog djupt efter andan och såg över vattnet bortåt den avlägsna stranden, där tältet, som tillhörde Jacob Welse, lyste som en snövit näsduk mot den mörkgröna bakgrunden. »Jag tror inte, att det finns någon sådan plats», tillade hon. »Det finns intet Paris.»

»Och jag var i London för ett år sedan», sade Corliss tankfullt. »Men jag har undergått en ny inkarnation. London? Det finns intet London nu.

Det är omöjligt. Hur skulle det kunna finnas så mycket folk till i världen? Detta är världen och vi veta faktiskt, att här finnes mycket få människor, annars kunde det inte vara så mycket is och vatten och himmel. Jag vet, att Tommy här med förtjusning tänker på en plats, som han kallar Toronto. Det är ett misstag av honom. Det stället finns endast till i hans fantasi — ett minne från en föregående tillvaro. Naturligtvis tänker han själv inte så, och det är helt naturligt. Ty han är inte filosof och bråkar inte sin...»

»Vill ni vara tyst!» viskade Tommy häftigt. »Ert pladder drar ner ett isskred över oss.»

Livet är kort i Nordlandet, och det händer ju ofta att uppfyllelsen följer profetian tätt i spåren. En varnande dallring susade genom luften och den regnbågsskimrande muren ovanför dem vacklade. De tre årorna sänktes som på kommando, och La Bi j o u tog ett hopp utåt vattnet. Det ena isblocket efter det andra störtade ner glimmande och kraschande, tusentals frusna tons föllo dånande ner bakom dem. Det upprörda vattnet drevs utåt i en skummande och svallande cirkel och La Bi j o u, som kämpade vilt för att hålla sig uppe, övermannades av det höga vågsvallet och fylldes till hälften med vatten.

»Sa' jag er inte det, era pratmakare!»

»Sitt stilla och ös!» befallde Corliss med skarp ton. »I annat fall kommer ni inte att få det nöjet att säga oss någonting alls.»

Han skakade på huvudet åt Frona, och hon gav honom en vink tillbaka. Sedan skrattade de i mjugg

bägge två, alldeles som ett par barn, sedan de lyckligt ha undgått ett äventyr, som såg hotande ut.

Sakta krypande framåt i skuggan från de överhängande isblocken gled La Bijou ljudlöst uppför det sista bakvattnet. Hörnet av en brant klippa reste sig framför dem, en kolossal naken klippmassa, frätt och fårad av sekler — hatande floden, som ständigt gnagde på den — hatande regnet, som fårade dess bistra ansikte med osynliga sömmar — hatande solen, som icke ville befrukta den, så att levande grönska kunde dölja dess fulhet. Med hela sin kraft kastade sig flodens vatten emot den, gjorde ursinniga anfall mot dess bröstvärn och drog sig sedan tillbaka mot midten av strömmen. Utmed hela dess fot skummade halsstarriga vågor i sammanträngda led, och dess rämnor och urhålkningar dånade av osedda strider.

»Nu! Tag i! Gör ert bästa!»

Det var det sista ordet Corliss kunde ge, ty i det vilda brus, varigenom de nu skulle fram, var en mansröst som en syrsas i jordbävning. La Bijou flög framåt, klarade bakvattnet med ett hopp och dök ut i svallet. Doppa, lyft — doppa, lyft — arbetade årorna med taktmässig kraft. Vattnet slet och drog åt alla håll, och då den bräckliga farkosten icke var i stånd att följa alla dessa olika dragningar, skakade och skälvde den i motstånd. Båten vred sig nervöst åt höger och vänster, men Frona höll styret med järnhand. På en yards avstånd grinade en rämna i klippan emot dem. La Bijou tog ett hopp och sköt framåt, men vattnet gled undan och höll farkosten kvar på samma ställe. Än drogs den ut från rämnan och än tillbaka — en halv yard framåt och så till-

baka igen. Rämnan tycktes gäcka alla deras bemödanden.

Fem minuters oerhörda ansträngningar — varje minut så lång som en evighet — och de hade verkligen kommit förbi. Tio minuter, och rämnan låg hundra fot bakom dem. Doppa, lyft — doppa, lyft — tills himmel och jord och flod voro så gott som utplånade och medvetandet endast höll fast vid ett, en smal linje av fradgande skum, på ena sidan begränsad av en hånande klippvägg, på den andra av ursinnigt fräsande vatten. Denna smala linje var det enda i världen. Någonstädes där nedanför var tingens begynnelse och någonstädes ovanför var deras slut — och det var dit de strävade.

Och fortfarande höll Frona med järnhand äggskallet till lydnad. Vad de tillkämpade sig, det behöll de och kämpade vidare för att vinna mer, tum för tum — doppa, lyft. Och allt skulle ha gått lyckligt, om icke Tommy hade haft ett klenmodigt sinne. Ett isstycke, som kom i båtens närhet, tumlade om och drogs ner, och detta kom honom att se sig själv i samma belägenhet, försvinnande i djupet. Han stirrade på den hemska fläcken med vitt uppspärade ögon och försummade att lyfta sin åra. Inom några ögonblick grinade den olycksdigra rämnan emot dem på nytt, och strax därefter befunno de sig nedanför klipporna igen och drevo sakta in i bakvattnet.

Frona låg snyftande i solen med huvudet tillbaka-lutat, Corliss arbetade flämtande midskepps, och i fören satt Tommy pustande och jämrande med huvudet sänkt mot sina knän. La Bijou snuddade mot iskanten och slog sig till ro. Den regnbågsskimrande

muren stod gnistrande och glittrande över dem; sol-
ljuset återstrålade från otaliga facetter, klädde den
i strålände juvelprakt. Rännilar av silver tillrade
utför dess kristallsluttningar, och i det klara djupet
där nedanför tycktes livets, dödens och människornas
ävlans hemligheter blottas, den ena slöjan gled bort
efter den andra från blekt azurskimrande drömsy-
ner... där nere i det stora, kalla hjärtat fanns
oändlig vila och ro...

Det översta blocket ovanför deras huvud sviktade
sakta av och an. Men Corliss såg på det utan att fråga
efter faran. Å, att få ligga så där just vid mysteriets
rand och supa in luft i långa drag och göra ingenting
— han begärde inte mer. En dervisch kan svänga
runt tills allting svindlar för honom, och sedan kan
han hänge sig åt översinnliga tankar och bevisa att
gudomen är odelbar — och en man, som har plöjt
och plöjt och plöjt med sin åra i det oändliga, kan
också skaka av sig sina begränsningar och höja sig
över tid och rum. Så var det nu med Corliss.

Men småningom upphörde blodet att dunka så
hårt vid hans tinningar, luften föreföll honom ej
längre nektarljuv, och verklighetens fordringar
trängde sig åter på honom.

»Vi måste laga att vi komma ifrån det här», sade
han så hest, att det nästan skrämde honom själv.

»Ja, vi måste ta i om igen», sade Frona med låg
stämma. Det föreföll Corliss som om hon uttalat
sina ord på långt avstånd.

Tommy lyfte på huvudet och såg sig omkring.
»Jag tänker vi få lov att överge alltsammans nu.»

»Hugg il!»

»Tänker ni försöka än en gång?»

»Hugg i!» upprepade Corliss.

»Tills våra hjärtan brista, Tommy», tillade Frona.

Och så kämpade de samma strid om igen. Men nu passerade de lyckligt den gapande rämnan tum för tum, och den stora kröken låg lockande framför dem, och blott ett enda klipputsprång av oförsonligt hat återstod att komma förbi. Men där upprepades åter den grymma leken — vattnet sög och sög och båten kom ej ur fläcken. De arbetade sig nästan medvetlösa, skötte årorna mekaniskt tills de varken hörde eller sågo . . . Så drev båten ut i strömmen och småningom kommo de till medvetande om att de voro på hemväg. Då de åter kommo till medvetande av tid och rum och Split-up Island började skymta för deras ögon som stranden av en ny värld, började de ro med långa och jämna årtag, sådana som återge jämnvikt och krafter.

»Ett tredje försök skulle inte ha tjänat till någonting», sade Corliss med en kärv viskning.

Och Frona svarade: »Då skulle våra hjärtan säkert ha brustit.»

Medan stranden kom allt närmare, tänkte Tommy på livet och den sköna lägerelden och framför allt på det härliga Toronto, där husen aldrig rörde sig, och på dess myllrande gator. Varje gång han böjde sig fram och tog ett nytt årtag, vidgades dessa gator, som om han sett dem i ett teleskop, och då han såg upp, stodo Jacob Welse och de bägge karlarna på strandbanken knappt tre båtlängder från L a B i j o u.

»Vad var det jag sa'?» skrek han till dem i triumferande ton.

Men Frona svängde båten parallellt med stranden, och nu låg flodens långa sträcka framför honom. Han hejdade sig mitt i ett årtag och hans åra föll med en skräll ned på båtens botten.

»Tag upp den!» ropade Corliss med skarp och obehaglig ton.

»Det gör jag visst inte.» Han vände sig mot sin plågåre med upprorisk min och skar tänderna i missräkning och ilska.

Kanoten drev nu med strömmen och Frona höll den endast på sin plats. Corliss kröp fram emot fören på sina knän.

»Jag vill inte gärna göra er något illa, Tommy», sade han lugnt, »och därför så... Var god och ta upp åran där.»

»Det gör jag inte.»

»Då kommer jag att döda er,» fortsatte Corliss i samma lugna ton och drog sin jaktkniv ur slidan.

»Men om jag inte gör'et i alla fall?»

Corliss satte knivspetsen mot Tommys rygg och tryckte in den sakta och obehagligt. Och Tommy ryckte till i förfäran.

»Tag bort'en! Tag bort'en!» skrek han. »Jag skall göra som ni vill.»

Frona var alldeles vit i ansiktet, men hennes ögon hade ett hårt uttryck och hon nickade gillande.

»Vi ska försöka från andra hållet — uppifrån», ropade hon till sin far. »Vad säger du? Jag kan icke höra det... Tommy? Å, han mår litet illa, men det är inte så farligt.» Hon saluterade med åran. »Vi äro snart tillbaka, far — mycket snart.»

Stewart River var vidöppen, och de färdades en

kvarts mil uppför den innan de styrde tvärs över dess mynning och fortsatte uppåt Yukon. Men då de befunno sig mitt för den plats där mannen låg, stodo de inför ett nytt hinder. En mil längre upp höll sig en ödelagd ö krampaktigt kvar vid flodbädden, och dess nedre ända hade sjunkit ihop till ett grund, som sträckte sig ända ner till de branta klipporna, vilka voro omöjliga att passera. Massor av is hade kastats upp på grundet och bildade en glittrande ås.

»Där få vi bära båten över», sade Corliss, då Frona styrde La Bijou åt sidan.

Sedan de uppsökt en plats, där isen ej låg så högt upptornad, stego de ur på ett utskjutande isflak, som utan stöd stack ut över vattnet ungefär trettio fot. Huru djupt dess andra ände kunde vara begravd under ismassan var omöjligt att veta. Släpande kanoten efter sig, klättrade de uppför till höjden av den glimmande åsen och sågo sig omkring. Block var hopat på block i titaniskt kaos. Våldiga isklossar lågo upptornade till pedestaler för andra, som gnistrade och glittrade i solen likt kolossala juveler.

»Just en trevlig promenadplats det här», fnös Tommy håfullt, »i synnerhet när en ny isstockning kan komma dragande när som helst.» Han satte sig beslutsamt. »Nej, jag tackar så mycket, jag vill inte vara med om det här.»

Frona och Corliss gingo vidare med båten emellan sig.

»Perserna brukade piska sina slavar ut i strid», sade hon och såg sig tillbaka. »Det har jag aldrig kunnat förstå förut. Vore det inte bäst att ni vände om efter honom?»

Corliss gjorde det och tvingade den knotande Tommy att gå före. Kanotens tyngd var egentligen ingenting att tala om, men vid branta stigningar och tvära vändningar var dess längd prövande för deras krafter. Och solen brände. Dess skarpa sken gjorde ont i deras ögon, svetten trängde ut i varje por och de flämtade efter luft.

»Å, Vance — jag...»

Han torkade svetten ur pannan med handen och slängde bort den med en hastig rörelse.

»Jag önskar, att jag hade ätit mera vid frukosten.»

Han brummade medlidsamt. De hade nu kommit över åsens rygg och kunde se öppet vatten på andra sidan. De sågo också mycket tydligt den nödställda och hans signal. Där nedanför låg Split-up Island i lantlig grönska. Och de blickade uppåt Yukons breda lopp med ett matt leende, som om den icke vilket ögonblick som helst kunde spy död och fördärv. Vid deras fötter sluttade isen nedåt en hålväg i miniatyr, varöver solen kastade en bred skugga.

»Gå på, Tommy», manade Frona. »Nu ha vi kommit halvvägs, och därnere ha vi öppet vatten.»

»Jaså, det är öppet vatten ni tänker på, medan ni för en stackare till döden?» fräste Tommy.

»Jag är rädd, att ni har begått någon svår synd, Tommy», sade hon med en förebrående skakning på huvudet, »annars skulle ni inte vara så rädd för döden.» Hon suckade och grep åter tag i sin ända av kanoten. »Nå, det är väl naturligt för er. Ni förstår inte att dö...»

»Och inte vill jag dö heller», inföll han häftigt.

»Men det kommer en stund för alla människor då

de måste dö — då döden är det enda för dem. Kanske den stunden nu har kommit för oss.»

»Tror ni inte jag kan fundera ut det själv», frågade Tommy med ett försmädligt grin. »Och varför får jag inte sköta mig själv?»

»Därför att ni inte kan det. De starka ha i alla tider tagit ledningen över sådana som ni. Det är de, som ha lärt er när och hur ni skulle dö — fört er till döden — drivit er till döden, om så har behövts.»

»Ni målar då ut'et grant», svarade Tommy. »Och det är väl inte stort värdt att jag klagar, när ni gör'et till ett så väldigt fint jobb.»

»Det var rätt!» sade Corliss skrattande, då Tommy fortsatte vandringen nedåt hålvägen och försvann bakom ett isblock. »Men jag tror att den gemena människan kommer att knota ännu på vägen fram till Vår Herres domstol.»

»Var har ni lärt er ro?» frågade hon.

»Vid universitetet, som sport», svarade han kort. »Men är detta inte vackert? Se!»

Den smältande isen hade bildat en pöl på hålvägens botten. Frona lade sig framstupa och svalkade sina heta läppar i det kalla vattnet. Då hon låg utsträckt på detta sätt, vändes sulorna på hennes mockasiner — eller rättare sagt hennes fotsulor, emedan både mockasiner och strumpor hade nöts till trasor — uppåt. De voro mycket vita, men sönderskurna av isen, så att blodet sprack ut i såren och till och med droppade från en av hennes tår.

»Så små och fina och så mjuka de se ut — vem skulle tro att de där kunde leda en stark karl åt helvete!» muttrade Tommy.

»Så som ni gormar, tycks det som om ni vore på väg dit med rask fart», svarade Corliss förargad.

»Fyrtio mil i timmen», genmålde Tommy och gick vidare, belåten att ha haft sista ordet.

»Vänta! Ni har två skjortor. Låna mig den ena.»

Tommy Mc Pherson vände sig om och stod där med frågande uppsyn, tills han begrep meningen. Men då skakade han på huvudet och fortsatte.

Frona steg upp. »Vad är det?»

»Ingenting. Sätt er!»

»Men vad står då på?»

Corliss lade sina händer på hennes axlar och förmodade henne att sätta sig. »Det är edra fötter. Ni kan inte gå vidare så där. De äro alldeles sönderskurna. Se! Han strök med handen under hennes fot och visade att handen blev blodig. »Varför har ni inte sagt mig det?»

»Å, det gjorde inte så ont — inte mycket.»

»Ge mig en av edra kjolar», uppmanade han.

»Jag — jag har bara en,» stammade hon.

Han såg sig omkring. Tommy var försvunnen bland isblocken.

»Vi måste fortsätta», sade Frona och försökte resa sig.

Men han höll henne tillbaka. »Inte ett steg till förrän jag har lindat om edra fötter. Så — blunda nu!»

Hon lydde, och då hon åter öppnade ögonen, var han naken ända ned till midjan. Han hade slitit sin underskjorta i remsor och höll på att linda dem om hennes fötter.

»Ni gick efter, och jag visste inte...»

»Behövs inga ursäkter», avbröt hon. »Jag kunde ju ha sagt det.»

»Jag ursäktar mig inte — jag gör er förebråelser i stället. Så — den andra nu. Lyft upp den!»

Den nära beröringen med henne gjorde honom yr i huvudet, och han kysste den lilla vita tån, som hade förskaffat fransmannen en kyss.

Hon drog icke foten tillbaka, men hon rodnade djupt och kände samma ljuva rysning som hon hade erfarit en gång i sitt liv. »Ni missbrukar er godhet», sade hon förebrående.

»Det kan jag ha iust att göra i dubbelt mått!»

»Nej, nej — gör inte det!» bad hon.

»Varför inte? Det är ju nästan som om vi befunde oss på ett sjunkande skepp och...»

»Nej, nej! Vore det ingen annan att ta hänsyn till, så...»

Han drog till den sista knuten och släppte hennes fot.

»Förbannade St. Vincent! Kom nu!»

»Vad ni har förändrat er, Vancel!» utbrast Frona skrattande, i det hon lyfte upp sin ända av kanoten. »Ni är inte alls densamme som då vi träffades på Dyeavägen. Då hade ni ännu inte lärt er att svära.»

»Nej, jag är inte densamme. Och för det tackar jag Gud och er. Men jag är ärligare än ni i tillämpningen av min filosofi...»

»Ni begär för mycket av mig under dessa omständigheter...»

»Att få kyssa en liten tå!»

»Men eftersom jag antar, att ni håller av mig på ett varmt broderligt sätt, så — om ni verkligen vill det, så kan ni få...»

»Var tyst», inföll han häftigt. »Låt mig inte göra mig till narr!»

»... kyssa alla mina tår», fortfor han.

Han brummade någonting otydligt, men svarade ej. Arbetet tog dem nu helt och hållet i anspråk och de fortsatte under tystnad, tills de slutligen voro på väg utför den sista branten till den plats, där Mc Pherson väntade på dem vid öppet vatten.

»Del hatar St. Vincent», sade Frona hastigt. »Varför gör han det?»

»Det ser verkligen så ut.» Corliss kastade en forskande blick på henne. »Och var han går, för han med sig en gammal rysk bok, som han inte kan läsa, men ändå på ett eller annat sätt betraktar som St. Vincents Nemesis. Och vet ni, Frona, han är så fast övertygad därom, att det till och med har smittat mig. Jag vet inte, om ni någonsin skall komma till mig eller jag gå till er, men...»

Hon släppte kanoten och brast i skratt. Det retade honom och han blev högröd i ansiktet.

»Om jag har...» började han.

»Var inte enfaldig!» utbrast hon skrattande. »Och framför allt ingen sårad värdighet. Det klär er verkligen inte just nu, så som ni ser ut — håret tovtigt, en mordisk kniv i bältet, naken ner till midjan som en sjörövare, som bereder sig till strid. Var ond, var ursinnig — svär — men ingen sårad värdighet! Jag önskar att jag hade min kamera här! Då skulle jag kunna säga om några år: Här ser ni Corliss, den store polarforskaren, som han såg ut vid slutet av sin världsberömda färd genom det mörkaste Alaska.»

Han såg spefullt på henne och sade barskt:

»Var är er kjol?»

Hon tittade ofrivilligt ner. Men hur trasig den var, fanns den ändå kvar, och det lugnade henne, men hon rodnade starkt.

»Ni borde skämmas!»

»Framför allt ingen sårad värdighet!» skrattade han. »Det klär er verkligen inte just nu. Och om jag hade kamera...»

»Var tyst och gå vidare», uppmanade hon. »Tommy väntar. Jag hoppas, att solen skall bränna bort allt skinnet på er rygg», flämtade hon hämndlystet, medan de läto kanoten glida utför det sista isflaket ner i vattnet.

Tio minuter därefter klättrade de uppför isbanken på andra sidan floden, där nödsignalen ännu vinkade. Bredvid den låg mannen utsträckt på marken. Han låg mycket stilla och de fruktade, att de hade kommit för sent. Men så rörde han sakta på sig och jämrade. Hans kläder voro i trasor och hans svartnade och såriga fötter syntes genom hålen på mockasinerna. Hans kropp var så utmärglad, att det såg ut som om benstommen ville tränga ut genom huden. Då Corliss kände honom på pulsen, öppnade han ögonen och stirrade glasartat framför sig. Frona ryste.

»Det är förskräckligt det här», muttrade Mc Pher-son, då han förde handen uppåt mannens skrupna arm.

»Gå till kanoten, Frona — jag och Tommy ska bära honom dit ner», sade Corliss i befallande ton.

Men Frona pressade beslutsamt ihop sina läppar. Ehuru nedstigningen gjordes lättare genom hennes bistånd, blev mannen likväl skakad gång på gång

— så skakad, att han tycktes vakna till en sista glimt av medvetande, då han lades på båtens botten. Han öppnade ögonen och flämtade hest: »Jacob Welse . . . Depescher . . . Utifrån . . .» Han fingrade matt på sin öppna skjorta och där innanför upptäckte de läderremmen, vid vilken postväskan utan tvivel var fäst.

I vardera ändan av kanoten fanns det utrymme, men Corliss måste ha mannen midskepps, mellan sina knän, medan han rodde. La Bijou gled lätt ut från stranden. Äntligen gick färden med strömmen, så att inga ansträngningar krävdes.

Corliss' armar, skuldror och rygg lyste skarlakansröda och Frona såg, att hennes onda önskan hade blivit uppfylld. »Å», sade hon och tog en handfull vatten och sköljde över honom, »vi måste ha cold cream på det, när vi komma i land.»

»Mera vatten!» utbrast han. »Det kändes gott!»

Hon duschade över honom gång på gång, tills han drog djupt efter andan och ryste till. Tommy vände sig om och såg på dem.

»Det är allt en god gärning vi ha gjort i dag», sade han belåtet. »Att hjälpa den nödställda finner behag inför Guds ögon.»

»Vem var det som var rädd?» Frona skrattade.

»Nåja, kanske lite, men . . .»

Han tystnade tvärt och tycktes i hast bli förstenad där han satt med ögonen förfärat stirrande över Fronas axel. Men så mumlade han långsamt och slött och med hela den andakt, som är tillständig, då man anropar gudomen: »Å, du gode, allsmäktige Gud!»

Frona och Corliss sågo sig hastigt om. En mur av is kom drivande runt flodens krök, och murens

högra flank, som ej kunde komma förbi kurvan, slog häftigt emot stranden och tornade upp en ås av isberg, block över block.

»Å, Herre du milde Gud! Som råttor i en fälla!» jämrade Tommy.

»Hugg i!» röt Corliss och La Bijou flög framåt.

Frona styrde tvärs över strömmen i nästan rak vinkel mot Split-up Island. Men när grundet, där de hade gått över, knakade under trycket av millioner ton is, såg Corliss oroligt på henne. Hon smålog, skakade på huvudet och saktade farten.

»Det går inte», viskade hon och kastade en blick tillbaka på isen. »Vår enda möjlighet är att hinna före isen och lirka oss varsamt in till stranden.»

Hon tog girigt vara på varenda tums vinning inåt land, höll kanoten så högt upp hon vågade och bibehöll alltjämt avståndet mellan dem och ismassan.

»Jag orkar inte följa med», kved Tommy, men de andras tystnad föreföll olycksbådande, och han höll sin åra i gång.

I spetsen för ismassan gick ett flak, som var fem eller sex fot tjockt och ett par acres i vidd. Det klöv vattnet så att på bägge sidorna bildades en vilt brusande strömfåra.

»Vi kunna hinna före», flämtade Frona, »men vi måste också ha tid att komma i land.»

»Driv in henne med fören först, när tillfället kommer», tillrådde Corliss. »Och så snart hon når land, få vi hoppa ur och springa.»

»Eller klättra. Jag är glad att min kjol är kort.»

Tillbakastött av de branta klipporna vid vänstra stranden, drevs isen med våld mot den högra. Det

väldiga isflaket i spetsen styrde kurs rakt på Split-up Island.

»Om ni ser er tillbaka, krossar jag huvudet på er med åran, Tommy!» hotade Corliss.

Tommy jämrade sig högljudt.

Men Corliss såg sig tillbaka och det gjorde även Fröna. Det väldiga isberget slog emot land med ett dån som av en jordbävning och vräkte undan marken på en femtio fots sträcka. Ett tjog furor sviktade häftigt av och an och föllo, och där de hade stått, reste sig ett berg av is, som steg och sjönk och steg på nytt. Nedanför endast på några fots avstånd kom Bishop rusande till stranden, och genom det bedövande dånnet hörde de otydligt hans: »Raska på!» Men så kraschade det på nytt i isbanken, och han sprang tillbaka för att undkomma den.

»I första öppning», flämtade Corliss.

Frona öppnade munnen och försökta tala, men kunde icke. Hon nickade endast till tecken att hon hade hört. Kanoten flög framåt i rytmisk fart utmed ismuren, och de spejade efter en plats där de kunde hastigt komma i land. Men utmed öns hela längd fortsattes den vilda flykten förgäves, medan marken oupphörligt brakade bakom dem.

När de flögo förbi mynningen till sundet mellan Split-up Island och Roubéau Island, upptäckte de rakt framför sig en öppning i den vita muren. La Bijo gled dit in med full fart och körde med halva sin längd upp på ett isflak. De tre hoppade ur på en gång, men medan de två grepo tag i båten för att dra upp den efter sig, tänkte Tommy, som var först, endast på att rädda sig själv. Och det skulle ha lyc-

kats honom, om han icke hade halkat och fallit under klättringen. Han reste sig till hälften, men halkade på nytt och föll. Corliss, som gick före och släpade på kanoten, klev över honom. Tommy sträckte sig upp och grep tag i relingen. De som buro hade icke krafter att släpa på mer än förut och kommo ej ur fläcken. Corliss såg sig om och skrek till honom att släppa, men han grep ännu hårdare tag och hans ansikte förvreds av dödsångest. Bakom dem dånade isen. Den första förvirrade känslan av hotande död och fördärv kom över dem. De gjorde förtvylade ansträngningar att dra kanoten vidare, men den ökade bördan var dem för tung och de föllo på knä. Den sjuke satte sig upp och skrattade vildt.

Roubeau Island sviktade för den första stöten och isen gungade under deras fötter. Frona grep tag i en åra och slog högländaren över knogarna med den — och i samma ögonblick som han släppte sitt tag rusade Corliss uppåt med båten i ursinnig fart, medan Frona hjälpte till genom att skjuta på. Den regnbågsskimrande muren bakom dem rullades ihop som ett pappersark och i vecken därav försvann Tommy som ett bi mellan bladen på en praktfull orchidé.

De sjönko andlösa till marken. Men ett kolossalt flak sköt upp ur isens kaos och hängde sviktande över dem. Frona försökte resa sig, men sjönk på knä, och Corliss måste släpa henne och kanoten undan den överhängande faran. Så föllo de om igen, men denna gång under träden, där solskenet silade ner över dem mellan furornas gröna barr, medan fåglarna sjöngo och syrsorna knarrade i solvärmen.

TJUGUSJÄTTE KAPITLET.

Frona vaknade långsamt som ur en långvarig dröm. Hon låg som hon hade fallit, tvärs över Corliss' ben, medan han låg på rygg med ansiktet utan skydd mot den brännande solen. Hon kröp upp till honom. Han andades regelbundet och ögonen voro slutna, men han öppnade dem och såg in i hennes. Han smålog och hon sjönk ned igen. Så vände han sig åt sidan och de betraktade varandra.

»Vancel!»

»Ja.»

Hon räckte honom sin hand och han slöt den i sin. Deras ögonlock skälvde och sänktes. Floden fortfor att brusa — någonstädes på oändligt avstånd — men det föreföll dem som ett dån från en förgäten värld. En behaglig dvala sänkte sig över dem. Det gyllne solskenet silade ner över dem mellan den friska grönskan, och allt levande på den varma jorden tycktes jubla. Och stillheten var skön. I femton dryga minuter fortforo de att slumra, men så vaknade de på nytt.

Frona satte sig upp. »Jag — jag var rädd», sade hon.

»Ånej!»

»Rädd att jag kunde bli rädd», rättade hon, fubblande med sitt hår.

»Låt det hänga fritt! Dagen till ära.»

Hon efterkom uppmaningen och gjorde ett kast med huvudet, så att det omgavs med ett gyllne moln.

»Tommy är borta», sade Corliss tankfullt. Minnet av kampen mot isen vaknade långsamt inom honom.

»Ja», svarade hon. »Jag gav honom ett slag över knogarna. Det var ohyggligt. Men vi ha en bättre människa än han där i kanoten, och för honom måste vi sörja nu genast. Hallå! Se dit upp!» Knappt tjugu fot därifrån såg hon väggen av en stor hydda mellan träden. »Ingen syns till. Hyddan måste vara övergiven, eller också är dess inneånare ute för tillfället. Se till mannen här, Vance... Jag är mera presentabel och jag skall gå dit och se efter.»

Hon gick fram till hyddan, som var ovanligt stor för Yukons land, och kom så till ingången, som vette åt floden. Dörren stod öppen, och då hon stannade för att knacka, såg hon därinne en underlig syn eller rättare sagt en hel följd av egendomliga syner. Det första hon uppfattade var att där var fullt med folk, och att de tycktes vara samlade för något särskilt ändamål. Då hon knackade, delade sig folkmassan instinktmässigt, så att en fri passage öppnades rakt fram till motsatta ändan av rummet, flankerad av hopträngda män. Och där framme på de långa britsarna på vardera sidan sutto två rader allvarliga män. Mitt emellan dem, invid väggen, stod ett bord. Och detta bord tycktes vara medelpunkten för det allmänna intresset. Då hon kom in från det bländande solskenet, föreföll rummet dimmigt och mörkt, men

hon urskilde likväl en skäggig amerikan, som satt vid bordet och slog på det emellanåt med en tung klubba. Och på den motsatta sidan satt St. Vincent. Hon hann lägga märke till hans tärda och förstörda utseende, innan en man med tydlig skandinavisk prägel kom framlomande till bordet.

Mannen med klubban lyfte sin högra hand och sade med flytande tunga: »Ni måste högtidligt svärja, att vad ni nu kommer att omtala inför rätten...» Han avbröt sig plötsligt och spände ögonen i mannen framför honom. »Av med hatten!» röt han, och ett fnitter gick igenom hela folkmassan, då den tilltalade lydde.

Så började han med klubban om igen. »Ni måste högtidligt svärja, att vad ni nu kommer att omtala inför rätten skall vara sanningen, hela sanningen och ingenting annat än sanningen, så sant er Gud hjälpe till liv och själ.»

Skandinaven nickade och sänkte sin hand.

»Vänta ett ögonblick, mina herrar.» Frona gick uppför den öppna passagen, som genast slöts efter henne.

St. Vincent rusade upp och sträckte sina armar emot henne. »Frona!» utbrast han. »Å, Frona — jag är oskyldig!»

Det träffade henne som ett slag, detta fullkomligt oväntade utrop, och för ögonblicket var hon i den dunkla dagern endast medveten om en ringdans av kritvita ansikten med ögon som brände. Oskyldig — till vad? undrade hon, och då hon såg på St. Vincent, som ännu höll armarna utsträckta, fick hon en obestämd och orolig förnimmelse av någonting ve-

dervärdigt. Oskyldig till vad? Han borde ha haft mera självbehärskning. Han borde ha väntat tills han blev anklagad. Hon visste icke, att han var anklagad för någonting.

»En vän till fången», sade mannen med klubban i myndig ton. »Gå efter en stol, någon av er.»

»Vänta ett ögonblick...» Hon gick med sviktande steg fram till bordet och stödde sig med handen mot det. »Jag förstår inte alls... Detta är alltsammans så nytt för mig...» Men så kom hon att se ned på sina fötter, som voro omlindade med smutsiga trasor — och hon visste att hon var klädd i en kort och trasig kjol, att hennes arm tittade fram genom en reva på ärmen och att håret hängde fritt omkring henne. Den ena kinden och ena sidan av halsen tycktes vara överdragna med någon märkvärdig materia. Hon strök över dem med handen och stelnad dy föll skramlande ner på golvet.

»Det reder sig nog», sade mannen i icke ovänlig ton. »Sitt ner. Vi stå således på samma punkt. Vi förstå inte, vi heller. Men ni kan lita på att vi äro här för att reda ut det. Sitt nu ner.»

Hon lyfte sin hand. »Vänta ett ögonblick...»

»Sitt ner!» dundrade han. »Rätten får inte störas.»

Ett sorl hördes från folkhopen, skiljaktiga meningar uttalades, och mannen slog klubban i bordet för att bjuda tystnad. Men Frona stod beslutsamt kvar.

När sorlet hade upphört, vände hon sig till mannen i stolen. »Herr ordförande! Jag antar att detta är en offentlig sammankomst av gruvlottägare?» Mannen nickade. »Och då även jag bör ha en röst i detta

samhälles angelägenheter begär jag att bli hörd. Det är av vikt att jag får tala.»

»Men det är stridande mot ordningen, miss — hm...»

»Welse!» ifyllde ett halvt dussin röster hastigt.

»Miss Welse!» Hans sätt utvisade tydligen ökad respekt. »Det är med ledsnad jag måste upplysa er att det vore stridande mot ordningen. Var god och sitt.»

»Det vill jag inte», svarade hon. »Jag gör saken till en rättsfråga, och om jag inte får göra mig hörd, så vädjar jag till mötet i dess helhet.»

Hon såg ut över församlingen, och rop hördes att man borde göra henne till viljes. Ordföranden fogade sig därefter och gav henne tecken att fortsätta.

»Herr ordförande och samtliga närvarande! Jag vet icke vad ni ha för händer här, men jag vet, att jag har ännu en viktigare sak att framlägga inför er. Alldeles utanför denna hydda ligger en man, antagligen döende av svält. Vi ha hämtat honom hit från andra sidan floden. Vi skulle inte ha stört er, men det var omöjligt för oss att komma i land på vår egen ö. Och den jag talar om behöver ögonblicklig vård.»

»Ett par av er, som äro närmast dörren, få gå ut och se till honom», befallde ordföranden. »Och ni, doktor Holiday, följer med och ser till vad ni kan göra.»

»Begär ett uppehåll i förhandlingarna!» viskade St. Vincent.

Frona nickade. »Och så, herr ordförande, föreslår jag att förhandlingarna här avbrytas tills man har sört för den nödställde.»

»Intet avbrott!» — »Fortsätt med förhandlingarna!» — ropades ivrigt och bestämt, och Fronas begäran var avslagen.

»Och nu, Gregory», sade hon med ett leende och en hälsning, då hon satte sig på stolen bredvid hans. »Vad står på?»

Han grep häftigt hennes hand. »Tro dem inte, Frona! De vilja» — han sväljde häftigt — »de vilja ta mitt liv.»

»Varför? Tala lugnt. Säg mig vad det är.»

»Jo, i går afton...» började han brådslande, men avbröt sig för att höra på skandinaven, som hade gått eden och talade med eftertrycklig långsamhet.

»Jag blev klarvaken med ens», sade han. »Jag gick till dörren. Jag hörde ett skott till.»

Han avbröts av en rödbrusig man, klädd i urblekt överrock. »Vad tänkte ni då?» frågade han.

»Vad?» frågade vittnet med förvirrad och okunnig uppsyn.

»När ni kom till dörren, vad var då er första tanke?»

»Å-å-å!» flåsade vittnet, hans ansikte klarnade och obegränsad förståelse talade ur hans ton. »Jag har inga mockasiner. Jag tänkte: det är alldeles förbannat kallt.» Hans belåtna min övergick till naiv förvåning, då hans meddelande hälsades med allmänt skratt, men han fortsatte slött: »Ett skott till var det jag hörde, och jag sprang nedåt vägen.»

I detsamma trängde sig Corliss genom folkmassan fram till Frona, och det undgick henne vad vittnet närmast ömtalade.

»Vad står på?» frågade ingenjören. »Någonting allvarsamt? Kan jag vara till någon nytta?»

»Ja, ja!» Hon grep tacksamt hans hand. »Försök att komma över sundet och bed min far komma hit. Säg honom, att Gregory St. Vincent är i en bekymmersam belägenhet, att han är anklagad för — vad är ni anklagad för, Gregory?» frågade hon och vände sig till honom.

»För mord.»

»Mord?» upprepade Corliss.

»Ja, ja. Säg, att han är anklagad för mord, att jag är här och att jag vill att han skall komma. Bed honom också ta med sig kläder åt mig. Och så, Vance» — hon såg hastigt upp på honom och tryckte hans hand — »utsätt er inte för — för några stora faror, men försök att göra det jag bett er.»

»Å, jag skall nog uträtta det ordentligt», förklarade Corliss med ett tvärsäkert kast på huvudet, varefter han armbågade sig ut genom trängseln.

»Vem sköter ert försvar?» frågade hon St. Vincent.

Han skakade på huvudet. »Ingen. De ville utnämna en försvarsadvokat åt mig — en förrymd jurist nedifrån Staterna, Bill Brown — men jag avslog det. Och nu har han ställt sig på motsatta sidan i stället. Här råder lynchlagen, ser ni, och de ha redan fattat sitt beslut. De ha föresatt sig att komma åt mig.»

»Jag önskar det vore tid att få höra den anklagade...»

»Men jag är oskyldig, Frona — jag...»

»Sch!» Hon lade sin arm på hans arm för att tysta honom och riktade i stället sin uppmärksamhet på vittnesmålet.

»Så tidningsskrivarn, han streta' emot som en galning, men Pierre och jag vi drogo in'en i kojan. Han grät och stod på en fläck och...»

»Vem grät?» avbröt åklagaren.

»Han. Den där!» Skandinaven pekade på St. Vincent. »Och jag tände ljus. Jag tycker en bara spiller olja med att ha lampa, men jag har alltid ett ljus i fickan. Det är mycket bra att ha ett ljus i fickan», försäkrade han allvarligt. »Och Borg, han låg död på golvet. Och hans kvinna sa', att han hade gjort'et, och så dog hon också.»

»Hon sa', att vem hade gjort det?»

Vittnet pekade återigen på St. Vincent. »Han, den där!»

»Gjorde hon det?» viskade Frona.

»Ja», viskade St. Vincent tillbaka, »det gjorde hon. Men jag kan inte begripa vad som förmådde henne till det. Hon måste ha varit från sina sinnen.»

Den rödbrusige mannen i urblekta ytterrocken underkastade nu vittnet ett genomgående förhör, vilket Frona uppmärksamt följde, men som bragte föga nytt i dagen.

»Ni har rättighet att korsförhöra vittnet», under rättade ordföranden den anklagade. »Har ni några frågor att framställa?»

Korrespondenten skakade på huvudet.

»Gör det!» uppmanade Frona.

»Vad tjänar det till?» frågade han hopplöst. »Jag är ändå dömd på förhand — innan undersökningen började.»

»Var god och vänta ett ögonblick!» Fronas skarpt befallande röst hejdade vittnet, som stod i begrepp

att dra sig tillbaka. »Ni vet inte genom egen känne-
dom om saken, vem som begick mordet?»

Skandinaven stirrade på henne med ett nötkreaturs
uttryck i sitt slöa ansikte, som om han väntade på att
hennes fråga skulle tränga igenom hans förstånd.

»Ni såg inte vem som gjorde det?» frågade hon.

»Jo, jo. Den där var det.» Hans anklagande finger
pekade på nytt. »Hon sa, att han hade gjort'et.»

Allmänt skratt.

»Men ni såg det inte själv?»

»Jag hörde nå'n skjuta.»

»Men ni såg inte vem som sköt?»

»Neej — men hon sa' . . .»

»Det är nog nu — tack!» sade Frona vänligt, och
skandinaven drog sig tillbaka.

Åklagaren såg på sina anteckningar. »Pierre La
Flichtel!» ropades upp.

En smärt och smidig, mörkhyad man kom fram
till den fria platsen framför bordet. Han hade ett
vackert ansikte och livliga, uttrycksfulla ögon, som
oförskräckt sågo sig om överallt. Hans blick stan-
nade en sekund på Frona med öppen och ärlig be-
undran, och hon smålog och nickade halvt åt ho-
nom, ty hon tyckte om honom från första ögonkastet,
och det föreföll henne som om de hade träffats förr.
Han besvarade belåtet hennes småleende och blotta-
de därvid en rad oklanderligt vita tänder.

Till svar på de stereotypa inledande frågorna för-
klarade han, att hans namn var detsamma som hans
fars, en ättling av de forna skogslöparna. Hans mor
var infödd här — denna upplysning gavs med en
ryckning på axlarna och en ny glimt av den vita

tandraden. Han var född någonstades i Barrens under en jakttur, han visste inte precis var. Ah, o u i — han hörde till »surdegarna» i Nordlandet. Han hade kommit dit på Jack Mc Questions tid — över Klippiga bergen från Stora Slavsjön.

Sedan han hade blivit tillsagd att omtala vad han visste om den sak förhandlingarna gällde, besinnade han sig ett ögonblick, som om han funderade på bästa sättet att börja.

»Om våren är det gott att sova för öppen dörr», började han med klar och välljudande röst, vars tonfall emellanåt påminde om hans förfäders tungomål. »Och jag sov på det sättet i natt. Men jag sov som katten sover. En vindfläkt eller ett löv som föll, och mina öron viskade det till mig — viskade och viskade hela långa natten. Så vid första skottet» — han knäppte hastigt med fingrarna — »var jag genast lika vaken som nu och framme vid dörren.»

St. Vincent lutade sig fram emot Frona. »Det var inte det första skottet.»

Hon nickade med ögonen fortfarande fästa på La Flitche, som artigt väntade tills St. Vincent hade talat ut.

»Så kom det två skott till», fortsatte han, »mycket raskt, bom-bom, alldeles efter varandra. 'I Borgs hydda', sa' jag till mig själv och sprang nedåt vägen. Jag trodde, att Borg hade skjutit Bella, och det vore illa. Bella var en vacker flicka», förklarade han med sitt intagande leende. »Jag tycker om Bella. Så att jag sprang. Och John där, han kom luvsande från sin koja, flåsande som en tjock ko. 'Vad står på?' frågade han, och jag svarade: 'Jag vet inte'. Och

i detsamma kom någonting vips farande ut ur mörkret och slog omkull John och slog omkull mig. Vi grep tag i det genast. Det var en karl. Han var inte klädd. Han kämpade emot. Och han skrek: 'Oj! Oj! Oj!' Alldeles så. Men vi höll honom fast och till slut teg han. Så kom vi upp och jag sa': 'Kom med tillbaka in!'

»Vem var den mannen?»

La Flitche vände sig åt sidan och såg på St. Vincent.

»Fortsätt!»

»Så? Mannen ville inte gå tillbaka, men John och jag sa' att han var tvungen, och då gick han.»

»Sa' han någonting?»

»Jag frågade honom vad som stod på. Men han bara grät och snyftade — h u h h u - t s h — så lät det.»

»Lade ni märke till någonting särskilt hos honom?»

Vittnet drog frågande upp sina ögonbryn.

»Någonting säreget — någonting som avvek från det vanliga?»

»A h, o u i — han hade blod på händerna.» Utan att fästa sig vid det sorl som nu uppstod i rummet, fortsatte han under livliga gester och med ett minspel, som gjorde hans framställning rent av dramatisk. »John tände ljus, och där låg Bella och jämrade sig som en illa sårad säl — alldeles så. Och Borg låg i ett hörn. Jag såg på honom. Han andades inte. Och så slog Bella upp sina ögon och jag såg in i dem och visste, att hon kände igen mig, La Flitche. 'Vem har gjort det, Bella?' frågade jag. Och då vände hon sitt huvud av och an på golvet och viskade så lågt och långsamt: 'Han död?' Jag visste, att hon menade

Borg, och jag svarade ja. Då reste hon sig på arm-
bågen och såg sig hastigt omkring, mycket hastigt,
och när hon fick se Vincent, irrade hennes ögon inte
omkring längre, utan hon såg bara på honom hela
tiden. Och så pekade hon på honom — just så här.»
La Flitche vände sig åt sidan och pekade med skäl-
vande finger på fången. »Och hon sa': 'Han, han,
han — St. Vincent — han gjort det'. Och så...»
La Flitche lät sitt huvud falla ned mot bröstet, och
höjde det sedan för att med sin naturliga min och
hållning tillägga: »Död».

Den rödbrusige Bill Brown företog nu det vanliga
förhöret med vittnet, vilket endast tjänade till att
bekräfta det avlagda vittnesmålet och dessutom led-
de till det ovedersägliga antagandet, att en ohygglig
strid måste ha ägt rum då Borg dödades. Det tunga
bordet var krossat, stolen och britskanten i spillror
och kaminen vräkt överända. »Jag har aldrig sett
någonting dylikt», avslutade La Flitche sin beskriv-
ning på ödeläggelsen. »Nej aldrig.»

Brown vände sig därefter till Frona med en bug-
ning, som hon bemötte med ett småleende. Hon
ansåg, att det icke var oklokt att hålla sig väl med
juristen. Vad hon strävade att vinna var tid — tid
för hennes far att komma dit, tid för att få tala en-
skilt med St. Vincent och få höra alla detaljerna av
vad som verkligen hade hänt. Och därför ställde
hon frågor och frågor i det oändliga till La Flitche.
Endast två gånger framkom därigenom någonting
av vikt.

»Ni talade om det första skottet, mr La Flitche.
Men väggarna i en stockhydda äro ganska tjocka.

Om er dörr hade varit stängd — tror ni, att ni också då skulle ha hört det första skottet?»

Han skakade på huvudet, ehuru hans mörka ögon sade henne, att han gissade vart hon syftade.

»Och om dörren till Borgs hydda hade varit stängd, skulle ni ha hört det i alla fall?»

Han skakade återigen på huvudet.

»Men då, mr La Flitche, menar ni ju med det första skottet inte nödvändigt det första som lossades, utan det första ni hörde lossas?»

Han nickade, och ehuru hon hade kommit dit hon ville, kunde hon icke inse, att detta faktum hade den ringaste betydelse.

Hon började nu att listigt arbeta sig upp till en annan och starkare försvarspunkt, fastän hon hela tiden insåg, att La Flitche genomskådade hennes avsikt.

»Ni säger att det var mycket mörkt, mr La Flitche?»

»A h o u i — alldeles mörkt.»

»Hur mörkt? Hur kunde ni veta att det var John ni träffade på under vägen?»

»John flåsar när han springer. Jag kände igen honom på det.»

»Kunde ni se honom, så att ni visste att det var han?»

»Nej, visst inte.»

»Men i så fall, mr La Flitche», sade Frona triumferande, »får jag be er vara god och förklara, hur ni kunde veta att det fanns blod på mr St. Vincents händer?»

La Flitche log sitt intagande leende och han dröjde ett ögonblick med svaret. »Hur jag vet det?»

Jag kände det varmt på hans händer. Och lukten — å, den som har levat jägarliv ute i tält och vädrat sig till hararnas gömslen och följt älgarnas spår — tror ni inte, att näsan då blir känslig för all slags lukt?» Han kastade huvudet tillbaka, och med spända drag, slutna ögon och vidgade, vibrerande näsvingar låtsade han döva alla sina sinnen utom detta enda. Så öppnade han ögonen igen och betraktade henne tankfullt. »Jag kände lukten av blod från hans händer, varmt blod — hett blod.»

»Och det kan han sannerligen göra också!» utropade någon i trängseln.

Och så övertygad var Frona om sanningen av hans ord, att hon ovillkorligt kastade en blick på St. Vincents händer och såg, att det fanns rostbruna fläckar på hans flanel skjortas linningar.

När La Flitche lämnade vittnenas plats, kom Bill Brown fram till Frona och skakade hand med henne. »Inte mer än som sig bör, att jag gör mig bekant med försvarsadvokaten», sade han godlynt och såg därefter på sina anteckningar för att kalla fram nästa vittne.

»Men tycker ni inte att jag är en smula orättvist behandlad?» frågade hon glatt. »Jag har ju inte alls haft någon tid att bereda mig på försvaret. Jag vet ingenting om saken utom vad jag har uppfångat genom de bägge vittnesmålen. Tycker ni inte, mr Brown», tillade hon i övertalande ton, »att det skulle vara lämpligt att uppskjuta förhandlingarna till i morgon?»

»Hm!» sade han fundersamt och såg på sitt ur. »Det vore kanske inte så galet. Klockan är fem,

och alla här borde vid detta laget hålla på att styra med sin kvällsvard.»

Hon tackade honom utan ett ord, så som somliga kvinnor kunna göra det. Och när han såg in i hennes ögon, kände han en större och djupare tillfredsställelse än om hon hade sagt någonting.

Han återvände till sin plats och vände sig till de församlade. »Efter en överläggning mellan försvarare och åklagare samt i betraktande av den framskridna timmen och omöjligheten att hinna avsluta undersökningen inom någorlunda rimlig tid tar jag mig — hm — tar jag mig friheten att föreslå uppskov till klockan åtta i morgon förmiddag.»

»Övervägande 'ja'», förkunnade ordföranden, varefter han lämnade sin plats och gick att göra upp eld, ty han var delägare i hyddan och lagade mat åt sitt folk.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

När de sista av församlingen hade tågat ut, vände sig Frona till St. Vincent. Han grep konsulsiviskt hennes händer likt en drunknande.

»Tro på mig, Frona! Lova mig det!»

Hon rodnade. »Ni är upprörd», sade hon, »i annat fall skulle ni inte säga så. Men jag klandrar er inte för det», återtog hon mildrande. »Jag tror knappt att man skulle kunna vara annat än upprörd i en sådan situation.»

»Ja, jag är det, och jag vet det mycket väl», svarade han i bitter ton. »Jag bär mig åt som en dåre, och jag kan inte hjälpa det. Det har varit en oerhörd själsspänning! Som om det inte hade varit nog med Borgs förskräckliga slut! — Att sedan också bli ansedd för mördare och släpad inför en domstol av idel mobb! Förlåt mig Frona! Jag är alldeles ifrån mig. Naturligtvis vet jag, att ni tror på mig.»

»Berätta nu alltsammans, Gregory!»

»Först och främst: den där kvinnan — Bella — ljög. Hon måste ha varit vansinnig, då hon i sin dödsstund utpekade mig som mördare, sedan jag hade kämpat som jag gjorde för henne och Borg. Detta är verkligen den enda förklaringen på...»

»Börja från början», avbröt hon. »Kom ihåg, att jag vet ingenting alls.»

Han satte sig mera bekvämt till rätta på stolen och rullade en cigarrett, medan han började berätta om den föregående natten.

»Klockan måste ha varit ungefär ett på natten, då jag väcktes av att lampan lyste. Jag trodde det var Borg och undrade vad han stökade omkring för — var just i begrepp att somna in igen, då jag utan att veta varför åter öppnade ögonen. Två främmande karlar voro inne i hyddan. Bägge hade masker för ansiktet och öronlapparna på deras skinnmössor voro åtdragna, så att jag kunde inte se något mer av deras ansikten än att ögonen lyste genom hålen i maskerna. Först hade jag egentligen ingen redig tanke, om inte att det var fara å färde. Jag låg stilla en stund och funderade. Borg hade lånat min pistol, så att jag var obeväpnad. Min bössa hängde vid dörren. Jag beslöt mig för att rusa dit efter den. Men jag hade knappt satt fötterna på golvet förrän den ene av främlingarna vände sig emot mig och sköt ett skott ur sin revolver. Det var det första skottet — det som La Flitche inte hade hört. Under den strid, som sedan följde, skuffades dörren upp, och detta satte honom i stånd att höra de sista tre skotten.

Jag var emellertid mannen så nära och det hopp jag gjorde från britsen kom så oväntat, att han sköt bom. I nästa ögonblick rullade vi om varandra på golvet under vild brottning. Borg hade naturligtvis vaknat, och den andre maskerade vände sig mot honom och Bella. Det var denne andre som begick mordet, ty den som kämpade mot mig hade natur-

ligtvis händerna fulla. Ni hörde vittnesmålet. Skildringen av ödeläggelsen i hyddan var en tillräcklig upplysning om hur hett där gick till. Vi slogos och rullade om varandra och slungade saker hit och dit, tills stolar, bord och hyllor — allt var i kras.

Å, Frona, det var alldeles förskräckligt! Borg kämpande för sitt liv med den sårade och jämrande Bella till hjälp, och jag ur stånd att göra någonting för dem! Men efter en kort stund började jag få övertaget över min motståndare. Jag hade fått honom på rygg, höll hans armar fast med mina knän och grep honom om strupen. Men just då hade den andre fullbordat sitt värv och vände sig nu också mot mig. Vad kunde jag göra? Två mot en — och nästan andlös! De slängde mig i ett hörn och rusade sin väg. Jag erkänner, att jag måste ha varit ohyggligt uppskakad och överretad, ty så snart jag förmådde andas rusade jag efter dem ut — utan vapen. Och så törnade jag ihop med La Flitche och John, och — ja, sedan vet ni resten. Men en sak begriper jag inte» — han rynkade ögonbrynen med grubblande min — »och det är varför Bella skulle anklaga mig!»

Han såg ängsligt på henne och hon tryckte medlidsamt hans hand. Men hon sade ingenting, utan övervägde inom sig »för» och »emot» på grund av vad hon nu hade hört.

Hon skakade långsamt på huvudet. »Det är en kinkig sak, och det gällde att övertyga dem, att...»

»Men Gud i himlen, Frona, jag är ju oskyldig! Jag har kanske inte varit något helgon, men mina händer äro rena från blod.»

»Ni måste komma ihåg, Gregory, att det inte är jag som skall döma er. Det åligger olyckligtvis mötesdeltagarna och det problem vi ha att lösa lyder: hur skall man kunna övertyga dem om er oskuld? Ni har två svåra vittnesbörd emot er, den döende Bellas utsago och blodet på er ärm.»

»Där var blod överallt!» utropade St. Vincent lidelsefullt och rusade upp från sin stol. »Jag säger er, att hela rummet stank av blod. Hur skulle jag kunna undgå att sölas av det, medan jag kämpade för mitt liv? Kan ni inte tro på min försäkran att . . .»

»Så, så, Gregory. Sätt er. Ni är verkligen alldeles ifrån er. Berodde målets avgörande på mig, så vet ni, att ni skulle bli frikänd som oskyldig. Men dessa män — ni vet nog vad folkvälde vill säga — hur ska vi kunna övertyga dem om att de måste låta er gå? Förstår ni inte det? Ni har inga vittnen. Och en döende kvinnas ord har mer att betyda än en levande mans. Kan ni framlägga någon orsak varför kvinnan skulle vilja dö med en lögn på sina läppar? Hade hon något skäl att hata er? Hade ni tillfogat henne eller hennes man någon oförrätt?»

Han skakade på huvudet.

»Saken är således oförklarlig för oss. Men massan här behöver ingen förklaring. För dem är saken självklar. Det återstår för oss att vederlägga det självklara. Kunna vi det?»

Korrespondenten sjönk tillintetgjord ihop på sin stol. »Då är jag naturligtvis förlorad.»

»Nej, så illa är det ändå inte. Ni skall inte bli hängd. Det ger jag er mitt ord på.»

»Men vad kan ni göra?» frågade han förtvivlad.
»De ha ju usurperat lagen — gjort sig själva till lag.»

»Först och främst har floden brutit upp. Det är det viktigaste av allt. Guvernören och territoriets domare kan väntas när som helst med en trupp polis- män i hämlarna. Och de komma helt visst att göra ett uppehåll här. Vidare skulle vi väl också kunna uträtta någonting själva. Floden är öppen och artar saken sig till det värsta, så skulle flykt vara en ut- väg. Och det är någonting, som de aldrig skulle ha en tanke på.»

»Nej, nej, omöjligt. Vad förmå vi bägge mot så många?»

»Men vi ha också min far och baron Courbertin. Fyra beslutsamma människor, som arbeta gemen- samt, kunna göra underverk, min käre Gregory. Lita på mig, det skall nog gå bra.»

Hon kysste honom och förde handen genom hans hår, men han behöll sin ängsliga uppsyn.

Jacob Welse begav sig över sundet långt innan det blev mörkt, och med honom följde Del, baronen och Corliss. Medan Frona bytte om kläder i en av de mindre hyddorna, vars ägare gärna ställde den till hennes förfogande, sysselsatte sig hennes far med postföraren. Depescherna voro av allvarlig art, så all- varlig, att Jacob Welse länge såg mörk och dyster ut efter att ha läst och läst om dem igen. Men han sköt undan dessa bekymmer, då han vände tillbaka till Frona. St. Vincent hölls i fängsligt förvar i hyddan näst intill, men han hade fått tillstånd att träffa dem.

»Det ser illa ut», sade Jacob Welse, då de skildes åt för natten. »Men ni kan lita på, St. Vincent, att

inte kommer ni att hissas upp så länge jag kan ha en hand med i leken. Jag är fullt och fast övertygad om att ni inte har dödat Borg, och där har ni min hand på det.»

»En lång dag», sade Corliss, medan han följde Frona till hennes hydda.

»Och det blir en ännu längre i morgon», svarade hon trött. »Och jag är så förskräckligt sömnig.»

»Ni är en duktig liten kvinna, och jag är stolt över er.» Klockan var tio och han kastade en blick genom dunklet utåt isen, som fortfor att driva spökligt framåt. »Och i ert nuvarande bekymmer kan ni lita på mig i allt.»

»I allt?» upprepade Frona dröjande.

»Vore jag hjälten i en melodram, skulle jag säga 'in i döden'. Men det är jag inte och därför håller jag mig vid vad jag nyss sagt.»

»Ni är mycket god emot mig, Vance. Jag kan aldrig vedergälla...»

»Tyst, tyst — jag säljer inte mina tjänster. Men jag tror att älska är detsamma som att tjäna.»

Hon gav honom en lång blick. Men medan hennes ansikte uttryckte en stilla undran, kände hon en viss oro i sitt hjärta, hon visste icke varför. Den gångna dagens händelser och allt, som hade hänt sedan hon lärde känna honom, drog hastigt genom hennes sinne.

»Tror ni på platonisk vänskap?» frågade hon slutligen. »Ty jag hoppas att ett sådant band alltid skall finnas till mellan oss. En uppriktig, oskyldig vänskap — eller kanske rättare ett kamratskap?» Medan hon talade, hade hon en förnimmelse av att orden icke alldeles motsvarade vad hon kände och önskade.

Och när han skakade på huvudet, erfor hon en oförklarlig liten själövning av glädje.

»Kamratskap?» sade han. »Då ni vet att jag älskar er?»

»Ja!» försäkrade hon med låg stämma.

»När allt kommer omkring, fruktar jag att er kännedom om mannens natur är mycket bristfällig. Tro mig, vi äro inte gjorda av sådant stoff. Kamratskap? Jag skulle således kunna komma in och ta plats vid er härd? Godt! Men komma, då en annan man sitter där vid er sida? Nej. Kamratskap skall betyda, att jag glädde mig över er glädje — och kan ni ett enda ögonblick tänka er, att jag skulle kunna se er med en annan mans barn i edra armar — ett barn, som kunde ha varit mitt? Att jag kunde se den mannen betrakta mig genom barnets ögon, skratta emot mig med dess mun? Tror ni verkligen, att jag skulle kunna glädja mig över er glädje? Nej, nej! Kärleken kan inte gå i den oskyldiga vänskapens ledband!»

Hon lade sin hand på hans arm.

»Tror ni att jag har orätt?» frågade han, vilseledd av det underliga uttrycket i hennes ansikte.

Hon grät sakta.

»Nej, gå inte än.» Hon hejdade honom. »Nej nej, jag är dåraktig, som . . . Men som ni nyss sade, jag är trött. Hör på, Vancel! Det är mycket som måste göras. Vi måste planera för morgondagen. Kom med in! Far och baron Courbertin äro därinne, och om det värsta skulle komma, så måste vi fyra uträtta storverk.

»En riktig teaterkupp», förklarade Jacob Welse, sedan Frona i korthet hade redogjort för sin plan och tilldelat dem sina roller. »Men just därför att den kommer så oväntat, borde den kunna lyckas.»

»En statskupp!» var baron Courbertins omdöme. »Magnifikt! Ah! Jag känner mig helt varm vid blotta tanken på det. 'Upp med händerna!' Ja, nog skall jag skrika det, så att det hörs . . . Men om de inte lyfta upp händerna då?» vädjade han till Jacob Welse.

»Då skjuter ni! Aldrig någon bluff när ni står bakom ett skjutvapen, Courbertin. Det lär inte vara hälsosamt.»

»Och ni tar hand om La Bijou, Vance», sade Frona. »Far tror, att det inte kan vara mycket is här i morgon, såvida den inte stockar sig under natten. Allt vad ni har att göra är att hålla kanoten till hands här nere vid stranden. Ni får naturligtvis inte veta någonting alls, förrän St. Vincent kommer springande. Men då tar ni honom ögonblickligen ombord och ger er av — till Dawson! Och nu säger jag er godnatt och farväl på samma gång, ty det blir nog intet tillfälle till det i morgon.»

»Håll er i det västra sundet tills ni kommer förbi kröken», tillrådde Jacob Welse. »Sedan viker ni av åt höger och följer den snabbaste strömmen. Och skynda er nu att komma till ro. Det är sjuttio mil till Dawson och ni måste färdas utan uppehåll.»

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Jacob Welse hälsades med vederbörlig aktning, då han följande morgon uppträdde vid mötet och förnekade förhandlingarnas giltighet. Dylika möten hade haft en laglig funktion att fylla i forna dagar, då det icke fanns någon lag i landet, förklarade han, men dessa tider voro nu förbi och där fanns lag, en rättvis lag. Drottningens regering hade visat sig sin sak vuxen, och ville man usurpera dess makt, så vore ju detta att ta ett steg tillbaka till det förut rådande mörkret. Ett sådant beteende kunde endast få namnet kriminellt. Och han förklarade i lugna och bestämda ordalag, att om någonting allvarligt här företogs, skulle han ta verksam del i att lagföra var-enda en av dem. Vid slutet av sitt tal föreslog han, att den anklagade skulle hållas i fängsligt förvar för att överlämnas åt territorialrätten och att de nuvarande förhandlingarna skulle avbrytas, men hans förslag föll igenom vid omröstningen utan diskussion.

»Ni ser att det inte finns något hopp», sade St. Vincent till Frona.

»Jo, det finns. Hör på!» Och hon delgav honom hastigt det väsentligaste av den plan, som uppgjorts kvällen förut.

Han lyssnade med matt intresse, för tillintetgjord att kunna dela hennes entusiasm. »Det vore en galenskap att försöka det», invände han, då hon hade slutat.

»Och det artar sig bra mycket till att ni blir hängd, om vi inte försöka det», svarade hon litet retad. »Och ni vill säkert kämpa till det yttersta för att undgå det.»

»Naturligtvis», svarade han dovt.

De första vittnena voro två svenskar, som berättade tilldragelsen med tvättbaljan, då Borg hade givit utbrott åt sitt vilda lynne. Hur alldaglig denna händelse egentligen var, framstod den likväl i allvarlig dager, när den ställdes i samband med vad som sedan hade hänt. Den gav fantasien ett visst spelrum inom ett välbekant område. Man fäste sig icke så mycket vid vad som hade blivit sagt som vid vad som hade lämnats osagt. Mannen, av kvinna född, må vara aldrig så okunnig i övrigt, men han känner ändå livet tillräckligt för att förstå vad sådant kan betyda — en vardaglig händelse, som endast kunde tolkas på ett sätt. De närvarande skakade betydelsefullt på huvudet under vittnesmålet och viskningar gingo laget runt.

Sedan uppträdde ett halvt dussin vittnen i rask följd, vilka alla hade undersökt skådeplatsen för mordet och noga rannsakat omgivningarna, men icke på hela ön kunnat finna minsta spår efter de bägge männen, som fången hade talat om i sin framställning av mordnattens händelser.

Till Fronas överraskning gick Del Bishop därefter fram till vittnenas plats. Hon visste, att han tyckte

illa om St. Vincent, men hon kunde icke föreställa sig, att han hade kännedom om någonting som hade med denna sak att göra.

Sedan Del hade gått eden och hans ålder och nationalitet hade uppgivits, frågade Bill Brown efter hans yrke.

»Jag är fickvaskare», svarade han och såg morskt ut över församlingen.

Nu förhåller det sig så, att ett mycket ringa antal guldgrävare sköta sitt arbete efter dessa principer, och att en mycket stor mängd hyser en stor misstro mot detta sätt att finna guld i pockets, urhållningarna på de guldförande flodernas botten.

»Fickvaskare!» upprepade hånfullt en man med patriarkaliskt utseende och röd skjorta, en man, som hade skött sin första vaskpanna under grävningarna i Kalifornien i början av femtiotalet.

»Jaha!» bekräftade Del.

»Hör på, unge man», återtog den andre, »vill ni verkligen påstå, att ni någonsin har funnit guld på det fåniga sättet?»

»Jaha.»

»Tror'et inte», förklarade den äldre med en föraktfull axelryckning.

Del sväljde hastigt och gjorde ett kast med huvudet. »Herr ordförande, jag vill avge en förklaring. Jag vill inte förgripa mig mot rättens värdighet, men jag vill bara helt enkelt och simpelt säga, att jag efter sammankomstens slut kommer att lägga varenda en på käften som visar någon benägenhet att dra på smilbandet. Begriper ni det?»

»Håll er till ordningen!» svarade ordföranden och slog klubban i bordet.

»Ja, er också, om det gäller!» utbrast Del och vände sig mot honom. »Förbannat usel ordning ni håller för resten. Vad har fickvaskningen att göra med den här undersökningen? Men jag skall nog ta hand om er efteråt, ynkrygg!»

»Säger ni det?» Ordföranden blev eldröd i ansiktet, släppte klubban och rusade upp.

Del tog ett steg emot honom, men Bill Brown sprang emellan och höll dem ifrån varandra.

»Håll er till ordningen, gentlemän!» bad han. »Detta är inte något lämpligt tillfälle för opassande uppträden. Och kom ihåg, att här finns damer närvarande».

De bägge uppretade männen fogade sig grymtande efter uppmaningen och Bill Brown sade: »Då ni, mr Bishop, tycks vara tämligen bekant med den anklagade, torde ni vara god och upplysa rätten om vad ni vet om hans karaktär.»

Del log ett bredt löje. »Jo, för det första kan jag då säga, att han har ett fasligt grälaktigt sinnelag . . .»

»Tyst! Det där vill jag inte höra!» St. Vincent rusade upp, darrande av vrede. »Skall'en galen människa, som jag bara har träffat en enda gång i mitt liv, få avlägga edsvuret vittnesbörd om min karaktär?»

Del vände sig till honom. »Jaså, ni känner inte igen mig, Gregory St. Vincent. Vad?»

»Nej», svarade St. Vincent kallt, »jag känner er inte, karl.»

»Jag är ingen karl för er!» utbrast Del häftigt.

Men St. Vincent vände sig från honom mot för-

samlingen och sade: »Jag har inte träffat honom mer än en enda gång förut, och det var helt hastigt i Dawson.»

»Å, ni kommer nog att få ert minne uppfriskat, innan jag har slutat», förklarade Del med ett hånfullt leende, »så att det är så godt ni håller er tyst och låter mig säga det lilla jag har att säga. Jag kom hit till landet tillsammans med honom, när han vände om hit 84.»

St. Vincent spände ögonen i Del med plötsligt intresse.

»Jaha, mr Gregory St. Vincent. Jag ser, att ert minne börjar vakna. Jag gick med polisonger på den tiden och kallade mig för Joe Brown.»

Han grinade hämndlystet, och korrespondenten tycktes med ens ha förlorat allt intresse för honom.

»Är det sant, Gregory?» viskade Frona.

»Jag börjar påminna mig», mumlade han långsamt. »Men jag vet inte... Nej, det är bara dårskaper! Den mannen måste vara död.»

»Jaså, det var således 84, mr Bishop?» påskyndade Bill Brown.

»Jaha, det var 84. Han var tidningsman och skulle resa jorden runt över Alaska och Sibirien. Jag hade rymt från en valfångare i Sitka — därför kallade jag mig Brown — och jag tog anställning hos honom för fyrtio i månaden och allting fritt. Men så kom han i gräl med mig...»

Ett fnitter, som började obestämt var, spred sig till hela församlingen, och till och med Frona och Del drogo på munnen. Den anklagade var den ende som förblev allvarsam.

»Men han grälade också med gamle Andy vid Dyea och med hövdingen Georges vid Chilcoots och med faktorichefen i Pelly, och likadant hela vägen igenom. Han satte oss i ständiga svårigheter, i synnerhet för kvinnfolkens skull. För dem var han ständigt på språng efter...»

»Herr ordförande, jag opponerar mig.» Frona reste sig, fullkomligt lugn och självbehärskad. »Det kan inte vara nödvändigt att inblanda mr St. Vincents kärlekshistorier i den här saken. De ha ingenting med den att skaffa. Jag fordrar därför, att åklagaren inskränker sig till att begära upplysningar, som äro av direkt nytta för utredningen av målet.»

Bill Brown reste sig med ett belåtet leende. »Herr ordförande, vi instämna villigt i den begäran, som vår motpart har framställt. Allt vad vi nu ha hört har emellertid varit gagnande för utredningen. Och allt vad vi ämna få fram skall vara lika gagnande för densamma. Mr Bishop är vårt förnämsta vittne och hans vittnesmål är ärligt och rakt på sak. Det måste tas i betraktande, att vi inte ha något direkt bevis på vem som mördat John Borg. Vi kunna inte ställa fram något ögonvittne. Vi ha ingenting annat än omständighetsbevis. Det åligger oss att uppvisa motivet för gärningen. Till det ändamålet måste vi utforska den anklagades karaktär. Och det ha vi för avsikt att göra. Vi ämna påvisa, att han har en lättfärdig och lastbar natur, som slutligen har förledt honom till ett ohyggligt dåd, varigenom han har förverkat sitt liv. Vi ämna påvisa, att han är en lögnare som ingen annan, att icke ett ord av vad han sagt inför rätten skulle kunna ha någon bety-

delse inför en jury i hans fädernesland. Allt detta ämna vi framlägga och väva det tillsammans, tråd efter tråd, tills det blir ett rep, tillräckligt långt och tjockt att hänga honom i innan dagen är slut. Jag anhåller vördnadsfullt, herr ordförande, att vittnet måtte få fortsätta med vad han har att anföra.»

Ordföranden avgjorde saken till hans förmån, och Fronas därefter framställda vädjan till mötet i dess helhet möttes med idel »nej». Bill Brown nickade åt Del att fortsätta.

»Ja, som sagt, han satte oss i ständiga bekymmer. Jag har då haft att göra med vatten i hela mitt liv — tycks aldrig komma ifrån'et heller — och ju mer jag blir tvungen att handskas me't, ju mindre förstår jag mig på't. Det visste St. Vincent, och han är skicklig att sköta åror, men ändå släppte han mig på egen hand genom Box Canyon, och gick själv vägen omkring. Nå, jag kapsejsade förstås, förlorade halva rustningen och all tobaken, och så lät han mig bära hundhuvudet för'et i alla fall. Strax efteråt kom han i gurgel med Sticksindianerna uppe vid Lake Le Barge, och det var nära att vi hade gått åt bägge två.»

»Och vad var orsaken till det?» frågade Bill Brown.

»Å, det var en vacker squaw, som hade tittat för vänligt på honom. Se'n vi hade klarat oss där, gav jag honom emellertid en ordentlig läxa i fråga om kvinnfolk i allmänhet och squaws i synnerhet, och han lovade att lägga den på minnet. Men så fick vi det hett igen vid Little Salmons. Den gången var han mera slipad, och jag visste ingenting säkert, men jag gissade. Han sade, att det var medicinmannen,

som var fientligt stämd mot oss, men jag visste, att ingenting retar medicinmännen så mycket, som när man smusslar med deras kvinnfolk, och jag misstänkte, att han hade gjort det i smyg. Nå, jag talade med honom om 'et och förmanade honom på ett faderligt sätt, men då blev han arg, och jag fick lov att ta honom med mig utåt strandbanken och ge honom smörj. Se'n var han surmulen och klarnade inte upp, förrän vi kommo till mynningen av Reindeer River, där vi träffade på indianer, som va' ute på laxfiske. Nå, nu kan ju ingen förneka, att han har ett märkvärdigt sätt att ta kvinnfolk. Det tycks, som han bara behövde vissla åt dem. Och där i lägret fanns en vacker squaw, lika vacker som Bella Jag tänker, att han hade visslat åt henne, för han dröjde där mycket längre än som var nödvändigt . . .»

»Det kan vara nog nu, mr Bishop», avbröt ordföranden, som efter att förgäves ha sökt utforska Fronas orörliga drag hade vänt sin uppmärksamhet till hennes hand, vars nervösa rörelser förrådde det, som ansiktet hade dolt. »Jag tänker, att vi ha fått nog av squaws.»

»Var god och avbryt inte vittnesmålet», sade Frona i blia ton. »Det tycks vara av mycken vikt.»

»Vet ni kanske vad jag har att säga härnäst?» frågade Del ordföranden häftigt. »Vad? Nå, då kan ni hålla käften.»

Bill Brown reste sig häftigt för att förekomma fientligheter, men ordföranden behärskade sig och Bishop fortfor.

»Jag skulle ha hunnit sluta hela det där kapitlet redan, om ni inte hade avbrutit mig. Nå, som sagt,

sent omsider skulle vi ge oss i väg. Han gick i kapoten före mig, och den vackra indianskan också — och innan jag visste ordet av, hade han dängt mig i skallen med bösspipan och givit sig av. Ni vet alla hur det var här vid Yukon 84. Och där stod jag nu utan utrustning, alldeles ensam, tusen mil från bebodda orter. Nå, jag redde mig i alla fall, sak samma hur, och det gjorde han också. Ni har säkert alla hört talas om hans äventyr i Sibirien. Och om dem» — han gjorde en betydelsefull paus — »råkar jag också till att veta ett och annat.»

Han stack handen i fickan på sin skinnjacka och tog fram en smutsig gammal bok med läderlappar.

»Den har jag kommit över hos Pete Whipples gamla käring uppe vid Eldorado. Den härstammar från hennes fars farbror eller farfars farbror, jag vet inte vilketdera. Och om här finnes någon som kunde läsa ryska, så kunde vi få höra litet om den där Sibirieturen. Men efter som det troligen inte finns nå'n...»

»Courbertin! Han kan nog läsa den!» ropade någon ur hopen.

Man drog sig åt sidan för att bereda rum åt fransmannen, och han blev framknuffad till bordet, oaktat sina protester.

»Kan ni det språket?» frågade Del.

»Ja, men högst obetydligt, verkligen miserabelt», invände Courbertin. »Det är så längesedan... Jag har glömt det totalt...»

»Läs! Vi ska inte kritisera.»

»Men...»

»Läs!» kommenderade ordföranden.

Del satte boken i Courbertins hand och slog upp det gulnade titelbladet. »Det har kliat i mig att få tag i en så'n som er alla de senaste månaderna», förklarade han förtjust. »Och se'n jag nu har er, kommer ni minsann inte undan. Så elda på nu bara!»

Courbertin började långsamt: ”*Anteckningar av Fader Yakontsk, innehållande en kortfattad skildring av hans liv i Benediktinerklostret i Obidorsky jämte fullständig redogörelse för hans underbara äventyr bland inlandsfolket i Östra Sibirien.*”

Baron Courbertin såg upp med frågande blick. »Säg oss när boken är tryckt», uppmanade Del Bishop.

»I Warsjaw 1807.»

Del vände sig triumferande utåt rummet. »Hörde ni? Lägg väl märke till det. Kom ihåg 1807.»

Courbertin började läsa upp företalet.

”*Det var alltsammans Tamerlans fel...*”

Redan vid de första orden försvann all färg ur Fronas ansikte, och hon var sedan lika blek under hela uppläsningen. En gång kastade hon i smyg en blick på sin far och kände det som en lättnad, att han stirrade rakt framför sig, ty hon skulle knappast ha kunnat uthärda att möta hans blick just då. Å andra sidan visste hon mycket väl, att St. Vincent höll ögonen oavvänt fästade på henne, men hon tog icke den ringaste notis om honom, och allt vad han kunde se var ett kritvitt, uttryckslöst ansikte.

”*När Tamerlan drog fram med eld och svärd över Öst-Asien*”, läste Courbertin långsamt ”*splittrades stater, förstördes städer och skingrades folkstammar som stjärnstoft. Ett stort folk jagades brådstörtat över slät-*

terna, flyende för de vilda erövrarnas blodtörst. Dessa flyktingar drogo långt in i Sibirien, spredo sig åt norr och öster och befolkade trakten utmed polcirkeln med spridda mongolstammar."

»Hoppa över några sidor», sade Bill Brown, »och läs här och där. Vi ska inte hålla på med detta hela natten.»

Courbertin följde anvisningen. "Kustfolket utgjordes av eskimåer, gladlynta, belåtna och oförargliga. De kallade sig för Oukilion eller 'havsfolk'. Jag köpte hundar och föda av dem. De lydde under Chow Chuen, eller renfolket, som bor inåt landet, och Chow Chuen var ett villt, okuvligt folk. Då jag lämnade kusten, blev jag överfallen av dem; de lade beslag på mina tillhörigheter, förde mig med sig och gjorde mig till slav." Han hoppade återigen över några sidor. "Jag arbetade mig upp till en plats bland deras hövdingar, men jag hade därför icke kommit friheten närmare. Min klokhets var till för stort gagn för dem, för att de skulle tillåta mig lämna dem... Gamle Pi-Une var den mäktigaste av hövdingarna, och det bestämdes, att jag skulle äkta hans dotter Ilswunga. Ilswunga var flottig och smutsig. Hon ville icke bada och hade icke goda seder... Jag gifte mig med Ilswunga, men hon var min hustru endast till namnet. Då klagade hon för sin fader, gamle Pi-Une, och han var mycket vred. Men jag lärde henne kortspel och annat att roa sig med, och då klagade hon icke längre."

»Är det inte nog nu?» frågade Courbertin.

»Jo, det kan vara tillräckligt», förklarade Bill Brown. »Ett ögonblick! Var god och ännu en gång säg oss när boken trycktes.»

»I Warsjaw 1807.»

»Vänta litet, baron Courbertin», inföll Bishop. »Jag har en fråga eller två att ställa till er.» Han vände sig till församlingen. »Gentlemän! Ni ha alla hört talas om den anklagades äventyr i Sibirien. Och ni ha säkert alla lagt märke till den underliga likheten mellan hans öden och dem, som fader Yakontsk lät trycka för nära hundra år se'n. Vi förstå ju allesammans, att det måste vara något fusk nån'stans. Hör nu på. Jag fick det där slaget i skallen av honom vid Reindeer River 88. Hösten 88 var han i St. Michaels på väg till Sibirien. Själv påstår han, att han gjorde konstner i Sibirien 89 och 90. År 1891 kom han tillbaka till världen och uppträdde som äventyrshjälte i Frisco. Låt nu se, om fransmannen kan hjälpa oss till rätta. — Ni har ju varit i Japan?» frågade han.

Courbertin hade noga följt Bishops uppgift om årtalen. Han räknade efter och hade svårt att dölja sin överraskning. Han kastade en bedjande blick på Frona, men hon gjorde ingenting för att hjälpa honom. »Ja!» svarade han slutligen.

»Och där sammanträffade ni med den anklagade?»

»Ja.»

»Vilket år var det?»

Alla lutade sig framåt för att få höra svaret.

»Det var 1889», ljöd det motvilligt från Courbertins läppar.

»Men hur kan det hänga ihop, baron?» frågade Del. »Då var ju den anklagade i Sibirien.»

Courbertin ryckte på axlarna till tecken att det icke angick honom och lämnade vittnenas plats. Det

uppstod ett improviserat uppskov i förhandlingarna, varunder det oupphörligt viskades och skakades på huvudena.

»Det är lögn alltsammans.» St. Vincent sade det tätt intill Fronas öra, men hon hörde det icke. »Skenet är emot mig, men jag kan förklara alltsammans.»

Men hon rörde icke en muskel, och så kallades han fram till bordet av ordföranden. Hon vände sig till sin far, och hennes ögon fylldes av tårar, då han lade sin hand på hennes.

»Vill du härifrån?» frågade han efter någon tvekan.

Hon skakade på huvudet och St. Vincent började tala. Det var samma historia, som han hade berättat för henne, endast en smula utförligare, och den stred på intet sätt mot de vittnesmål, som avlagts av John och La Flitche. Han erkände uppträdet med tvättbaljan, som efter vad han förklarade, framkallats av en vanlig hövlighet från hans sida, jämte Borgs oresonliga häftighet. Han erkände, att Bella hade blivit dödad med hans pistol, men Borg hade lånat pistolen av honom flera dagar förut och icke återlämnat den. Angående Bellas anklagelse hade han ingenting att säga. Han kunde icke förstå, varför hon skulle dö med en lögn på sina läppar. Han hade aldrig gjort något, som kunde ådraga honom hennes missnöje, så det kunde icke heller vara ett utslag av hämnd. Det var oförklarligt. Vad Bishops vittnesbörd beträffade, brydde han sig icke om att bemöta det, emedan det helt enkelt var en listig blandning av falska och sanna uppgifter. Det var sant, att mannen hade följt honom till Alaska 1888, men hans framställning av det som hände där

var illasinnad och osann. Vad baronen angick, förelåg endast ett misstag på årat, det var alltsammans.

Då Bill Brown förhörde honom, framkom någonting som väckte överraskning. Brown hade ställt sig ytterst skeptisk gent emot historien om de bägge maskerade männen. »Men om de verkligen existerade», sade han, »hur kan ni då förklara, att ni kom ifrån striden alldeles utan några märken efter den? John Borgs kropp var full av blånader och sår. Hur kunde ni undgå sådana i ett så ursinnigt slagsmål?»

St. Vincent kunde icke förklara detta, men han påstod, att han kände sig öm och styv i hela sin kropp. Detta betydde emellertid ingenting — han hade varken dödat Borg eller hans hustru, så mycket visste han..

Frona inledde sitt försvarstal med en kraftig påminnelse om människolivets helgd samt om de svagheter och faror, som kunna ligga i omständighetsbevis, jämte de rättigheter, som tillkomma den anklagade, då hans skuld kan betvivlas. Sedan övergick hon till bevisen, strök de överflödiga och försökte att uteslutande hålla sig till fakta. Först och främst förnekade hon, att man hade lyckats finna något motiv för det begångna dådet. Det, som framdragits, var helt enkelt en förolämpning mot deras intelligens, och hon hade tillräcklig tillit till deras manlighet för att veta, att sådana barnsligheter icke kunde inverka på deras dom.

Å andra sidan förnekade hon också, att något slags förtrolighet hade bevisats existera mellan St. Vincent och Bella, eller att han hade gjort något försök till närmande. Händelsen med tvättbaljan —

det enda man haft att framdraga i detta avseende — var ju endast en löjlig obetydlighet, som visade, hur vanlig hövlighet kunde missuppfattas av en vildsint och oresonlig man.

De hade sökt bevisa, att den anklagade hade ett stridslystet temperament. Hon behövde icke framlägga några bevis i det avseendet angående John Borg. Alla kände till hans förfärliga vredesutbrott, alla visste, att hans svåra lynne hade hindrat honom från att få några vänner och förskaffat honom många fiender. Var det inte ganska troligt, att de bägge maskerade voro ett par sådana fiender? Vilket motiv, som kunde ha drivit dem till deras dåd, kunde hon icke veta, men det ålåg domarna att veta, huruvida det i hela Alaska funnes eller icke funnes två män, vilka John Borg hade givit anledning att ta hans liv.

Vittnen hade förklarat, att man icke hade funnit några spår av dessa män; men vittnen hade icke intygat, att det lika litet fanns några spår efter St. Vincent, Pierre La Flitche eller svensken John. Och det behövdes icke heller. Var och en visste, att vägen var så hård, att mjuka mockasiner ej kunde göra något intryck i den, och att om isen icke hade gått nedåt floden, skulle icke heller några spår efter mördarna kunna upptäckas, där de färdats fram.

Vid denna slutledning nickade La Flitche gillande, och Frona fortsatte.

Det hade fästs mycken vikt vid, att St. Vincent hade blod på sina händer. Om de i denna stund ville undersöka mockasinerna på mr La Flitches föt-

ter så skulle de också där finna blod. Men därav följde icke, att mr La Flitche hade varit delaktig i blodsutgjutelsen.

Mr Brown hade fäst uppmärksamheten på, att den anklagade icke hade fått skråmor och blånader i den ursinniga striden. Hon tackade honom för detta påpekande. John Borgs kropp utvisade, att han hade blivit mycket illa åtgången. Och han var en större, starkare och tyngre man än St. Vincent. Om nu den anklagade skulle ha begått mordet och följaktligen varit inbegripen i en kamp mot John Borg, tillräckligt svår, för att denne skulle få så många märken efter striden — hur kunde St. Vincent under sådana förhållanden komma ifrån saken oskadad? Detta var någonting väl värdt att beakta.

Och varför hade han sprungit nedåt vägen? Om han hade begått mordet, vore det ofattligt, att han skulle oklädd och utan några som helst förberedelser till flykt springa bortåt de andra hyddorna. Där emot vore det icke svårt att tänka sig, att han för att förfölja mördarna — utmattad, andlös och naturligtvis upprörd — skulle rusa blindt nedåt vägen.

Hennes sammanfattning av det hela utfördes med klarhet och energi, och när hon hade slutat, gav hela församlingen sitt bifall tillkänna. Men hon var både ond och sårad, ty hon visste, att denna demonstration snarare var ägnad hennes kön än hennes sak och vad hon hade gjort för den.

Brännvinsadvokaten Bill Brown hade en snabb uppfattning av publikens stämning. Han var icke sen att begagna sig av de fördelar, som erbjödos eller att skickligt orera dem ifrån sig. Därvid var

hans medfödda humor honom till god hjälp. Då han var färdig med de mystiska maskerade männen, hade han förvandlat dem till »exploderande solmyter» — en fras, som han med förkärlek använde om dem.

De kunde omöjligt ha kommit ifrån ön. Isens tillstånd under de tre eller fyra timmarna näst före dess utbrott hade varit ett oövervinneligt hinder. Den anklagade hade icke försökt inveckla någon av öborna i saken, därför att de alla, utom han, kunde bevisa sig ha varit på annan plats när mordet begicks. Möjligen hade den anklagade varit upprörd, när han sprang nedåt vägen och stötte ihop med La Flitche och svensken John. Men han borde egentligen ha blivit van vid upprörande saker i Sibirien. Detta vore emellertid av föga vikt — ett faktum var, att han till och med hade varit hysterisk, och att en mördare under sådana förhållanden helt säkert frågade föga efter vart han sprang. Sådant har händt förr.

Vad förhållandet mellan Borg, Bella och St. Vincent beträffade, gjorde han en kraftig vädjan till sina åhörare personliga omdöme. Han erkände, att omständighetsbevis aldrig kunde konstatera någonting med absolut visshet. Men detta vore icke heller nödvändigt. Att de förde till förnuftiga slutledningar vore alldeles nog, och det hade de härvidlag gjort.

»Och slutligen», tillade han, »kan man ju inte bortförklara Bellas sista ord. Vi ha själva ingen personlig kännedom om saken. Vi ha famlat i mörkret, letat oss till småsaker och försökt att sammanföra dem till ett helt. Men Bella visste sanningen, mina herrar», fortsatte han efter en paus, varunder han skarpt fixerade sina åhörarens ansikten. »Hennes ord är inte

något omständighetsbevis. Medan hon drog sina sista andedrag och med dödsrosslingen i sin strupe höjde hon anklagande sitt skälvande finger — så — och sade: 'Han, han, han, St. Vincent har gjort det'.»

Bill Brown höll fortfarande sitt finger utsträckt mot St. Vincent, då denne mödosamt reste sig upp. Hans ansikte föreföll gammalt och härjat, och han såg sig omkring utan att tala. »Ynkrygg! Ynkrygg!» viskades överallt, och icke så sakta, att han icke hörde det. Han fuktade upprepade gånger sina läppar, och hans tunga arbetade för att forma ljud. »Det är så som jag har sagt», lyckades han slutligen få fram. »Jag har inte gjort det. Inför Gud — jag har inte gjort det!» Han stirrade stelt på svensken John, medan han väntade på, att hans tankar skulle reda sig. »Jag... Jag gjorde det inte... Jag gjorde det inte... Jag... Jag gjorde det inte.»

Han tycktes ha försjunkit i någon djupsinnig begrundan, vari svensken John intog en framstående plats, och då Frona tog hans hand och sakta drog honom ned igen på stolen, ropade någon: »Sluten omröstning!»

Men Bill Brown var genast på fötter. »Nej! Jag säger nej! Öppen omröstning! Vi äro ju män, och män äro inte rädda för att säga sin mening rent ut.»

Han hälsades av ett bifallssorl, och den öppna omröstningen begynte. Man efter man ropades upp vid namn, och alla uttalade det enda ordet: »Skyl-dig!»

Baron Courbertin gick fram och viskade till Frona. Hon nickade och smålog, och han drog sig tillbaka och ställde sig vid dörren. När hans tur kom, rösta-

de han: »Icke skyldig!» och så gjorde även Frona och Jacob Welse. Pierre La Flitche tvekade ett ögonblick, såg skarpt på Frona och St. Vincent och uttalade sedan klart och tydligt sitt: »Skyldig!»

När ordföranden reste sig, gick Jacob Welse händelsevis över till motsatta sidan om bordet och stod med ryggen vänd åt spiseln. Courbertin, som hade ögonen med sig överallt, drog en kagge från väggen och steg upp på den.

Ordföranden harklade och påbjöd tystnad. »Mina herrar», började han, »den anklagade...»

»Upp med händerna!» kommenderade häftigt Jacob Welse, och en bråkdel av en sekund därefter ljöd samma rop från Courbertin: »Upp med händerna, mina herrar!»

Både framifrån och bakifrån behärskade de församlingen med sina revolverar. Alla hade lyft upp sina händer, ordföranden så hastigt att han glömt släppa klubban. Inga oordningar förekommo. Var och en stod eller satt i samma ställning, som han haft då befallningen kom. Blickarna riktades än på den ene och än på den andre av huvudpersonerna, men vände ständigt tillbaka till Jacob Welse.

St. Vincent satt som förstenad. Frona stack en revolver i hans hand, men hans förlamade fingrar nekade att sluta sig om den.

»Kom, Gregory!» manade hon ivrigt. »Fort! Corliss väntar med kanoten. Kom!»

Hon skakade hans arm, och äntligen grep han revolvern. Sedan ryckte hon och drog i honom, som då man vill väcka en sovande, tills hon fick honom på fötter. Men hans ansikte var likblekt,

hans ögon stirrade som en sömngångares — det var, som om han hade fått slag. Utan att släppa honom tog hon ett steg tillbaka för att han skulle komma förbi. Han försökte det med skälvande knän. Icke ett ljud hördes utom de tunga andedragen från de många församlade. Någon hostade lätt och harskade sig. Det var att störa stillheten, och allas ögon riktades förebrående mot honom. Mannen blev förvirrad och bytte om fot. Och så hördes åter ingenting annat än de tunga andedragen.

St. Vincent tog ännu ett steg, men hans fingrar slappnade och revolvern föll med en skräll till golvet. Han gjorde intet försök att ta upp den. Frona lutade sig hastigt ner, men Pierre La Flitche hade satt sin fot på vapnet. Hon såg upp och fann, att han höll händerna över huvudet och blicken stelt fäst på Jacob Welse. Hon gav hans ben en knuff, men dess muskler voro hårda och spända — det likgiltiga uttrycket i hans ansikte ljög. St. Vincent stirrade hjälplöst på golvet, som om han icke kunde förstå...

Men detta uppskov ådrog sig Jacob Welses uppmärksamhet, och då han försökte utforska orsaken, fann ordföranden sitt tillfälle. Utan att kröka på armen förde han sin högra hand utåt och nedåt och den tunga klubban flög ur hans grepp. Den träffade Jacob Welse nedanför örat. Hans revolver smälldes av, då han tappade den, och svensken John grymtade och förde handen till låret.

Samtidigt blev Courbertin övermannad. Del Bishop hade helt enkelt med händerna fortfarande över sitt huvud och ögonen oskyldigt stirrande rakt fram sparkat undan kuttingen för fransmannen, så att han

föll till golvet. Hans kula tog harmlöst nog vägen genom taket. La Flitche grep tag i Frona. Nu vaknade St. Vincent plötsligt och rusade mot dörren, men blev snart upphunnen och gripnen.

Ordföranden slog sin knutna hand tungt i bordet och återtog sitt avbrutna meddelande: »Mina herrar! Den anklagade har befunnits skyldig till det brott för vilket han är åtalad.»

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Frona hade genast skyndat fram till sin far, men han höll redan på att hämta sig. Courbertin, som fördes fram i rummet med vrickad fot och skråmor i ansiktet, protesterade häftigt. Till förekommande av diskussion och för att spara tid begärde Bill Brown ordet.

»Herr ordförande! Ehuru vi djupt ogilla det försök att befria fången och dymedels gäcka rättvisan, som gjorts av Jacob Welse, Frona Welse och baron Courbertin, kunna vi å andra sidan inte undgå att hysa deltagande för dem i betraktande av förevarande omständigheter. Det är icke nödvändigt att ingå i närmare detaljer. Ni känna alla till dem, och i en liknande belägenhet skulle ni otvivelaktigt ha handlat på samma sätt. För att så fort som möjligt avsluta detta ärende föreslår jag, att de tre fångarna avväpnas och få gå.»

Förslaget bifölls, och de bägge männen visiterades noga. Frona slapp undan med att ge sitt hedersord på, att hon ej hade något vapen. Mötet beslöt nu att konstituera sig till exekutionskommitté och tågade ut ur hyddan.

»Ledsen att jag fick lov att göra det», sade ordföranden halvt ursäktande och halvt trotsigt.

Jacob Welse smålog. »Ni begagnade er av tillfället», svarade han, »och jag kan inte klandra er för det. Men jag önskar i alla fall, att jag hade lyckats.»

Häftiga utrop hördes från andra sidan av rummet. »Släpp, hör ni!» »Trampa på hans fingrar, Tim!» — »Bänd upp munnen på honom!»

Frona såg en hop män trängas omkring St. Vincent och skyndade dit. Han hade kastat sig på golvet och kämpade som en vansinnig med tänder och naglar till hjälp. En storväxt kelt hade kastat sig över honom, och St. Vincent hade huggit sina tänder i hans arm.

»Klå till honom, Tim!»

»Hur skall jag kunna komma åt med det, edra fånar? Kan ni inte bända upp hans mun!»

»Vänta ett ögonblick!» Männen lämnade rum för henne och drogo sig undan från St. Vincent och Tim.

Frona föll på knä bredvid honom. »Släpp, Gregory, släpp!»

Han såg upp på henne, men blicken var knappast mänsklig. Han andades med ett snarkande ljud, och hans strupe flämtade.

»Det är jag, Gregory.» Hon strök lugnande över hans panna. »Det är Frona. Släpp!»

Hela hans kropp slappnade långsamt, och hans ansikte fick ett fridfullt uttryck. Underkäken gav efter, och Tim drog tillbaka sin arm.

»Hör på mig, Gregory! Fastän ni nu skall dö...»

»Men det kan jag inte — det kan jag intel!» jämrade han. »Och ni sa', att jag skulle lita på er — att allt skulle gå bra.»

Hon tänkte på det tillfälle till räddning, som beretts honom, men hon sade ingenting.

»Å, Frona! Frona!» snyftade han och gömde sitt ansikte i hennes knä.

»Ni kan åtminstone visa er som en man. Det är det enda som står er åter, Gregory.»

»Kom nu!» kommenderade Tim. »Ledsen att störa er, miss, men vi måste ha ut honom. Hugg i nu, gossar! Tag i benen där, Blackey och Johnson!»

St. Vincents kropp blev lika stel som förut, den glimt av förnuft, som lyst i hans ögon försvann, och hans fingrar slötos spasmodigt om Fronas. Hon såg bönfällande upp på männen, och de tvekade.

»Ge mig en minut att tala med honom», bad hon, »en enda minut.»

»Det är han inte värd», mumlade Tim föraktfullt, sedan de dragit sig undan. »Se på'n.»

»Det är en förbannad skam», bekräftade Blackey, sedan han hade kastat en sidoblick på de båda och sett Frona viska till St. Vincent, medan hon smekande strök hans hår.

Vad hon sade kunde de icke höra, men hon fick honom på fötter och ledde honom framåt. Han gick som en halvdöd människa, och när han kom ut i fria luften, stirrade han med undrande ögon på Yukons gyttjiga vågor. Folkmassan hade samlats omkring en fura vid stranden. En gosse hade just varit uppe i trädet och slängt ett rep över en av dess grenar, varefter han gled utför stammen ner till marken. Han såg på insidan av sina händer och blåste på dem, och alla skrattade åt honom. Ett par varghundar vid hopens utkant reste ragg och morrade åt varandra. Man tussade ihop dem, och de rullade om varandra, men de sparkades undan för att ge rum åt St. Vincent.

Corliss kom uppför stranden och gick emot Frona. »Hur är det?» viskade han. »Är det slut?»

Hon försökte tala, men sväljde endast och nickade.

»Den här vägen, Gregory.» Hon rörde vid hans arm och ledde honom mot packlådan under repet.

Corliss höll jämna steg med dem, såg med beräkande min över hopen och kände i sin rockficka. »Kan jag göra någonting?» frågade han hastigt. »Vad ni vill skall jag försöka, Frona. Jag kan hålla dem på avstånd.»

Hon såg på honom och hade en förnimmelse av, att hon gjorde det med glädje. Hon visste, att han skulle våga vad som helst, men hon visste också, att det vore orätt att låta honom göra det. St. Vincent hade haft sitt tillfälle, och det var inte rätt, att man gjorde flera offer för honom. »Nej, Vance. Det är för sent. Ingenting kan göras.»

»Låt mig åtminstone försöka!» envisades han.

»Nej. Det är inte vårt fel att planen misslyckades, och — och...» Hennes ögon fylldes av tårar. »Var snäll och begär det inte av mig.»

»Låt mig då föra er härifrån. Ni kan inte stanna här.»

»Jag måste», svarade hon enkelt och vände sig sedan till St. Vincent, som gick som i en dröm.

Blackey sysslade med snaran, som var avsedd för den dömdes hals.

»Kyss mig, Gregory», sade hon och lade sin hand på hans arm.

Han spratt till vid beröringen, såg allas ögon ivrigt fästade på sig och såg snaran i Blackeys hand... Och han kastade upp armarna, som för att värja sig för den och ropade högt: »Nej, nej nej! Låt mig bekänna! Låt mig berätta hela sanningen, så måste ni tro mig sedan!«

Bill Brown och ordföranden sköto Blackey åt sidan, men hopen trängde sig närmare under högljudda protester.

»Tyst!» manade ordföranden. »Så bekänn då», sade han till St. Vincent, »men ni får inte hålla på med det hela da'n.»

»Låt honom stiga upp på lådan!» skreks det från hopen. »Låt honom stå på den, så att vi alla kan höra, vad han säger!»

St. Vincent hjälptes upp på lådan och började ivrigt:

»Jag gjorde det inte, men jag såg alltsammans. Det var inte två män — bara en. Han gjorde det, och Bella hjälpte honom.»

Folkhopens skratt överröstade hans sista ord.

»Inte så fort», varnade Bill Brown. »Var så snäll och förklara, hur Bella bar sig åt med att hjälpa mördaren döda henne själv. Börja vid början.»

»På kvällen, innan Borg gick till sängs, satte han upp sin varningssignal . . .»

»Varningssignal?»

»Ja, jag brukade kalla det så — en bleckburk, som hängdes vid klinkan, så att dörren inte kunde öppnas, utan att den föll skramlande ner på golvet. Det gjorde han varje kväll, som om han vore rädd att någonting skulle hända, vilket det ju nu också gjorde. På natten vaknade jag med en känsla av att någon stökade omkring i rummet. Lampan brann, men var lågt uppskruvad, och jag såg Bella vid dörren. Borg låg och snarkade. Bella tog bort bleckburken och gjorde det mycket försiktigt. Sedan öppnade hon dörren, och en indian kom sakta insmygande. Han hade ingen mask, och jag skulle känna igen ho-

nom, om jag fick se honom igen, ty han hade ett ärr tvärs över pannan och ned över ena ögat.»

»Nå — och så rusade ni upp och gjorde alarm?»

»Nej, det gjorde jag inte», svarade St. Vincent med ett trotsigt kast på huvudet, som om han så gärna kunde göra sig av med alltsammans med ens.

»Jag låg där bara och väntade.»

»Vad tänkte ni då?»

»Att Bella var i komplott med indianen och att Borg skulle bli mördad. Den tanken slog mig med ens.»

»Och ni gjorde ändå ingenting?»

»Nej.» Han sänkte rösten och såg på Frona, som stod stödd mot packlådan och höll den i jämnvikt. Hennes ansikte visade ingen sinnesrörelse. »Bella kom fram till mig, men jag slöt ögonen och andades jämnt och lugnt. Hon höll lampan över mig, men jag låtsades sova så djupt, att hon lät narra sig. Så hörde jag Borg vakna och där blev skrik och oväsen, och jag såg dit. Indianen gav Borg det ena knivhugget efter det andra, och han avvärjde dem med armen och försökte få tag i sin angripare. När han slutligen fick det, smög Bella sig bakom och kastade sin arm omkring Borgs hals, som för att strypa honom bakåt, och med indianens hjälp fick hon ner honom på golvet.»

»Nå, vad gjorde ni då?»

»Jag såg på.»

»Hade ni en revolver till hands?»

»Ja.»

»Den som ni förut hade sagt att Borg hade lånat?»

»Ja. Men jag såg bara på.»

»Ropade John Borg på hjälp?»

»Ja.»

»Kan ni säga oss hur?»

»Han ropade: 'St. Vincent! Å, St. Vincent! Ack, min Gud! Å, St. Vincent, hjälp mig!'» Han ryste vid detta minne. »Det var förfärligt.»

»Jag håller med om det», brummade Brown. »Nå — och ni?»

»Jag såg på», ljöd det buttra svaret, och från hela hopen hördes ett ogillande sorl. »Borg skakade sig emellertid fri från dem och kom på fötter. Han slängde Bella tvärs över golvet, och så vände han sig mot indianen. De brottades ursinnigt. Indianen hade tappat sin kniv och dånet av Borgs knytnävsslag var ohyggligt. Jag trodde att han skulle bokstavligen slå ihjäl indianen. Det var då som möblerna krossades. De rullade om varandra och fräste och slogos som vilddjur. Det förvånade mig, att inte indianens revben slogos in av Borgs tunga nävar. Men Bella fick tag i kniven och stack Borg flera gånger i ryggen. Han hade bägge armarna upptagna av kampen mot indianen, men han gav henne en spark från sidan. Den måste ha krossat hennes ben, ty hon skrek och föll och kunde inte resa sig mer, fastän hon försökte. Och så föll Borg med indianen under sig tvärs över kaminen.»

»Ropade han på hjälp någon mera gång?»

»Han bad mig komma till sig.»

»Nå?»

»Jag såg bara på. Han lyckades komma lös från indianen och stapplade bort till mig. Blodet strömmade om honom, och jag såg, att han inte hade mycken kraft kvar. 'Ge mig er bössa', sade han,

'fort — ge mig den'. Han trevade blint omkring sig. Men så tycktes hans sinnen klarna, och han sträckte sig tvärs över mig och tog pistolen, som hängde i hölstret på väggen. I detsamma rusade indianen på honom med kniven igen, men han försökte inte ens att försvara sig. I stället gick han fram till Bella, medan indianen hela tiden var efter honom med sina knivhugg — honom sköt han bara åt sidan. Så lade han sig på knä och vände Bellas ansikte mot ljusskenet, men hans eget ansikte var så fullt av blod, att han inte kunde se. Han torkade blodet ur sina ögon — och så satte han revolvern intill hennes bröst och sköt.

Då blev indianen alldeles vild och rusade på honom med kniven och slog pistolen ur hans hand. Det var då, som hyllan med lampan slogs ner. Men de fortsatte kampen i mörkret, och där sköts flera skott, fastän jag inte vet vem som gjorde det. Nu steg jag ner från britsen, men de stötte emot mig under striden, och jag föll över Bella. Det var då jag fick blod på mina händer. Då jag sprang ut genom dörren, lossades flera skott. Och så stötte jag ihop med John och La Flitche och — se'n vet ni det övriga. Vad jag nu har sagt är sanning det svär jag inför Gud!»

Han såg ned på Frona. Hon stödde fortfarande lådan och hennes ansikte var lugnt. Han såg ut över folkhopen och läste mistro i många ansikten. Flera skrattade.

»Varför berättade ni inte den där historien från början?» frågade Bill Brown.

»Därför — därför...»

»Nå?»

»Därför att jag borde ha hjälpt honom.»

Nu blev skrattet allmänt, och Bill Brown vände sig ifrån honom. »Mina herrar! Ni ha hört denna sista historia. Den är ännu galnare än hans första. Redan vid undersökningens början lovade vi bevisa, att det inte fanns någon sanning hos honom. Och det ha vi ärligen gjort. Men att han själv skulle på ett så lysande sätt bevisa detsamma, det hade vi verkligen inte väntat. Vad tänker ni nu om honom? Lögn efter lögn har han undfägnat oss med — det har bevisats att han är kronisk lögnare — kan man nu sätta tro till denna sista vidunderliga lögn? Mina herrar — jag kan inte annat än uppmana er att vidhålla den dom ni redan avgivit. Och till dem som möjligen betvivla hans lögnaktighet — det kan inte vara många — vill jag bara säga, att om denna sista historia är sann — om han har brutit bröd tillsammans med John Borg och legat mellan hans filter medan mordet begicks — om han hörde honom ropa på hjälp utan att känna sig berörd — om han kunde ligga där och se på den ohyggliga mordkampen, utan att hans manlighet drev honom att ingripa — då vill jag bara säga, att han i alla händelser har gjort sig förtjänt att bli hängd. Något misstag kan således inte begås. Hur lyder er dom?»

»Döden!» — »Häng honom!» skreks det från alla håll.

Men i detsamma drogs den allmänna uppmärksamheten till floden. En stor flotte, som drevs fram med en väldig åra vid vardera änden, strök tätt förbi den yttersta udden av Split-up Island. Då flotten kom närmare, styrdes den tätt intill stranden, en tross slungades i land och fastgjordes med flera varv om-

kring trädet där St. Vincent stod. En väldig hög med friskt och saftigt styckat älgkött tittade fram under ett lager av granris, och därför sågo de bägge männen på flotten upp till dem på stranden med stolta blickar.

»Är på väg till Dawson med'et», förklarade den ena »Och solen gassar alldeles fördömt.»

»Neej», sade hans kamrat till svar på någon fråga från land. »Vi bryr oss inte om att stanna och sälja. Köttet gäller halvannan dollar skålpundet nere i Dawson, så vi har brått att komma dit. Men vi har fått tag i ett stycke karl här, som vi vill lämna åt er.» Han vände sig om och pekade på en hop utbredda filter, varunder tydligen låg en man. »Vi tog opp'en i morse ungefär trettio mil uppåt Stewart, skulle jag tro.»

»Behöver sjukvård», tillade den andre, »och vi ha inte tid med något alls, för vi äro rädda att köttet ska fördärvas. Ser ut, som om han hade varit i slagsmål med en gråbjörn eller något ditåt. Har nog inre skador också. Var vill ni ha honom?»

Där Frona stod bredvid St. Vincent såg hon den skadade bäras upp på stranden och genom trängseln. Ett bronsfärgat ansikte skymtade fram mellan filtarna, och en bronsfärgad hand hängde ner. De som buro stannade i närheten, medan det avgjordes vart han skulle föras. Plötsligt kände Frona ett häftigt grepp i sin arm.

»Se! Se!» St. Vincent lutade sig fram och pekade med skälvande finger på den skadade mannen. »Ser ni! Ärret där!»

Indianen slog upp ögonen, och det gled ett igenkännande leende över hans ansikte.

»Det är han! Det är han!» sade St. Vincent och vände sig till folkhopan, darrande av iver. »Jag kallar er alla till vittnen. Där är mannen, som dödade John Borg.»

Den gången möttes icke hans förklaring av skratt, ty det låg ett hemskt allvar i hans ord och hans ton. Bill Brown och ordföranden sökte förmå indianen att tala, men det lyckades ej. En guldgrävare från British Columbia försökte göra sig förstådd av honom, mer även detta misslyckades. Så tillkallades La Flitche. Den vackre halvblodsynglingen lutade sig ner över den sjuke och talade med de gutturala ljud, som han hade i arv efter sin mor. Allt vad han sade ljöd likadant, men han försökte tydligen flera olika språk. Han fick intet svar och såg modfälld ut. Plötsligt tycktes han påminna sig någonting och gjorde ett nytt försök. Då lyste en glimt av förståelse i indianens ansikte, och han svarade med samma tonfall.

»Det är det språk, som talas av Sticksindianerna vid Upper White», förklarade La Flitche.

Med ögonbrynen sammandragna och med ofta återkommande pauser, varunder han letade i sitt minne efter ord, ansatte han nu indianen med frågor. För de kringstående föreföll deras samtal egentligen som en pantomin. Emellanåt stod en häftig vrede skriven i indianens drag och den andres uttryckte medkänsla. Andra gånger utvisade deras blickar och gester, att de talade om St. Vincent, och en gång gick ett dämpat, torrt skratt över deras läppar.

»Så? Nå, det är bra», sade La Flitche, då india-

nens huvud sjönk tillbaka. »Denne man talar sanning. Han kommer från White River. Han kan inte förstå, att han här ser så många vita män. Har aldrig trott att det fanns så många vita män i världen. Han dör snart. Hans namn är Gow.

För lång tid sedan — tre år — kom John Borg till Gows land. Han jagade och skaffade mycket kött till till lägret, och därför tyckte Sticksindianerna om honom. Gow hade en squaw som hette Pisk-ku. Efter en tid gjorde John Borg sig i ordning till avfärd. Han kom till Gow och sade: 'Ge mig er squaw. Låt oss köpslå om henne. Jag vill ge er många saker för Pisk-ku'. Men Gow sade nej. Pisk-ku var en god squaw. Ingen kunde sy mockasiner bättre än hon. Hon garvade älgskinn bäst, ingen fick lädret så mjukt som hon. Och han tyckte om Pisk-ku. Men John Borg sa', att det frågade han inte efter; han ville nödvändigt ha Pisk-ku. Och så blev där en häftig strid mellan dem, och Pisk-ku måste följa med John Borg. Hon ville det inte, men hon måste gå i alla fall. Borg kallade henne Bella och gav henne många goda ting, men hon tyckte om Gow hela tiden.» La Flitche pekade på ärret, som gick över indianens panna. »Det ärret hade Borg givit honom.

Gow var länge nära att dö. Så blev han bra igen, men hans huvud var sjukt. Han kände inte igen någon. Inte sin far eller mor eller någonting. Som ett litet, litet barn, alldeles så. Men så en dag knäppte det plötsligt till i hans huvud och hans hjärna blev alldeles frisk. Han kände igen sin far och mor, han kom ihåg Pisk-ku, han kom ihåg allting. Hans far sa', att John Borg hade farit nedåt floden. Och då

gick Gow samma väg. Det var vår, och isen var mycket dålig. Han blev mycket rädd, när han såg så många vita män, och när han kom hit, färdades han bara om nätterna. Ingen såg honom, men han såg alla. Han var som en katt, såg i mörkret. Så kom han rakt på John Borgs hydda. Han visste inte hur det hade gått till, han visste bara att det han hade att göra där var ett godt arbete.»

St. Vincent tryckte hårdt Fronas hand, men hon ryckte sina fingrar ur hans och tog ett steg tillbaka.

»Han såg Pisk-ku mata hundarna, och han talade med henne. Om natten kom han igen och hon öppnade dörren. Ni vet vad som sedan hände. Borg dödade Bella. Gow dödade Borg. Och Borg dödade Gow, ty Gow har snart slutat leva. Borg hade kraftig arm. Och Gow är krossad invärtes. Men det frågar Gow inte efter. Pisk-ku är ju död.

Sedan gick han över isen till fastlandet. Jag sade honom allt vad ert folk har sagt om att det var omöjligt, emedan ingen kan gå över isen vid denna tid. Han skrattade och sade att det i alla fall var så. Svårt hade han haft det, men han kom över i alla fall. Mycket sjuk invärtes. Långa stycken kunde han inte gå — han kröp. Så kom han till Stewart River. Kunde inte gå längre, utan lade sig ner för att dö. Två vita män funno honom där och förde honom hit. Det frågade han inte efter. Han dör i alla fall.»

La Flitche tystnade tvärt, men ingen sade ett ord. Då tillade han: »Jag tycker, att Gow är en förbannat bra karl».

Frona kom fram till Jacob Welse. »Följ mig härifrån, far», sade hon. »Jag är så trött.»

TRETTIONDE KAPITLET.

Trots sin andel i Kompaniet och alla de millioner han ägde i gruvlotter, högg Jacob Welse morgonen därpå upp bränslet för dagen, innan han tände sin cigarr och gick nedåt ön för att söka upp baron Courbertin. Från diskade efter frukosten, hängde ut kläderna att vädras och gav hundarna mat. Sedan tog hon en nött diktsamling ur sin klädsäck och slog sig bekvämt ned vid stranden på en sittplats, som bildats av två med roten uppryckta furor. Men hon slog endast upp sin bok — ögonen stirrade ut över Yukon bort till virvlarna nedanför klipporna, kröken där ovanför och grundet i midten av floden. Deras räddning och den vilda flykten för isen stod klart för hennes minne, ehuru det här och där fanns luckor, som hon hade svårt att fylla. Deras kamp invid klipprännen var någonting ofattligt; hon kunde omöjligt göra sig en föreställning om hur länge den hade räckt. Och den vilda flykten utmed Split-up Island och till Roubau Island var någonting, som förnuftet sade henne hade händt, men som hon knappast kunde tänka sig.

Hennes tankar dröjde vid Corliss' uppförande under de tre senaste dagarna, men hon undvek om-

sorgsfullt att frammana bilden av en annan man, vars namn hos ej ville nämna. Med denne stod någonting förskräckligt i samband, som hon måste djärvt gå till mötes förr eller senare, det visste hon, men hon föredrog att skjuta undan det så länge. Hon var stel och öm både till själ och kropp, och vilja och handling föreföllo henne för närvarande motbjudande. Då var det till och med drägligare att låta tankarna dröja vid Tommy — han med den ilskna tungan och det fega hjärtat — och hon skrev sig till minnes, att hustrun och barnen i Toronto icke skulle bli glömda, när Nordlandet gav sin utdelning till familjen Welse.

Ljudet av en torr gren, som brast under annalkande steg, träffade hennes öra, och i nästa sekund mötte hennes ögon St. Vincents.

»Ni har ännu inte lyckönskat mig till min räddning, Frona», sade han i lätt ton. »Men ni måste ha varit dödstrött i går afton. Jag vet då att jag var det. Och ni hade dessutom haft en styv rodd förut.»

Han gav akt på henne i smyg, för att få någon ledning i fråga om vad hon tyckte och tänkte.

»Ni är en hjältinna, Frona, det är just vad ni är», fortfor han entusiastiskt. »Och ni räddade inte allenast postföraren, utan genom det uppskov ni åstadkom i förhandlingarna räddade ni också mig. Om ett enda vittne hade fått komma fram den första dagen, så hade jag naturligtvis varit hängd innan Gow dök upp. Prätigtig karl, den där Gow. För illa att han skulle dö!»

»Jag är glad, att jag kunde vara till hjälp», svarade hon, undrande vad hon egentligen skulle säga.

»Och naturligtvis är jag att gratulera, som...»

»Till rättsförhandlingarna är ni väl knappast att gratulera», inföll hon hastigt och såg honom rakt i ögonen. »Jag är glad, att allt slutade som det gjorde, men omöjligt kan ni väl vänta, att jag skall lyckönska er.»

»Å—å—åh! Jaså, det är där det kniper.» Han smålog godlynt och gjorde en rörelse som för att sätta sig, men hon beredde honom ingen plats, och han måste stanna på stående fot. »Jag kan mycket lätt förklara alltsammans. Om det också hade varit kvinnor med i...»

Frona hade nervöst knutit sin hand, och nu brast hon plötsligt i skratt.

»Kvinnor?» upprepade hon. »Kvinnor? Å, gör er inte löjlig, Gregory.»

»Att döma av det bistånd ni gav mig under förhöret», sade han i förebrående ton, »trodde jag, att...»

»Å, ni förstår ju inte alls», avbröt hon hopplöst. »Ni förstår inte... Se på mig, Gregory, kanske jag kan lära er förstå. Er närvaro är en plåga för mig. Edra kyssar skulle vara en förolämpning. Minnet av dem kommer mina kinder att bränna av blygsel och mina läppar att kännas orena. Och varför? Skulle det vara för kvinnohistorier, som ni vill bortförklara? Hur föga ni förstår... Men skall jag säga er det?»

Nedifrån stranden hördes röster och plaskande av vatten. Hon kastade en hastig blick ditåt och såg Del Bishop staka fram en båt mot strömmen, medan Corliss gick utmed stranden och skötte bogserlinan.

»Skall jag säga er varför. Gregory St. Vincent?»

upprepade hon. »Skall jag säga er varför edra kyssar ha sölat mig? Därför att ni har brutit mot redlighetens krav. Därför att ni har brutit bröd tillsammans med en man och sedan sett honom kämpa en ojämn strid för sitt liv utan att lyfta en hand för att bistå honom. Å, jag skulle hellre ha velat, att ni hade dött medan ni försvarade honom, då skulle ni ha efterlämnat ett godt minne. Ja, jag skulle till och med hellre ha sett, att ni dödat honom med egen hand. Det skulle åtminstone ha bevisat, att det fanns blod i edra ådror.»

»Jaså, det är vad ni kallar kärlek?» utbrast han föraktfullt, och den gnagande dämonen började röra sig inom honom. »En riktig blidvaderskärlek! Herre Gud, vad vi män få göra för erfarenheter!»

»Ja, därtill har ni åtminstone haft godt om tillfällena...»

»Men vad kan ni göra?» frågade han utan att höra på henne. »Jag är inte så lätt att leka med. Ni skall inte ostraffat bryta med mig. Det kommer jag inte att tåla, det skall jag säga er som en varning. Ni har tillåtit er saker här i landet, som skulle svärta er i grund, om de bleve kända. Jag har haft både ögon och öron öppna, må ni tro. Och ni skall nog komma underfund med, att det inte blir någon barnlek att bortförklara saker, som ni kanske anser för högst oskyldiga.»

Hon såg på honom med ett på samma gång kallt och medlidsamt leende, och det retade honom ännu mer.

»Jag är alltså förkastad, ett föremål för åtlöje och medlidande — men jag vill lova, att jag kan dra er

med mig i fallet. Jaså, mina kyssar ha sölat er, säger ni? Hur skall ni då känna det vid tanken på ert natthärbärke i Happy Camp?»

I samma ögonblick kom Corliss helt nära dem med bogserlinan.

Frona vinkade åt honom. »Vance», sade hon. »Postföraren hade med sig viktiga underrättelser till min far, så viktiga, att han måste göra en resa. Han ger sig av i eftermiddag tillsammans med baron Courbertin i La Bijou. Vill ni följa mig till Dawson? Jag skulle helst vilja resa genast — nu i dag... Han förde mina tankar på er», tillade hon skyggt och visade på St. Vincent.

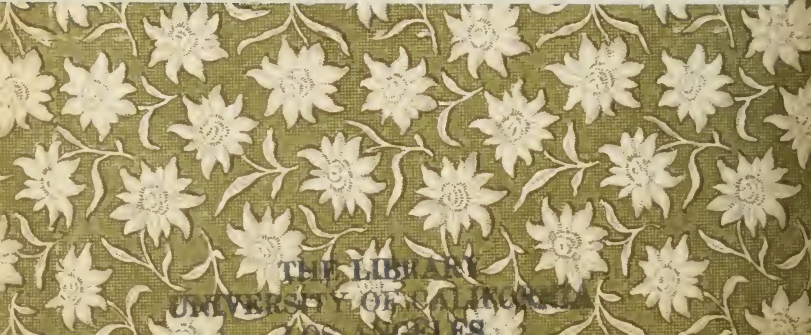

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY
Los Angeles

This book is DUE on the last date stamped below.

--	--	--

Form L9-50m-11, '50 (2554)444

THE LIBRARY
UNIVERSITY OF CALIFORNIA
LOS ANGELES

PS London -
3523 Nordlandets
L84dS dotter.

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

A 000 927 263 4

PS
3523
L48dS

